

PREDLOG
EVA 2018-1611-0073

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVČNEM POSTOPKU

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Državni zbor Republike Slovenije je Zakon o davčnem postopku sprejel na seji 26. oktobra 2006, objavljen pa je bil v Uradnem listu RS, št. 117/06. Prvič je bil spremenjen z Zakonom o davku na dobitke pri klasičnih igrah na srečo (Uradni list RS, št. 24/08; ZDDKIS), nato pa še z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 125/08; ZDavP-2A), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 20/09; ZDoh-2D), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 110/09 in 1/10 – popr.; ZDavP-2B), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 43/10; ZDavP-2C), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 97/10; ZDavP-2D), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 32/12; ZDavP-2E), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 94/12; ZDavP-2F), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 111/13; ZDavP-2G), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 90/14; ZDavP-2H), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 91/15; ZDavP-2I), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 63/16; ZDavP-2J) ter Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 69/17; ZDavP-2K).

S predlogom zakona se v slovenski pravni red prenaša Direktiva Sveta (EU) 2018/822 z dne 25. maja 2018 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave informacij na področju obdavčenja v zvezi s čezmejnimi aranžmaji, o katerih se poroča (v nadaljevanju: Direktiva 2018/822/EU). Zaradi upoštevanja novih pobud na področju davčne preglednosti na ravni EU je bila osnovna direktiva (Direktiva 2011/16/EU) v zadnjih letih večkrat spremenjena. V okviru tega je bil z Direktivo 2014/107/EU uveden skupni standard poročanja, ki določa avtomatično izmenjavo podatkov o finančnih računih, ki jih imajo davčni nerezidenti, ter vzpostavlja svetovni okvir za izmenjavo te vrste. Osnovna direktiva je bila nadalje spremenjena z Direktivo 2015/2376/EU, ki določa avtomatično izmenjavo podatkov o vnaprejšnjih davčnih stališčih s čezmejnim učinkom, in z Direktivo 2016/881/EU, ki določa predložitev in avtomatično izmenjavo poročil po državah mednarodnih skupin podjetij. Direktiva Sveta (EU) 2016/2258 je uvedla zahtevo po dostopu davčnih organov do podatkov iz Direktive 2015/849/EU (ta ureja mehanizme za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma), ki omogočajo

identifikacijo upravičenega lastništva. Ker je Zakon o davčnem postopku (v nadaljevanju: ZDavP-2) že urejal dostop davčnega organa do teh podatkov, se je s spremembo zakona zgolj določil sklic na Direktivo 2016/2258/EU. Čeprav je bila Direktiva 2011/16/EU že večkrat spremenjena, da bi se davčnim organom zagotovila boljše sredstva za odzivanje na agresivno davčno načrtovanje, je še vedno treba okrepiti nekatere posebne vidike preglednosti obstoječega davčnega okvira. S predlogom zakona se tako prenaša Direktiva 2018/822/EU, ki razširja področje uporabe obvezne avtomatične izmenjave podatkov na potencialno agresivne čezmejne davčne aranžmaje. Z ukrepom, s katerim se povečuje preglednost na strani posrednikov (to so davčni svetovalci in drugi udeleženci, ki so običajno povezani z ustvarjanjem, trženjem ali implementacijo takšnih aranžmajev), bodo davčnemu organu zagotovljene pravočasne, celovite in relevantne informacije, saj je predvideno, da se prek razkritij s strani posrednikov zajamejo aranžmaji, ki se identificirajo preko petih skupin prepoznavnih značilnosti - to so lastnosti čezmejnega aranžmaja, ki nakazuje morebitno tveganje za izogibanje davkom.

V slovenski pravni red se s tem predlogom zakona prenaša tudi Direktiva Sveta (EU) 2017/1852 z dne 10. oktobra 2017 o mehanizmih za reševanje davčnih sporov v Evropski uniji (v nadaljevanju: Direktiva 2017/1852/EU). Namen direktive 2017/1852/EU je povečanje učinkovitosti postopka skupnega dogovora kot temeljnega mehanizma, namenjenega reševanju čezmejnih davčnih sporov oziroma vzpostavitve ukrepov, ki bodo zagotovili učinkovito reševanje sporov, povzročenih zaradi različne razlage in uporabe dvostranskih ali večstranskih mednarodnih pogodb. Direktivo 2017/1852/EU je treba implementirati do konca junija 2019.

Postopek skupnega dogovora (ang. *Mutual Agreement Procedure*) ni nov institut. Kot način reševanja davčnih sporov med državami se uporablja že več kot stoletje, o njegovi uporabi pa se državi oziroma države dogovorita oziroma dogovorijo z mednarodno pogodbo. Mednarodne pogodbe, ki omenjen institut določajo, so (bilateralne) konvencije o izogibanju dvojnega obdavčevanja in (multilateralne) Konvencija o odpravi dvojnega obdavčevanja v zvezi s preračunom dobička povezanih podjetij (v nadaljevanju: Arbitražna konvencija), sklenjena med državami članicami EU.

Kot izhaja iz uvodne izjave Direktive 2017/1852/EU lahko primeri, ko različne države članice različno razlagajo ali uporabljajo določbe mednarodnih davčnih pogodb povzročajo resne davčne ovire za podjetja, ki poslujejo čezmejno, ustvarjajo čezmerne davčne obremenitve za podjetja in utegnejo povzročiti izkrivljanje in neučinkovitost gospodarstva ter negativno vplivati na čezmejne naložbe in rast. Zato morajo v EU obstajati mehanizmi, ki zagotavljajo učinkovito reševanje sporov v zvezi z razlago in uporabo takih bilateralnih in multilateralnih davčnih pogodb, zlasti sporov, ki vodijo k dvojnemu obdavčevanju.

Temelj pravnega varstva zavezancev je obstoj učinkovitega instituta (pravnega sredstva), ki zagotavlja ustrezno raven varovanja pravic zavezancev, v davčnopравниh razmerjih z mednarodnim elementom navedeno pomeni obdavčitev v skladu s konkretno mednarodno pogodbo. Obstoječi mehanizmi ne zagotavljajo pravočasnega in učinkovitega reševanja takih sporov v vseh primerih. Kot problematična sta izpostavljena dostop do instituta ter trajanje in uspešnost zaključka postopka.

Dostopnost do instituta skupnega dogovora je v skladu z veljavnimi pravili odvisna od ocene upravičenosti začetka postopka, ki jo poda pristojni organ (Ministrstvo za finance). Navedeno se že v osnovi pokaže kot problematično, saj je davčnim zavezancem tako lahko omejen dostop do presoje pravilnosti in zakonitosti konkretne obdavčitve. Nadalje se, upošteva veljavna pravila, kot problematična kaže tudi obveznost pristojnih organov (zgolj) prizadevati si k rešitvi spora in ne obvezna rešitev spora v vseh primerih, ki je sicer nekoliko omiljena s t. i. arbitražno klavzulo, s katero je obveznost držav izzhodiščnega načela prizadevanja za razrešitev spora

dejansko prešla v sfero obvezne rešitve spora.

Slovenija je 22. 3. 2018 z deponiranjem listine o ratifikaciji pri Organizaciji za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) ratificirala Večstransko konvencijo o izvajanju z mednarodnimi davčnimi sporazumi povezanih ukrepov za preprečevanja zmanjševanja davčne osnove in preusmerjanja dobička (v nadaljevanju: konvencija), s seznamom pridržkov in uradnih obvestil. V okviru tega seznama je Slovenija izbrala, da bo uporabljala VI. del konvencije, ki vsebuje določbe o arbitraži, za svoje zajete davčne sporazume. Ta del konvencije pa bo med dvema pogodbenicama veljal samo takrat, kadar bosta obe pogodbenici obvestili depozitarja, da sta izbrali določbe VI. dela konvencije. Dokler konvencije ne ratificirajo druge države podpisnice konvencije, zato ni možno ugotoviti, v zvezi s katerimi davčnimi sporazumi, se bodo dejansko začele uporabljati določbe o arbitraži. Po stanju ratifikacij na dan 4. 12. 2018 so določbe o arbitraži vključene v davčne sporazume z Avstrijo, Veliko Britanijo in Francijo.

Poleg tega ima trenutno Slovenija določbe o arbitraži že vključene v štiri davčne sporazume, tj. v davčni sporazum z Italijo, Nizozemsko, Švico in Japonsko, pri čemer bo lahko uporaba določb o arbitraži v davčnih sporazumih z Italijo in Nizozemsko še spremenjena z določbami o arbitraži iz VI. dela navedene večstranske konvencije, če bosta določbe VI. del konvencije izbrali tudi omenjeni državi, ko bosta ratificirali konvencijo.

Direktiva 2017/1852/EU tako določa podrobna pravila o mehanizmu za reševanje sporov, vključno z natančno opredelitvijo rokov, v katerih je treba izvesti posamezna dejanja, ter pravicami in obveznostmi davčnega zavezanca in pristojnega organa.

Postopek skupnega dogovora in uveljavitev doseženega dogovora v veljavnem ZDavP-2 urejajo 256., 257. in 258. člen. Glede na podrobno normirano vsebino Direktive 2017/1852/EU je treba navedene člene ustrezno spremeniti oziroma dopolniti.

ZDavP-2 določa pravila, po katerih davčni organ postopa v davčnem postopku pri pobiranju davkov. Ustavna določba o enakem varstvu pravic (22. člen Ustave Republike Slovenije) je ustavna pravica procesnega značaja, s katero se zagotavlja enakopravnost med strankami v postopku. Z ZDavP-2 je davčnim zavezancem zagotovljeno enako varstvo pravic oziroma pravica do enakega procesnega varstva. Davčni zavezanci po postopku, določenem v ZDavP-2, uveljavljajo in zavarujejo svoje pravice in pravne koristi. Kljub temu, da normativna ureditev davčnega postopka, z vidika uveljavljanja pravic davčnega zavezanca in varstva javnih koristi, predstavlja učinkovit sistem, še vedno omogoča izboljšave. Iz tega razloga so v predlog zakona vključene tudi nekatere druge spremembe in dopolnitve, ki so se ob uporabi veljavnega ZDavP-2 pokazale za potrebne. Te spremembe so podrobneje predstavljene v poglavitnih rešitvah predloga zakona.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Glavni cilj predloga zakona je prenos Direktive Sveta (EU) 2018/822 in prenos Direktive Sveta (EU) 2017/1852. V predlog zakona so poleg rešitev, povezanih z ureditvijo vsebine direktiv, vključene tudi druge spremembe in dopolnitve, ki so se ob izvajanju veljavne ureditve pokazale za potrebne. Druge spremembe v predlogu zakona zasledujejo preglednost in jasnost pobiranja davkov, potrebno za pravno varnost in v izogib težavam pri izvajanju. S tem se zagotavlja pravna varnost davčnega zavezanca v davčnem postopku in učinkovito pobiranje davkov.

S prenosom Direktive Sveta (EU) 2018/822 z dne 25. maja 2018 o spremembi Direktive

2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave informacij na področju obdavčenja v zvezi s čezmejnimi aranžmaji, o katerih se poroča (v nadaljevanju: Direktiva 2018/822/EU) v slovenski pravni red se razširja področje uporabe obvezne avtomatične izmenjave podatkov na potencialno agresivne čezmejne davčne aranžmaje. Z ukrepom, s katerim se povečuje preglednost na strani posrednikov (to so davčni svetovalci in drugi udeleženci, ki so običajno povezani z ustvarjanjem, trženjem ali implementacijo takšnih aranžmajev), bodo davčnim organom zagotovljene pravočasne, celovite in relevantne informacije, saj je predvideno, da se prek razkritij s strani posrednikov zajamejo aranžmaji, ki se idnetificirajo preko petih skupin prepoznavnih značilnosti - to so lastnosti čezmejnega aranžmaja, ki nakazuje morebitno tveganje za izogibanje davkom.

S prenosom Direktive 2017/1852/EU, ki nadgrajuje obstoječe mehanizme za reševanje sporov, v naš pravni red, se zagotavlja pravočasno in učinkovito reševanje sporov, s tem pa tudi povečuje pravno varnost državljanov in pravnih oseb. Pričakuje se, da bo pregledno urejen postopek povečal zaupanje davčnih zavezancev v davčni sistem in še dodatno spodbudil prostovoljno izpolnjevanje davčnih obveznosti. Pri tistih pravnih osebah, ki čezmejno poslujejo, se predvideva, da bo ta ureditev zaradi zagotovljene večje gotovosti in predvidljivosti pospešila tudi naložbene odločitve. Reševanje sporov bo za davčnega zavezanca manj administrativno obremenjujoče kot doslej, prav tako pa bodo v tem postopku tudi nižji stroški za davčne zavezance in davčni organ.

2.2 Načela

Predlog zakona spoštuje pravice davčnih zavezancev in upošteva temeljna načela davčnega postopka, ki so opredeljena v veljavnem zakonu. Predlog zakona ne spreminja obstoječih temeljnih načel davčnega postopka. Predlagane spremembe in dopolnitve predstavljajo način izvedbe temeljnega načela zakonitosti, načela gotovosti, seznanjenosti in pomoči, načela varstva pravic strank in varstva javnih koristi, načela sorazmernosti, načela zaslišanja stranke, načela dolžnosti govoriti resnico in poštene uporabe pravic, načela zakonitega in pravočasnega izpolnjevanja ter plačevanja davčnih obveznosti, načela dolžnosti dajanja podatkov, načela materialne resnice, načela proste presoje dokazov, načela tajnosti podatkov, načela usklajenosti pravnega reda s pravom Evropske unije, načela samostojnosti pri odločanju, načela pravice do pritožbe, načela ekonomičnosti postopka. S predlogom zakona se še dodatno krepijo načela zakonitosti, varstva pravic strank in varstva javnih koristi, dolžnosti govoriti resnico in poštene uporabe pravic ter dolžnosti dajanja podatkov.

2.3 Poglavitne rešitve

Poglavitne rešitve predloga zakona so naslednje:

1. Prenos Direktive 2018/822/EU (1., 18., 19., in 21. člen predloga zakona)

S prenosom Direktive 2018/822/EU v slovenski pravni red se razširja področje uporabe obvezne avtomatične izmenjave podatkov na potencialno agresivne čezmejne davčne aranžmaje. Z ukrepom, s katerim se povečuje preglednost na strani posrednikov (to so davčni svetovalci in drugi udeleženci, ki so običajno povezani z ustvarjanjem, trženjem ali implementacijo takšnih aranžmajev), bodo davčnim organom zagotovljene pravočasne, celovite in relevantne informacije, saj je predvideno, da se prek razkritij s strani posrednikov zajamejo aranžmaji, ki se idnetificirajo preko petih skupin prepoznavnih značilnosti - to so lastnosti čezmejnega aranžmaja, ki nakazuje morebitno tveganje za izogibanje davkom (tim. Hallmarks). Prepoznavne značilnosti – halmarki:

- splošni in posebni halmarki, povezani s testom glavne koristi (skupina A in B),
- specifični halmarki, povezani s čezmejnimi transakcijami (skupina C),

- specifični hallmarki glede avtomatične izmenjave podatkov in dejanskim lastništvom (skupina D) in
- specifični hallmarki, povezani s transfernimi cenami (skupina E).

Testu glavne koristi, ki se izvede v povezavi z določenimi prepoznavnimi značilnostmi, bo zadoščeno, če se lahko ugotovi, da je glavna korist ali ena od glavnih koristi, ki jo posameznik razumno lahko pričakuje od aranžmaja, pridobitev davčne koristi.

Rok za poročanje o aranžmaju je 30 dni od uporabe ali implementacije aranžmajev, ti se nato četrletno avtomatično izmenjajo z davčnimi organi v EU.

Obveznost poročanja je primarno določena za posrednika, ko tega ni, ali pa se sklicuje na zakonsko določeno poklicno molčečnost, pa obveznost poročanja preide na davčnega zavezanca. Predlog ureja tudi pravila, ki preprečujejo dvojno poročanje, na drugi strani pa vrzeli v poročanju. Na ta način se zagotavlja celovitost poročanja ob hkratnem preprečevanju prevelikega upravnega bremena, tako za zavezance, kot za davčni organ.

2. Prenos Direktive 2017/1852/EU (1., 22., 23., 24., 25., 26., 27. in 28. člen predloga zakona)

S prenosom Direktive 2017/1852/EU v slovenski pravni red se urejajo postopek reševanja sporov med državami članicami, povezanimi z izvajanjem mednarodnih pogodb (konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja in Arbitražne konvencije) oziroma sporov, ki so posledica različne razlage ali uporabe konkretne mednarodne pogodbe (kar v večini primerov rezultira v dvojnem obdavčenju).

V predlogu spremenjenega in dopolnjenega IV. poglavja ZDavP-2 se ureja izvajanje mednarodnih pogodb in postopek skupnega dogovarjanja v skladu z mednarodno pogodbo. Predlog tega poglavja z namenom preprečitve obdavčenja, ki ni skladno z mednarodno pogodbo, zagotavlja davčnim zavezancem, da na način in po postopku, ki ga določa IV. poglavje tega zakona v zvezi z izvajanjem mednarodne pogodbe, v postopku skupnega dogovarjanja učinkovito varujejo pravice in pravne koristi proti odločitvam in dejanjem davčnega organa.

Postopek skupnega dogovarjanja lahko razdelimo v štiri faze:

1. obravnava zahteve za začetek postopka skupnega dogovarjanja,
2. postopek skupnega dogovarjanja z drugo državo,
3. postopek pred svetovalno komisijo (t. i. arbitražna) in
4. uveljavitev doseženega dogovora oziroma mnenja svetovalne komisije.

Davčni zavezanec, ki meni, da ni bil obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo, lahko najkasneje v treh letih od obračuna ali odmere davka vloži zahtevo za začetek postopka skupnega dogovarjanja. Postopek skupnega dogovarjanja sproži davčni zavezanec z vložitvijo zahteve pri Ministrstvu za finance, ki je slovenski pristojni organ za vodenje postopka skupnega dogovarjanja. Ta najprej presodi, ali je zahteva utemeljena. Če zahteva ni utemeljena (je ni vložila upravičena oseba, je bila vložena prepozno, se ne nanaša na obdavčitev po mednarodni pogodbi in ne vsebuje vseh zahtevanih elementov) zahtevo s sklepom, zoper katerega je mogoč upravni spor, zavrže. V nasprotnem bodisi sam (enostransko) reši vprašanje v zvezi z zahtevo z uporabo pravnih sredstev po slovenski zakonodaji bodisi izda odločbo, s katero ugotovi zahtevi zavezanca za začetek postopka skupnega dogovarjanja.

Če se tudi druga država strinja, da obstajajo razlogi za začetek postopka skupnega dogovarjanja, se ta začne. Postopek skupnega dogovarjanja je poseben postopek po mednarodnem pravu, stranki katerega sta državi pogodbenici. Davčni zavezanec ni stranka

tega postopka, ima pa v zvezi s postopkom določene pravice in obveznosti.

Državi pogodbenici se v roku dveh let dogovorita o rešitvi spora, torej o načinu izvajanja mednarodne pogodbe. Ta rok se lahko podaljša za največ eno leto, če za to obstajajo razlogi.

Pristojni organi si morajo prizadevati doseči dogovor. Če to ni mogoče ali če dogovor ni bil dosežen v določenem roku, lahko pod pogoji, določenimi v zakonu, davčni zavezanec predlaga ustanovitev svetovalne komisije. Če se pristojna organa tako dogovorita, lahko o vprašanju dvojne obdavčitve namesto svetovalne komisije odloča komisija za alternativno reševanje sporov.

Komisijo sestavljajo predsednik, predstavnik pristojnega organa vsake izmed udeleženih držav in neodvisni ugledni osebi, imenovani s seznama na predlog vsake izmed udeleženih držav. Komisija poda svoje mnenje o rešitvi spora v šestih mesecih od ustanovitve. Ta rok se lahko podaljša za tri mesece. Na podlagi mnenja komisije se državi v šestih mesecih dogovorita o rešitvi spora. Mnenje komisije je zavezujoče za državi, razen če se o rešitvi spora dogovorita drugače.

Pristojni organ, Ministrstvo za finance, o doseženem dogovoru v 30 dneh obvesti davčnega zavezanca, ki lahko v nadaljnjih 60 dneh od davčnega organa zahteva uveljavitev doseženega dogovora. Dogovor se uveljavi z izdajo nove odmerne odločbe, če je bil davek prvotno ugotovljen z odločbo, če pa je bil davek obračunan v obračunu davka (samoobdavčitev), pa se uveljavi s popravkom obračuna davka, ki ga predloži davčni zavezanec.

Postopek skupnega dogovarjanja se lahko sproži ne glede na morebitna vložena pravna sredstva po domačem pravu. Tako lahko zavezanec sproži postopek, četudi je zoper odmerno odločbo vložil pritožbo ali sprožil upravni spor. Postopek s pravnimi sredstvi po domačem pravu in postopek skupnega dogovarjanja lahko potekata vzporedno. Ker v slovenskem pravem redu ni mogoče odstopati od odločitev sodišč, se s predlogom zakona določa, da se v tem primeru pritožbeni ali tožbeni postopek prekine do odločitve v postopku skupnega dogovarjanja (postopku skupnega dogovarjanja se tako daje prednost). Če davčni zavezanec zahteva uveljavitev dogovarjanja, doseženega v okviru postopka skupnega dogovarjanja, mora najprej umakniti pritožbo ali tožbo, šele v tem primeru se dosežen dogovor lahko uveljavi v davčnem postopku. Razlog za navedeno je ureditev, zaradi katere ni mogoče odstopati od odločitev, ki jih sprejme sodišče. Ob tem je treba upoštevati, da z vidika načela smotrnosti (ekonomičnosti) postopka, ni primerno, da bi pritožbeni organ oziroma sodišče kot tudi pristojni organ hkrati odločala o istem vsebinskem vprašanju, vprašanju obdavčitve.

Predlog zakona, s katerim se v slovenski pravni red prenaša Direktiva 2017/1852/EU, zasleduje, da je odločitev o vprašanju obdavčitve čim hitreje sprejeta. Z določitvijo rokov, postopkov, organov in drugih možnosti, ki jih ima davčni zavezanec na voljo, da se razreši vprašanje glede obdavčitve, se učinkovito zagotavlja uveljavitev pravice subjektov, za katero se uporabljajo določbe mednarodne pogodbe. S tem se krepi preglednost in predvidljivost pravnih norm in s tem tudi pravna varnost davčnih zavezancev.

Postopek skupnega dogovarjanja se na podlagi mednarodne pogodbe lahko začne tudi na pobudo pristojnega organa, če je treba zagotoviti enotno razlago za uporabo mednarodne pogodbe ali če se v zvezi z uporabo postavljajo vprašanja o razlagi mednarodne pogodbe (težave, dvomi, ...). Ureditev tega postopka v zakonu ni potrebna, saj to upravičenje organa izhaja že iz sklenjenih mednarodnih pogodb.

3. Predlog zakona vključuje tudi spremembe, ki so se ob uporabi veljavnega ZDavP-2 pokazale za potrebne. Spremembe oziroma dopolnitve (2., 3., 4., 6., 7., 9., 10., 13., 32., 33. in 34. člen)

veljavnega zakona se nanašajo na:

- dolžnost posredovanja resničnih, pravih in popolnih podatkov v zvezi s poročanjem o veljavnosti kritičnih predpostavk in prilagoditvah, opravljenih skladno z merili, določenimi z vnaprejšnjim cenovnim sporazumom (v nadaljevanju: APA sporazum),
- dajanje podatkov, ki jih davčni organ potrebuje za pobiranje davkov,
- popraviljanje davčnega obračuna in obračuna davčnega odtegljaja zaradi odločitve sodišča,
- vložitev davčne napovedi po izteku predpisanega roka in
- instrukcijski rok za izdajo odločbe o pritožbi zoper odločbo, izdano v davčnem inšpekcijskem nadzoru.

Davčni organ za pobiranje davkov, ki je njegova temeljna naloga, potrebuje podatke, ki so pomembni predvsem za določitev davčne obveznosti, izvajanje finančne preiskave, opravljanje davčnega nadzora in davčne izvršbe. Dajanje podatkov je splošna dolžnost vseh zavezancev za davek in je opredeljeno kot načelo. Dolžnost za posredovanje resničnih, pravih in popolnih podatkov izhaja tudi iz načela Zakona o splošnem upravnem postopku oziroma načela dolžnosti govoriti resnico in poštene uporabe pravic. Jasno se določi, da mora davčni zavezanec v poročilu ali obvestilu v zvezi z izvajanjem APA sporazuma navajati resnične, pravilne in popolne podatke. Za kršitev te zakonske zapovedi je predpisana tudi globa.

Dolžnost dajanja podatkov, ki ni samo načelo, temveč tudi pravilo, saj ZDavP-2 preko številnih določb ureja obveznost dajanja podatkov oseb, ki so dolžne voditi poslovne knjige in evidence v skladu z zakonom ali računovodskim standardom. S predlogom zakona se družbam za upravljanje in Upravi Republike Slovenije za javna plačila nalaga obveznost avtomatičnega dajanja podatkov. S tem bo Finančni upravi Republike Slovenije omogočeno učinkovitejše pridobivanje podatkov.

Ureditev samoobdavčitve, kot načina izpolnitve davčne obveznosti, vključno z instituti, s katerimi davčni zavezanec lahko popravlja obračune, ki jih je sam predložil, davčnemu zavezancu zagotavljajo pravno varnost, saj mu omogočajo, da lahko odločilno vpliva na pravilno odmero davka. Predlog zakona določa, da lahko davčni zavezanec zaradi odločitve sodišča predloži popravek davčnega obračuna oziroma popravek obračuna davčnega odtegljaja v daljših rokih kot jih določa veljavna ureditev. Davčnemu zavezancu, ki zaradi odločitve sodišča predloži popravek davčnega obračuna ali obračuna davčnega odtegljaja po izteku zakonskega roka, se ne zaračunavajo obresti.

Pregleden in jasen davčni postopek zagotavlja predvidljivo in lažjo uporabo predpisa, kar povečuje pravno varnost davčnih zavezancev. S predlogom zakona se v izogib dvomom jasneje opredeli končni rok, do katerega je davčni obračun ali davčna napoved na podlagi samoprijave lahko vložena. S tem se ne spreminja vsebina veljavne določbe, ki določa rok, do katerega lahko davčni zavezanec vloži samoprijavo.

Po veljavni ureditvi se za prekršek ne kaznuje davčni zavezanec, če je davek plačal na podlagi vložene davčne napovedi na podlagi samoprijave. S predlogom zakona se jasneje določi, da se šteje vložena davčna napoved za samoprijavo, če je davčni zavezanec v zakonskem roku plačal davek, izračunan v odmerni odločbi. V nasprotnem primeru se njegova napoved obravnava kot davčna napoved, predložena po izteku predpisanega roka. V tem primeru davčni zavezanec ni razbremenjen odgovornosti za prekršek. Predlog je primerljiv z veljavno ureditvijo instituta samoprijave za davčne obračune oziroma predložitve davčnega obračuna na podlagi samoprijave. Predlog zakona določa daljši rok za izdajo odločbe o pritožbi, kot je določen v Zakonu o splošnem upravnem postopku, če organ druge stopnje odloča o pritožbi, zoper odločbo, izdano v davčnem inšpekcijskem nadzoru. V teh primerih mora biti odločba izdana brž ko je to mogoče, najpozneje pa v šestih mesecih od dneva, ko je organ prejel popolno pritožbo.

Predlog sledi veljavni ureditvi ZDavP-2, ki posebnost in zahtevnost pri izdaji odločbe v davčnem inšpekcijskem nadzoru že upošteva tako, da določa daljše roke za izdajo odločbe, kot jih določa Zakon o splošnem upravnem postopku.

4. Ostale spremembe v predlogu zakona so redakcijske narave (8., 11., 12., 15., 16. in 17. člen).

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Pričakuje se, da bo predlog zakona zaradi prenosa Direktive 2018/822/EU glede avtomatične izmenjave podatkov o čezmejnih aranžmajih imel pozitivne učinke na državni proračun, predvsem v daljšem časovnem obdobju. Ti bodo predvsem odraz izboljšanja davčne kulture preko vzpostavitve dodatnih mehanizmov za pobiranje davčnih prihodkov.

Ocenjuje se, da predlog zakona ne bo imel finančnih posledic za druga javnofinančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za izvajanje zakona v državnem proračunu ni treba zagotoviti dodatnih finančnih sredstev.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in pravu Evropske unije

Splošna ureditev

Avstrija

Davčni postopek v Republiki Avstriji ureja zvezni dajatveni red (*Bundesabgabenordnung*), ki vsebuje splošne določbe, ki se nanašajo na obdavčitev, pravice in dolžnosti zavezancev, ter kazenske določbe. Zakon vsebuje tudi določbe, ki se nanašajo na stranke, vloge, pristojnost, izločitev uradnih oseb, pisanja v postopku, vpogled v spise, vročanje, obliko odločitev ipd., saj ne predvideva subsidiarne uporabe zakona o splošnem upravnem postopku. Kot zvezne dajatve so opredeljene vse javne dajatve, določene z zveznimi predpisi, in dajatve, ki izhajajo iz neposredno uporabljivih predpisov Evropske unije, uvozne in izvozne dajatve, če carinski predpisi ne določajo drugače, vse vrste subvencij ter vse akcesorne terjatve, ki nastanejo v davčnem postopku (zvišanja dajatev, obresti, stroški postopka in kazni).

Način pobiranja davkov

Davčna obveznost nastane, ko so po zakonu o obdavčenju izpolnjeni pogoji za njen nastanek. Davčni zavezanec je opredeljen kot oseba, ki mora po davčnih predpisih plačati davek.

Nemčija

V Zvezni republiki Nemčiji davčni postopek ureja zakon, ki velja od začetka leta 1987, ko je Nemčija izpeljala korenito davčno reformo.

Način pobiranja davkov

Davčni zavezanec je oseba, ki plača davčno obveznost. Zakon pozna institut solidarnih davčnih

zavezancev, kar pomeni, da davčni organ lahko terjaja od vsakega od njih izpolnitev celotne davčne obveznosti. Ko kateri koli od dolžnikov izpolni obveznost, to velja za vse. Za univerzalne pravne naslednike velja, da prevzamejo obveznosti po osebi, ki je umrla oziroma prenehala, vendar le do višine premoženja zapustnika oziroma osebe, ki je prenehala. Davčni zavezanec mora davčnemu organu sporočiti vsako spremembo svojega statusa, ki je pomembna za obdavčenje.

Davčne obveznosti obsegajo vse obveznosti davčno aktivnih in pasivnih subjektov. Osnovna obveznost aktivnih subjektov je podrobno spoznavanje pasivnih subjektov s postopkom obdavčenja. Obveza skupnega delovanja pri obdavčenju je skupna za aktivne subjekte, ki morajo pravilno uporabljati predpise, in tudi za pasivne subjekte, ki morajo dajati točne podatke, na podlagi katerih se predpisi lahko pravilno uporabljajo.

Nizozemska

V Kraljevini Nizozemski ureja davčni postopek splošni davčni zakon, ki vsebuje splošne določbe glede obdavčitve, obveznosti sporočanja podatkov in kazenske določbe. Posebne določbe za posamezne davke določajo posebni zakoni. Državne davke zakon opredeljuje kot davke, ki jih pobira davčna uprava po pooblastilu vlade, ter vse uvozne in izvozne dajatve, ki jih določa carinski zakon.

Način pobiranja davkov

Odločba, s katero inšpektor določi davek, mora biti vedno izdana v pisni obliki. Inšpektor izda odločbo na podlagi davčne napovedi, ki jo mora vložiti vsakdo, od katerega inšpektor tako zahteva. Rok za vložitev davčne napovedi ne sme biti krajši od enega meseca. Ob vložitvi davčnega obračuna mora vsak priložiti tudi vse dokumente oziroma druge dokaze, katerih vsebina vpliva na odmero davka.

Pri odmeri davka inšpektor ni vezan na davčni obračun in lahko odmeri davek tudi na podlagi ocene davčne osnove. Inšpektor lahko na prošnjo zavezancu tudi podaljša rok, ki ga je postavil za vložitev davčne napovedi.

Predlog zakona je prilagojen pravu Evropske unije.

Prikaz režima obveznega razkritja na Irskem, Portugalskem in v Združenem kraljestvu

1. Irska

Režim obveznega razkritja je bil na Irskem prvič uveden leta 2011, z nekaj kasnejšimi spremembami. Režim je zastavljen kot mehanizem zgodnjega opozorila (*early warning*) proti agresivnim davčnim shemam. Poročati je treba o vsaki transakciji, če se pričakuje, da bo zagotovila davčno ugodnost, pri čemer je davčna ugodnost ena od glavnih koristi transakcije, če transakcija spada v eno izmed določenih transakcij, ki vsebujejo splošne ali specifične hallmarke. Obveznost poročanja se ne nanaša na vsakodnevno davčno svetovanje, kar pomeni svetovanje o olajšavah in izjemah, ki so uporabljeni v dobri veri (*used in bona fide manner*). Poročati mora promotor ali davčni zavezanec, če prvega ni (*in-house scheme*). Če zaradi privilegija poklicne molčečnosti posrednik ne sme poročati o podatkih zavezanca, mora o shemi poročati zavezanec sam.

2. Portugalska

Portugalska je režim obveznega razkritja uvedla leta 2008. Davčno načrtovanje je vsaka molče ali izrecno dogovorjena shema, načrt, predlog, nasvet ali dejanje, ki zagotavlja ali pretežno

zagotavlja davčno korist. Poročati mora posrednik, definicija pa je široka in zajema tudi certificirane revizorje, računovodje, finančne institucije in ponudnike storitev. Odvetniki niso zavezani k razkritju, kadar dajejo nasvet o shemi ali ravnanju in pri tem analizirajo pravno pozicijo stranke ali kadar gre za pravno posvetovanje, ali pa za zastopanje v sodnem postopku. V teh primerih mora o shemi poročati zavezanec

3. Združeno kraljestvo

Režim obveznega razkritja (tim. DOTAS – *disclosure of tax avoidance schemes*) je bil v Združenem kraljestvu uveden leta 2004. Gre za dve vrsti režima, in sicer za DDV in za neposredne davke in zavarovalne prispevke.

Obveznost poročanja je prvenstveno določena za promotorja, kadar pa ta ni lociran v ZK, ali se sklicuje na privilegij molčečnosti, pa mora o shemi poročati zavezanec. DOTAS se nanaša tako na pravne kot na fizične osebe. Promotor prijavi shemo v petih dneh, ko je postala na voljo, davčna uprava nato dodeli referenčno številko shemi, kar pa ne pomeni, da je ta odobrena. Referenčno številko nato promotor posreduje zavezancu, ki jo navede v svojem davčnem obračunu. Promotor pa četrtno poroča o strankah, ki so uporabile konkretno shemo.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona s prenosom Direktive 2018/822/EU uvaja obveznost sporočanja pristojnega organa (Generalni finančni urad Finančne uprave RS) glede podatkov o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, in sicer z vložitvijo podatkov, o katerih bodo poročali posredniki, v osrednjo podatkovno zbirko, ki jo vzpostavi in vodi Evropska komisija.

Pričakovati je, da bo predlog zakona s prenosom Direktive 2017/1852/EU zaradi jasnejšega okvirja razreševanja sporov glede dvojnega obdavčenja povečal pripad zahtev za začetek postopka skupnega dogovora na pristojni organ (Ministrstvo za finance).

Določitev obveznosti glede dajanja podatkov bo vplivala na ekonomičnost vodenja postopkov in s tem tudi na učinkovitost pobiranja davkov.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona s prenosom Direktive 2018/822/EU za posrednike uvaja obveznost poročanja o določenih aranžmajih, ki jih ti ustvarijo in nakazujejo na tveganje za izogibanje davkom.

Predlog zakona s prenosom Direktive 2017/1852/EU davčnim zavezancem zagotavlja učinkovitejše uveljavljanje pravic in s tem večjo pravno varnost.

Druge spremembe in dopolnitve veljavnega zakona ne bodo vplivale oziroma spremenile dosedanjih obveznosti davčnih zavezancev. Sprememba načina posredovanja podatkov (določitev avtomatičnega posredovanja podatkov) se za družbe za upravljanje in Upravo Republike Slovenije za javna plačila olajša in poceni postopek pošiljanja, Finančni upravi Republike Slovenije pa omogoči učinkovitejše pridobivanje podatkov, ki jih potrebuje za pobiranje davkov (določitev obveznosti oziroma odmero davka, nadzor in davčno izvršbo).

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki, in sicer za:

Predlog zakona ne bo imel posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

Eden izmed ciljev predloga zakona je zagotoviti pravno varnost davčnega zavezanca in učinkovitost pri pobiranju davkov. Obveznost posredovanja podatkov, ki jih potrebuje davčni organ za pobiranje davkov, velja za fizične in pravne osebe. Te obveznosti se za davčne zavezance ne spreminjajo. Za subjekte, za katere se v predlogu zakona določi avtomatično posredovanja podatkov, je takšen način tudi bolj smotr in ekonomičen.

Predlog zakona uvaja obveznost poročanja o potencialno agresivnih davčnih aranžmajih za posrednike, v nekaterih primerih pa tudi za davčne zavezance. Obveznost poročanja o aranžmajih bo kratkoročno pomenila povečano administrativno obremenitev za navedene subjekte, dolgoročno pa se pričakuje precejšnje zmanjšanje oblikovanja in ponujanja tovrstnih davčnih shem, ki so zajete v poročanje. Slednje je tudi eden izmed temeljnih ciljev Direktive 2018/822/EU.

6.4 Presoja posledic za socialno področje, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja, in sicer za:

Predlog zakona ne vpliva na dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

- a) Predstavitev sprejetega zakona:

Za izvajanje zakona je pristojna Finančna uprava Republike Slovenije, ki bo na običajen način zagotovila tudi obveščanje zavezancev o novostih v predlogu zakona.

- b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Izvajanje zakona spremlja Ministrstvo za finance v skladu s svojimi pristojnostmi.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN:

- osebno ime in naziv fizične osebe ali firma in naslov pravne osebe,
- znesek plačila, ki ga je oseba iz prejšnje alineje prejela za namen priprave zakona.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

- dr. Andrej Bertonec, minister za finance,
- Natalija Kovač Jereb, državna sekretarka, Ministrstvo za finance,
- mag. Saša Jazbec, državna sekretarka, Ministrstvo za finance,
- Metod Dragonja, državni sekretar, Ministrstvo za finance,
- mag. Petra Brus, v. d. generalne direktorice Direktorata za sistem davčnih, carinskih in

- drugih javnih prihodkov, Ministrstvo za finance,
- mag. Martina Verbančič, vodja Sektorja za sistem pobiranja davkov, Ministrstvo za finance,
 - mag. Milena Krnec Horvat, sekretarka, Ministrstvo za finance,
 - Irma Medle, višja svetovalka, Ministrstvo za finance.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 22/14 – odl. US, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 13/18 – ZJF-H) se v drugem odstavku 1. člena druga alineja spremeni tako, da se glasi:

»- Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS (UL L št. 64 z dne 11. 3. 2011, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2018/822/EU z dne 25. maja 2018 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave informacij na področju obdavčenja v zvezi s čezmejnimi aranžmaji, o katerih se poroča (UL L št. 139 z dne 5. 6. 2018, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2018/822/EU) s III.C poglavjem četrtega dela tega zakona;«.

Na koncu drugega odstavka se pika nadomesti s podpičjem in doda nova alineja, ki se glasi:

»- Direktiva Sveta 2017/1852/EU z dne 10. oktobra 2017 o mehanizmi za reševanje davčnih sporov v Evropski uniji (UL L št. 265 z dne 14. 10. 2017, str. 1) s IV. poglavjem tega zakona.«.

2. člen

V 14.c členu se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) V poročilu ali obvestilu morajo biti navedeni resnični, pravilni in popolni podatki.«.

3. člen

V prvem odstavku 39. člena se drugi stavek spremeni tako, da se glasi:

»Na razpolago morajo dati tudi vso dokumentacijo, ki jo vodijo, in zbirke podatkov, ki jih vodijo v obliki registrov, evidenc ali zbirov podatkov, ne glede na to, ali so z zakonom predpisane kot obvezne, in informacije, ki so pomembne pri odmeri davka, vključno s svojo davčno številko in davčnimi številkami drugih oseb, s katerimi morajo razpolagati v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju, ter enotnimi matičnimi številkami občana, če se v evidencah ne vodijo podatki o davčni številki.«.

1. točka drugega odstavka se spremeni tako, da se glasi:

»1. avtomatično, če je tak način dajanja podatkov in vrsta zahtevanih podatkov določena s predpisi.«.

4. člen

Za 39. člen se doda nov 39.a člen, ki se glasi:

»39.a člen

(avtomatično dajanje podatkov s strani družbe za upravljanje in Uprave Republike Slovenije za javna plačila)

(1) Družbe za upravljanje davčnemu organu iz evidence imetnikov investicijskih kuponov avtomatično posreduje podatke o imetniku enot premoženja investicijskih skladov, o številu enot, vrednosti enote ter podatke o skladu, ki jih davčni organ potrebuje za pobiranje davkov.

(2) Uprava Republike Slovenije za javna plačila davčnemu organu avtomatično posreduje podatke o eRačunih, ki jih prejmejo neposredni in posredni uporabnik državnega proračuna, uporabnik občinskih proračunov, Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije prek enotne vstopne in izstopne točke, ki jih davčni organ potrebuje za pobiranje davkov.

(3) Davčni organ lahko davčni register in druge evidence, ki jih vodi v skladu z zakonom,

poveže z zbirkami podatkov iz prvega in drugega odstavka tega člena.«.

5. člen

Za 54. členom se doda nov 54.a člen, ki se glasi:

»54.a člen
(popravljanje davčnega obračuna zaradi odločitve sodišča)

(1) Ne glede na 53. in 54. člen tega zakona lahko davčni zavezanec zaradi odločitve sodišča predloži popravek davčnega obračuna. S popravkom davčnega obračuna davčni zavezanec odpravlja predhodno predloženi davčni obračun v delu, v katerem ga spreminja. V predloženem popravku davčnega obračuna mora izkazati razloge, zaradi katerih je predložil popravek davčnega obračuna.

(2) Razlika v davčni obveznosti med predloženim in popravljenim davčnim obračunom je izvršilni naslov.

(3) Razlika v davčni obveznosti med predloženim in popravljenim obračunom učinkuje od dneva, od katerega je učinkoval davčni obračun, ki se popravlja, če davčni zavezanec v popravljenem obračunu poveča davčno obveznost. Če davčni zavezanec zniža davčno obveznost, razlika v davčni obveznosti med predloženim in popravljenim obračunom učinkuje od dneva predložitve popravljenega davčnega obračuna.«.

6. člen

V dosedanjem prvem odstavku 55. člena se na koncu besedila doda nov stavek, ki se glasi:

»(1) Predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave ni več mogoča, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin iz prejšnjega stavka.«.

7. člen

Šesti in sedmi odstavek 57. člena se spremenita tako, da se glasita:

»(6) 52., 53., 54., 54.a in 55. člen tega zakona se uporabljajo tudi za obračun davčnega odtegljaja.

(7) Ne glede na 53., 54., 54.a in 55. člen tega zakona lahko plačnik davka predloži popravek obračuna davčnega odtegljaja večkrat, če se popravki nanašajo na različne prejemnike dohodkov.«.

8. člen

V petem odstavku 58. člena se drugi in tretji stavek spremenita tako, da se glasita:

»V izjavi morajo navesti tudi pravilno količino finančnih instrumentov iz katerih pravice izvršujejo za tuj račun. Če pravice iz finančnih instrumentov izvršujejo tudi za svoj račun, morajo v izjavi navesti tudi pravilno količino finančnih instrumentov iz katerih pravice izvršuje zase.«.

9. člen

Deveti odstavek 62. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(9) Če davčni organ ne dovoli predložitve davčne napovedi po izteku predpisanega roka ali če davčni zavezanec hkrati s prepozno vloženo davčno napovedjo ne vloži predlog iz prvega odstavka tega člena, se za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi obračuna obresti. Obrestna mera za izračun obresti znaša 3 % letno.«.

10. člen

Besedilo 63. člena se spremeni tako, da se glasi:

V dosedanjem prvem odstavku 63. člena se na koncu besedila doda nov stavek, ki se glasi:

»Vložitev davčne napovedi na podlagi samoprijave ni več mogoča, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin iz prejšnjega stavka.«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Če davčni zavezanec davka, izračunanega v odmerni odločbi, ne plača v roku za plačilo davka, se predložena davčna napoved obravnava kot davčna napoved, predložena po izteku predpisanega roka po devetem odstavku 62. člena tega zakona.«.

Dosedanji tretji odstavek postane četrti odstavek.

11. člen

64. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Davčni zavezanec lahko popravi davčno napoved najpozneje do vročitve odmerne odločbe.«.

12. člen

Črta se tretji in četrti odstavek 70. člena.

Peti odstavek postane tretji odstavek.

13. člen

Za 86. členom se doda nov 86.a člen, ki se glasi:

»86.a člen
(rok za odločbo o pritožbi)

Odločba o pritožbi zoper odločbo, izdano v davčnem inšpekcijskem nadzoru, mora biti izdana brž ko je to mogoče, najpozneje pa v šestih mesecih od dneva, ko je organ prejel popolno pritožbo. Če je pritožba nepopolna in jo pritožnik po pozivu dopolni, začne teči rok za izdajo odločbe tedaj, ko organ prejme dopolnitev pritožbe.«.

14. člen

95.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»Če davčni zavezanec v primerih, ki niso določeni s 54.a in 55. členom tega zakona predloži obračun davka ali popravek obračuna davka po izteku zakonskega roka, se za čas od poteka roka za plačilo davka do plačila davka obračunajo obresti po 96. členu tega zakona.«.

15. člen

V četrtem odstavku 96. člena se črta besedilo »petega odstavka 48. člena«.

16. člen

V 113. členu se izraz »državnega pravobranilstva« nadomesti z izrazom »Državnega odvetništva Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: državno odvetništvo)«.

17. člen

V tretjem odstavku 208. člena se izraz »državnemu pravobranilstvu« nadomesti z izrazom »državnemu odvetništvu«.

18. člen

V 243.a členu se 9. točka spremeni tako, da se glasi:

»9. osrednja podatkovna zbirka je zbirka držav članic EU za upravno sodelovanje na področju obdavčevanja, kjer se za izpolnitev obveznosti glede avtomatične izmenjave podatkov o vnaprejšnjih davčnih stališčih s čezmejnimi učinkom in o vnaprejšnjih cenovnih sporazumih ter o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, beležijo podatki;«.

Dodajo se nova 10., 11., 12., 13., 14. in 15. točka, ki se glasijo:

»10. čezmejni aranžma pomeni aranžma, ki zadeva bodisi več kot eno državo članico EU bodisi državo članico EU in tretjo državo, pri čemer je izpolnjen vsaj eden od naslednjih pogojev:

- vsi udeleženci v aranžmaju niso rezidenti za davčne namene v isti jurisdikciji,
- vsaj eden od udeležencev v aranžmaju je hkrati rezident za davčne namene v več kot eni jurisdikciji,
- eden ali več udeležencev v aranžmaju izvaja dejavnosti v drugi jurisdikciji prek stalne poslovne enote, ki se nahaja v navedeni jurisdikciji, in aranžma predstavlja celotno poslovanje stalne poslovne enote ali njegov del,
- eden ali več udeležencev v aranžmaju izvaja dejavnost v drugi jurisdikciji, v kateri ni rezident za davčne namene in nima stalne poslovne enote,
- tak aranžma bi lahko vplival na avtomatično izmenjavo informacij ali identifikacijo upravičenega lastništva;

11. čezmejni aranžma, o katerem se poroča, pomeni vsak čezmejni aranžma, ki ima vsaj eno od prepoznavnih značilnosti iz Priloge IV Direktive 2011/16/EU (v nadaljnjem besedilu: Priloga IV);

12. prepoznavna značilnost pomeni lastnost ali značilnost čezmejnega aranžmaja, ki nakazuje morebitno tveganje za izogibanje davkom, kakor so naštet v Prilogi IV;

13. zadevni davčni zavezanec pomeni osebo, ki se ji čezmejni aranžma, o katerem se poroča, da na voljo za izvajanje ali ki je tak aranžma pripravljena izvajati oziroma je že izvedla njegov prvi korak;

14. tržni aranžma pomeni čezmejni aranžma, ki je zasnovan, dan na tržišče, pripravljen za izvajanje ali dan na voljo za izvajanje, ne da bi ga bilo treba bistveno prilagoditi;

15. posebej prilagojeni aranžma pomeni vsak čezmejni aranžma, ki ni tržni aranžma.«.

19. člen

Za 248.b členom se doda nov 248.c člen, ki se glasi:

»248.c člen

(avtomatična izmenjava čezmejnih aranžmajev, o katerih se poroča)

(1) Pristojni organ z avtomatično izmenjavo podatkov sporoči pristojnim organom vseh drugih držav članic EU in Evropski komisiji podatke o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, ki zajemajo, kot je ustrezno, naslednje:

1. identifikacijo posrednikov in zadevnih davčnih zavezancev, vključno z njihovim imenom, datumom in krajem rojstva (če gre za posameznika), rezidentstvom za davčne namene, davčno številko ter, če je primerno, osebami, ki so povezana podjetja zadevnega davčnega zavezanca;

2. podrobnosti o prepoznavnih značilnostih iz Priloge IV, zaradi katerih se o čezmejnem aranžmaju poroča;
3. povzetek vsebine čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča, vključno z navedbo imena, pod katerim je znan, če takšno ime obstaja, ter abstraktnim opisom zadevnih poslovnih dejavnosti ali aranžmajev, ne da bi to privedlo do razkritja poslovne, industrijske ali poklicne skrivnosti oziroma poslovnega procesa niti razkritja podatkov, ki bi bilo v nasprotju z javnim redom;
4. datum, ko je ali bo storjen prvi korak pri izvajanju čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča;
5. podrobnosti o določbah nacionalnega prava, ki so podlaga za čezmejni aranžma, o katerem se poroča;
6. vrednost čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča;
7. identifikacijo države članice EU zadevnega davčnega zavezanca in morebitnih drugih držav članic EU, ki bi jih verjetno zadeval čezmejni aranžma, o katerem se poroča;
8. identifikacijo morebitne druge osebe v državi ali jurisdikciji, na katero bi verjetno vplival čezmejni aranžma, o katerem se poroča, ob navedbi, s katerimi državami ali jurisdikcijami je ta oseba povezana.

(2) Avtomatična izmenjava podatkov iz prvega odstavka tega člena se izvede v enem mesecu po koncu četrtletja, v katerem so bili podatki predloženi.

(3) Pristojni organ pristojnemu organu države članice EU in Evropski komisiji pošlje podatke iz prvega odstavka tega člena v osrednjo podatkovno zbirko. Dostop do podatkov, shranjenih v osrednji podatkovni zbirki, imajo pristojni organi vseh držav članic EU.

(4) Evropska komisija nima dostopa do podatkov iz 1., 3. in 8. točke prvega odstavka tega člena.

20. člen

V drugem odstavku 255.f člena se besedilo »30. junija« nadomesti z besedilom »31. maja«.

21. člen

Za 255.l členom se doda novo III.C poglavje in novi 255.m, 255.n, 255.o, 255.p, 255.r, 255.s, 255.š, 255.t in 255.u člen, ki se glasijo:

»III.C poglavje

Pravila za poročanje o čezmejnih aranžmajih

255.m člen (opredelitev pojmov)

(1) Pojmi, ki so uporabljeni v tem poglavju, imajo enak pomen, kot je določen v 243.a členu tega zakona.

(2) Za namene tega poglavja pojem povezano podjetje pomeni osebo, ki je povezana z drugo osebo na enega od naslednjih načinov:

1. oseba je udeležena pri upravljanju druge osebe tako, da je v položaju z znatnim vplivom na to drugo osebo;
2. oseba je udeležena pri nadzoru nad drugo osebo z deležem glasovalnih pravic, ki presega 25 %;
3. oseba je udeležena v kapitalu druge osebe z imetništvom kapitala, ki neposredno ali posredno presega delež 25 %;
4. oseba je upravičena do 25 % ali več dobička druge osebe.

(3) Če je v skladu s prejšnjim odstavkom pri upravljanju, nadzoru ali v kapitalu oziroma dobičku iste osebe, udeležena več kot ena oseba, se vse zadevne osebe štejejo za povezana podjetja. Če je pri upravljanju, nadzoru ali v kapitalu oziroma pri dobičku več kot ene osebe, udeležena ista oseba, se vse zadevne osebe štejejo za povezana podjetja.

(4) Oseba, ki deluje skupaj z drugo osebo v zvezi z glasovalnimi pravicami ali imetništvom

kapitala subjekta, se obravnava kot udeležena pri vseh glasovalnih pravicah ali lastništvu kapitala tega subjekta, ki jih ima druga oseba. Pri posredni udeležbi se izpolnjevanje zahtev iz 3. točke drugega odstavka tega člena določi tako, da se pomnožijo deleži po zaporednih stopnjah. Za osebo z več kot 50 % glasovalnih pravic se šteje, da jih ima 100 %.

(5) Posameznik in njegovi družinski člani se štejejo za eno osebo.

(6) Za družinskega člana po petem odstavku tega člena se šteje: zakonec, oseba, s katero posameznik živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki ima po zakonu, ki ureja zakonsko zvezo in družinska razmerja, enake pravne posledice kot zakonska zveza, ali partner oziroma partnerica, s katerim posameznik živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti po zakonu, ki ureja registracijo istospolne partnerske skupnosti, otrok, posvojenec in pastorek ali otrok osebe, s katero posameznik živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki ima po zakonu, ki ureja zakonsko zvezo in družinska razmerja, enake pravne posledice kot zakonska zveza ali otrok partnerja, s katerim fizična oseba živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti po zakonu, ki ureja registracijo istospolne partnerske skupnosti, prednik ali potomec posameznika ali njegovega zakonca, zakonec prednika ali potomca zavezanca ali njegovega zakonca, bratje in sestre oziroma polbratje in polsestre ter posvojenci in posvojitelji.

255.n člen
(davki, na katere se to poglavje nanaša)

Glede davkov, na katere se to poglavje nanaša, se uporablja 244. člen tega zakona.

255.o člen
(posrednik)

(1) Posrednik je oseba, ki oblikuje, trži, organizira ali daje na voljo za uporabo čezmejni aranžma, o katerem se poroča, ali upravlja njegovo izvajanje.

(2) Poleg oseb iz prvega odstavka tega člena je posrednik tudi oseba, ki se ob upoštevanju ustreznih dejstev in okoliščin ter na podlagi razpoložljivih informacij in ustreznega strokovnega znanja in razumevanja, potrebnega za zagotavljanje takih storitev, zaveda, ali bi bilo zanj upravičeno pričakovati, da se zaveda, da bo neposredno ali prek drugih oseb nudila pomoč oziroma svetovanje pri oblikovanju, trženju, organizaciji, dajanju na voljo za uporabo ali upravljanju izvajanja čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča. Vsakdo lahko dokazuje, da ni vedel, niti ne bi bilo upravičeno pričakovati, da bi vedel, da je sodeloval pri čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča. V ta namen se lahko sklicuje na vsa ustrezna dejstva in okoliščine, pa tudi na razpoložljive informacije, svoje ustrezno strokovno znanje in razumevanje.

(3) Oseba iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena se šteje za posrednika, če izpolnjuje vsaj enega od naslednjih dodatnih pogojev:

1. je rezident za davčne namene v Sloveniji;
2. ima stalno poslovno enoto v Sloveniji, prek katere zagotavlja storitve v zvezi s čezmejnimi aranžmaji;
3. je ustanovljena oziroma urejena v skladu s slovenskim pravom ali
4. je registrirana pri slovenskem poklicnem združenju, povezanem s pravnimi, davčnimi ali svetovalnimi storitvami.

255.p člen
(obveznost poročanja o čezmejnih aranžmajih)

(1) Posredniki pristojnemu organu predložijo podatke o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, iz prvega odstavka 248.c člena, s katerimi razpolagajo, in sicer v 30 dneh od:

1. dneva po tem, ko je tržni aranžma na voljo za izvajanje ali
2. dneva po tem, ko je posebej prilagojeni aranžma pripravljen za izvajanje ali
3. dneva, ko se izvede kakršnakoli aktivnost, ki pomeni prvi korak in kaže na namero o izvajanju aranžmaja ali pomeni izvajanje aranžmaja, pri čemer je aranžma lahko sestavljen iz več delov ali iz niza aranžmajev.

(2) Posredniki iz drugega odstavka 255.o člena tega zakona predložijo podatke iz prejšnjega odstavka v 30 dneh od dneva po tem, ko so neposredno ali prek drugih oseb zagotovili pomoč oziroma

svetovanje.

(3) V primeru tržnih aranžmajev posrednik vsake tri mesece predloži redno poročilo, ki glede na predhodno poročilo vsebuje nove podatke iz 1., 4., 7. in 8. točke prvega odstavka 248.c člena.

255.r člen
(poročanje pristojnemu organu)

(1) Kadar je posrednik dolžan predložiti podatke pristojnim organom več kot ene države članice EU, predloži podatke o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, le v Sloveniji, če:

1. je posrednik v Sloveniji rezident za davčne namene;
2. ima posrednik v Sloveniji stalno poslovno enoto, prek katere se zagotavljajo storitve v zvezi z aranžmajem, pa ni rezident za davčne namene v nobeni drugi državi članici EU;
3. je posrednik ustanovljen ali urejen po slovenskem pravu, pri tem pa ni podana nobena od naveznih okoliščin iz 1. ali 2. točke tega odstavka v drugi državi članici EU;
4. je posrednik v Sloveniji registriran pri poklicnem združenju, povezanem s pravnimi, davčnimi ali svetovalnimi storitvami, pri tem pa ni podana nobena od naveznih okoliščin iz 1., 2. ali 3. točke tega odstavka v drugi državi članici EU.

(2) Posrednik je oproščen poročanja v Sloveniji, če lahko dokaže, da so bili, upoštevaje okoliščin iz prvega odstavka tega člena, isti podatki že predloženi v drugi državi članici EU.

255.s člen
(poklicna tajnost)

(1) Posrednik je oproščen predložitve podatkov o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, če bi s poročanjem kršil varovanje poklicne tajnosti, kot jo določa zakon, ki ureja poklicno tajnost.

(2) Če se posrednik sklicuje na poklicno tajnost, mora o tem nemudoma pisno obvestiti kateregakoli drugega posrednika, ali če tega ni, zadevnega davčnega zavezanca, ter ga obvestiti tudi o njegovi obveznosti poročanja iz 255.š člena tega zakona.

(3) Posrednik je oproščen poročanja v skladu s tem členom le v obsegu, ki ga za njegov poklic določa zakon, ki ureja poklicno tajnost.

255.š
(poročanje drugega posrednika ali zadevnega davčnega zavezanca)

(1) Če ni posrednika ali če posrednik pisno obvesti zadevnega davčnega zavezanca ali drugega posrednika o uporabi privilegija poklicne tajnosti iz 255.s člena tega zakona, podatke o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, predloži drugi posrednik ali, če tega ni, zadevni davčni zavezanec.

(2) Davčni zavezanec ali drugi posrednik iz prvega odstavka tega člena predložita podatke v 30 dneh od dneva, na katerega je čezmejni aranžma, o katerem se poroča, na voljo davčnemu zavezancu za izvajanje ali je pripravljen za izvajanje s strani zadevnega davčnega zavezanca ali je storjen prvi korak pri njegovem izvajanju v zvezi z zadevnim davčnim zavezancem, odvisno od tega, kaj nastopi prej.

(3) Kadar je zadevni davčni zavezanec dolžan predložiti podatke pristojnim organom več kot ene države članice EU, predloži podatke o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, le v Sloveniji, če:

1. je v Sloveniji rezident za davčne namene;
2. ima v Sloveniji stalno poslovno enoto, ki ima koristi od aranžmaja, pa ni rezident druge države članice EU;
3. v Sloveniji prejema dohodek ali ustvarja dobiček, pri tem pa ni podana nobena od naveznih okoliščin iz 1. in 2. točke tega odstavka v drugi državi članici EU;
4. v Sloveniji opravlja dejavnost, pri tem pa ni podana nobena od naveznih okoliščin iz 1., 2. ali 3. točke

tega odstavka v drugi državi članici EU.

(4) Zadevni davčni zavezanec je oproščen poročanja v Sloveniji, če lahko dokaže, da so bili, upošteva je okoliščin iz tretjega odstavka tega člena, isti podatki že predloženi v drugi državi članici EU.

255.t člen

(pravila za poročanje, kadar je več posrednikov oziroma več zadevnih davčnih zavezancev)

(1) Če je posrednikov več, morajo predložiti podatke o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, vsi posredniki, ki so vključeni v isti čezmejni aranžma. Posrednik je oproščen predložitve podatkov le, če lahko dokaže, da je iste podatke iz prvega odstavka 248.c člena že predložil drug posrednik.

(2) Če je k poročanju zavezan zadevni davčni zavezanec in če je zadevnih davčnih zavezancev več, predloži podatke v skladu s prvim odstavkom 255.s člena prvi na spodnjem seznamu:

1. zadevni davčni zavezanec, ki se je s posrednikom dogovoril o čezmejnem aranžmaju;
2. zadevni davčni zavezanec, ki upravlja izvajanje aranžmaja.

(3) Zadevni davčni zavezanec je oproščen predložitve podatkov le, če lahko dokaže, da je iste podatke iz člena 248.c že predložil drug zadevni davčni zavezanec.

(4) Vsak zadevni davčni zavezanec podatke o uporabi aranžmaja posreduje davčnemu organu vsako leto, za katero ga uporablja.

255.u člen

(učinek poročanja o čezmejnem aranžmaju)

Dejstvo, da je bilo o čezmejnem aranžmaju poročano, ne omejuje davčnega organa pri izvrševanju njegovih pooblastil.

22. člen

IV. poglavje tega zakona se spremeni tako, da se glasi:

»IV. poglavje

Izvajanje mednarodnih pogodb

1. Podpoglavje

Postopek skupnega dogovarjanja v skladu z mednarodno pogodbo«

23. člen

256. člen se spremeni tako, da se glasi:

»256. člen
(splošne določbe)

(1) To poglavje določa postopek skupnega dogovarjanja v zvezi z izvajanjem mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja dohodka in premoženja, ki obvezuje Republiko Slovenijo in Konvencije o odpravi dvojnega obdavčevanja v zvezi s preračunom dobička povezanih podjetij s Protokolom (Uradni list RS, št. 97/07 – MP, št. 12/07, v nadaljnjem besedilu: mednarodna pogodba), če je tak postopek dogovorjen v mednarodni pogodbi, sklenjeni med Republiko Slovenijo in drugimi državami članicami EU, pravice in obveznosti davčnega zavezanca, pristojnega organa, članov svetovalne komisije in komisije za alternativno reševanje sporov ter način imenovanja članov svetovalne komisije in komisije za alternativno reševanje sporov.

(2) V postopku skupnega dogovarjanja se zagotavlja varstvo pravic in pravnih koristi davčnega zavezanca proti odločitvam in dejanjem davčnega organa na način in po postopku, ki ga določa to poglavje.

(3) Postopek skupnega dogovora lahko sproži davčni zavezanec, ki se šteje za rezidenta Republike Slovenije, z vložitvijo zahteve za začetek postopka skupnega dogovarjanja s pristojnim organom druge države pri pristojnem organu, kadar meni, da so ali bodo odločitve oziroma dejanja davčnega organa ali davčnega organa druge države, povzročile obdavčenje, ki ni v skladu z mednarodno pogodbo (v nadaljevanju: vprašanje obdavčitve).

(4) Postopek skupnega dogovarjanja med pristojnimi organi se začne, ko se ugotovi, da je zahteva davčnega zavezanca za začetek postopka skupnega dogovarjanja dopustna in o tem obvesti pristojni organ druge države, ki se strinja s postopkom skupnega dogovarjanja.

(5) Če se davčni zavezanec tako odloči, se v zvezi z izvajanjem mednarodnih pogodb, sklenjenih med Republiko Slovenijo in državami članicami EU, smiselno uporabljajo 256.a, 256.b, 256.c, 256.č, 256.d, 256.e in 258. člen tega zakona, če ni z mednarodno pogodbo določeno drugače. Te določbe se smiselno uporabljajo tudi v zvezi z izvajanjem mednarodnih pogodb, sklenjenih med Republiko Slovenijo in tretjimi državami.

(6) O vprašanih postopka, ki niso urejena v tem poglavju, se v postopku skupnega dogovora smiselno uporabljata ta zakon in zakon, ki ureja splošni upravni postopek.

24. člen

Za 256. členom se dodajo novi 256.a, 256.b, 256.c, 256.č, 256.d in 256.e člen, ki se glasijo:

»256.a člen (opredelitev pojmov)

(1) Pojem, ki v tem poglavju ni opredeljen, ima – razen če sobesedilo ne zahteva drugače – pomen, ki ga ima takrat po mednarodni pogodbi iz prvega odstavka 256. člena tega zakona, ki se uporablja na dan, s katerim začne teči triletni rok iz prvega odstavka 256.b člena tega zakona. Pojem, ki v mednarodni pogodbi ni opredeljen, ima pomen, ki ga ima takrat po pravu Republike Slovenije za namene davkov, za katere se uporablja omenjena mednarodna pogodba, pri čemer kateri koli pomen po veljavni davčni zakonodaji Republike Slovenije prevlada nad pomenom izraza po drugi zakonodaji Republike Slovenije.

(2) V tem poglavju pojem »dvojno obdavčevanje« pomeni obdavčitev istega dohodka ali premoženja z davki, za katere se uporablja mednarodna pogodba iz prvega odstavka 256.f člena tega zakona, v dveh ali več državah članicah, kadar taka obdavčitev privede do nastanka dodatne davčne obveznosti, povečanja davčne obveznosti, oziroma nepriznavanja ali zmanjšanja izgube, ki lahko zmanjšuje davčno osnovo.

256.b člen (zahteva za začetek postopka skupnega dogovarjanja)

(1) Davčni zavezanec, ki meni, da ni bil ali ne bo obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo, lahko najprej v treh letih od prvega uradnega obvestila, iz katerega je verjetno izkazano, da bo prišlo do obdavčitve, neskladne z mednarodno pogodbo, oziroma najkasneje v treh letih od predložitve obračuna davka, davčnega obračuna v postopku davčnega inšpekcijskega postopka oziroma vročitve odmerne odločbe vložiti pisno zahtevo za začetek postopka skupnega dogovarjanja s pristojnim organom druge države (v nadaljnjem besedilu: zahteva), v katerem se odloči o obravnavi dohodka ali premoženja po mednarodni pogodbi (v nadaljnjem besedilu: dogovor), ne glede na pravna sredstva, ki jih dovoljuje pravni red Republike Slovenije.

(2) Davčni zavezanec ne more predložiti zahteve, če je glede vprašanja obdavčitve v upravnem sporu že izdana pravnomočna sodba.

(3) Zahteva se vloži pri pristojnem organu Republike Slovenije (v nadaljevanjem besedilu: pristojni organ). Davčni zavezanec, ki se po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za veliko gospodarsko družbo, zahtevo in izvod dopolnitve zahteve iz sedmega odstavka tega člena hkrati vloži pri vseh pristojnih organih držav, na katere se vprašanje obdavčitve nanaša. Pristojni organ v dveh mesecih od prejema zahteve potrdi prejem zahteve davčnemu zavezancu in o prejeti zahtevi obvesti pristojni organ druge države, na katerega se zahteva nanaša, ter o jeziku, v katerem namerava voditi postopek.

(4) Zahteva se vloži v slovenskem in angleškem jeziku. Priloženim dokumentom, sestavljenim v tujem jeziku, ki niso v angleškem jeziku, je treba priložiti prevod v angleškem jeziku.

(5) Zahteva mora vsebovati:

1. identifikacijske podatke davčnega zavezanca in drugih relevantnih oseb,
2. podatke o davčnih obdobjih, na katera se nanaša vprašanje obdavčitve,
3. dejstva, dokaze in okoliščine, odločilne za presojo o vprašanju obdavčitve,
4. navedbo predpisov in mednarodne pogodbe, ki se uporablja oziroma je pomembna v konkretnem primeru, ki se razlaga in uporablja v povezavi z vprašanjem obdavčitve,
5. podatke v zvezi z zahtevo ter dokazila, s katerimi:
 - izkazuje razloge, zaradi katerih meni, da ni bil ali ne bo obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo,
 - seznanil pristojni organ o obračunu ali odločbi, s katero je bil obračunan ali odmerjen davek,
 - seznanil pristojni organ o vloženi pravnih sredstvih in o izdanih upravnih odločbah in sodbah iz prejšnje alineje,
 - seznanil pristojni organ o tem, da je vložena zahteva oziroma da teče postopek skupnega dogovarjanja in poda izjavo, da bo postopek skupnega dogovarjanja na podlagi te zahteve zaključen,
 - seznanil pristojni organ o tem, ali je vložil zahtevek pri pristojnem organu druge države,
 - poda izjavo, s katero se zavezuje, da bo na zahtevo pristojnih organov, svetovalne komisije in komisije za alternativno reševanje sporov v postavljenem roku pravilno navajal dejstva in predlagal dokaze v zvezi z zahtevo, predvsem pa se izjavil o dejstvih, pomembnih za rešitev vprašanja obdavčitve,
 - poda izjavo, da so vsi podatki v zahtevi resnični,
 - poda izjavo, da bo v treh mesecih od vročitve zahteve pristojnega organa, predložil podatke, dokaze in dokumente, potrebne za razjasnitev vprašanja obdavčitve,
 - poda izjavo, da bo v zvezi s postopkom skupnega dogovarjanja spoštoval določbe tega poglavja, ki urejajo prekinitev postopka, ki je v teku oziroma da bo sprožil postopke za prekinitev postopkov, ki tečejo v zvezi z reševanjem vprašanja obdavčitve.

(6) Minister, pristojen za finance, podrobneje predpiše podatke in dokazila, ki jih vsebuje zahteva iz petega odstavka tega člena.

(7) Pristojni organ lahko v treh mesecih od prejema zahteve iz prvega odstavka tega člena od davčnega zavezanca zahteva dopolnitev. Davčni zavezanec mora v treh mesecih od vročitve zahteve za dopolnitev predložiti podatke, dokaze in dokumente, pomembne za razjasnitev vprašanja obdavčitve. Te podatke lahko pristojni organ zahteva tudi v postopku skupnega dogovarjanja.

(8) Minister, pristojen za finance, za namene vodenja postopka po tem poglavju določi obseg in vrsto informacij ter način pošiljanja informacij med Ministrstvom za finance in Finančno upravo Republike Slovenije.

(9) Ta člen se smiselno uporablja tudi za zahteve, ki jih prejme pristojni organ od pristojnega organa druge države.

256.c člen

(postopek pred pristojnim organom)

(1) Pristojni organ mora preizkusiti, ali je zahtevo vložila upravičena oseba, ali je zahteva pravočasna, popolna, dovoljena in ali se zahteva nanaša na obdavčitev po mednarodni pogodbi.

(2) Pristojni organ v šestih mesecih od prejema zahteve ali v šestih mesecih od prejema informacij iz sedmega odstavka 256.b člena tega zakona zahtevo zavrne s sklepom, zoper katerega je

dovoljen upravni spor, če:

- zahteve ni vložila upravičena oseba,
- zahteva ni bila vložena v roku iz prvega odstavka 256. b člena tega zakona,
- zahteva ne vsebuje podatkov in dokazil iz petega oziroma sedmega odstavka 256.b člena tega zakona,
- zahteva se ne nanaša na obdavčitev po mednarodni pogodbi oziroma o tej zahtevi že teče postopek skupnega dogovarjanja.

(3) Če pristojni organ v šestih mesecih od prejema zahteve ali v šestih mesecih od prejema informacij iz sedmega odstavka 256.b člena tega zakona ugotovi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena in da ni treba izvesti postopka skupnega dogovarjanja, o tem seznaniti davčnega zavezanca, davčni organ in pristojni organ druge države. Pristojni organ pošlje zahtevo davčnemu organu ter mu določi primeren rok za rešitev zadeve, pri tem pa navede dejstva oziroma razloge, ki morajo biti upoštevani pri odmeri davka. Z dnem, ko je davčni zavezanec seznanjen, da bo o njegovi zahtevi glede vprašanja obdavčitve odločal davčni organ, se postopek na podlagi tega poglavja zakona konča.

(4) O zahtevi glede vprašanja obdavčitve iz tretjega odstavka tega člena odloči davčni organ z rednimi ali izrednimi pravnimi sredstvi. Če je odločba o odmeri davka, na katero se nanaša zahteva glede vprašanja obdavčitve, že dokončna ali pravnomočna, pa te odločbe ni mogoče odpraviti z obnovo ali odpravo in razveljavitvijo odločbe po nadzorstveni pravici, davčni organ z novo odločbo, v kateri upošteva napotilo pristojnega organa iz tretjega odstavka tega člena, nadomesti dokončno ali pravnomočno odločbo. Odločba učinkuje od dneva vročitve.

(5) Če se davek izračuna v obračunu davka in če pristojni organ v šestih mesecih od prejema zahteve ali v šestih mesecih od prejema informacij iz sedmega odstavka 256.b člena tega zakona ugotovi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena in da ni treba izvesti postopka skupnega dogovarjanja, o tem seznaniti davčnega zavezanca, davčni organ in pristojni organ druge države. Pristojni organ pošlje zahtevo davčnemu organu ter pri tem navede dejstva oziroma razloge, ki morajo biti upoštevani v predloženem davčnem obračunu oziroma popravku davčnega obračuna. Z dnem, ko je davčni zavezanec seznanjen, da lahko predloži davčni obračun oziroma popravek davčnega obračuna, se postopek na podlagi tega poglavja zakona konča.

(6) Davčni organ glede obdavčitve iz petega odstavka tega člena davčnemu zavezancu dovoli predložitev davčnega obračuna oziroma popravka davčnega obračuna in ga pri tem seznaniti o odločilnih dejstvih, ki jih mora upoštevati v davčnem obračunu ali popravku davčnega obračuna. S popravkom davčnega obračuna davčni zavezanec odpravlja predhodno predloženi davčni obračun v delu, v katerem ga spreminja. V predloženem davčnem obračunu ali popravku davčnega obračuna mora izkazati razloge, zaradi katerih je predložil popravek davčnega obračuna. Razlika v davčni obveznosti med predloženim in popravljenim obračunom, ki učinkuje od dneva predloženega popravljenega obračuna, je izvršilni naslov.

(7) Če o vprašanju obdavčitve že teče postopek pred sodiščem, se zahteva, ki je glede vprašanja obdavčitve utemeljena, ne more rešiti na način, kot je urejen v tretjem, četrtem, petem in šestem odstavku tega člena.

(8) Če pristojni organ v šestih mesecih od prejema zahteve ali v šestih mesecih od prejema informacij iz sedmega odstavka 256.b člena ne ravna v skladu z drugim, tretjim, četrtem, petim in šestim odstavkom tega člena, izda odločbo, s katero ugotovi zahtevi davčnega zavezanca. O svoji odločitvi pristojni organ nemudoma obvesti davčnega zavezanca in pristojni organ druge države. Če pristojni organ v šestmesečnem roku ne odloči, se šteje, da je zahtevi ugodil.

(9) Vložitev zahteve ne prekine postopka obračunavanja, odmere oziroma nadzora davka niti ne zadrži izvršitve obračuna davka oziroma odmerne odločbe.

(10) Po sprejemu odločitve, s katero pristojni organ ugotovi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena in da ni potreben postopek skupnega dogovarjanja, davčni organ po uradni dolžnosti do izdaje odločbe iz četrtega odstavka tega člena oziroma do predložitve davčnega obračuna oziroma popravka davčnega obračuna iz šestega odstavka tega člena odloži plačilo davka oziroma davčno izvršbo. Če pristojni organ ugotovi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena, davčni organ odloži plačilo davka oziroma davčno izvršbo do uveljavitve doseženega dogovora oziroma do poteka roka iz drugega odstavka 258. člena tega zakona, če davčni zavezanec ne zahteva uveljavitve

dogovora oziroma po poteku 50 dni od vročitve obvestila iz tretjega odstavka 256.e člena, če dogovor ni dosežen in davčni zavezanec ni predlagal ustanovitev svetovalne komisije. Za čas odloga se davčnemu zavezancu ne obračunajo obresti.

256.č člen
(umik zahteve)

(1) Davčni zavezanec lahko umakne svojo zahtevo vsak čas med postopkom pred pristojnim organom in med postopkom skupnega dogovarjanja.

(2) Če davčni zavezanec umakne zahtevo med postopkom pred pristojnim organom ali med postopkom skupnega dogovarjanja, pristojni organ izda sklep o ustavitvi postopka, zoper katerega ni dovoljena pritožba.

(3) Z umikom zahteve med postopkom skupnega dogovarjanja se končajo vsi postopki na podlagi tega poglavja zakona. Pristojni organ seznani pristojni organ druge države, da se je postopek skupnega dogovarjanja končal.

(4) O umiku zahteve pristojni organ obvesti davčni organ in sodišče, če je bil postopek v skladu z 256.d členom tega zakona prekinjen.

256.d člen
(prekinitev davčnega in sodnega postopka)

(1) Pristojni organ nemudoma obvesti davčni organ oziroma sodišče, pred katerim teče postopek glede vprašanja obdavčitve, da je o tem vprašanju začel postopek skupnega dogovarjanja.

(2) Davčni organ ali sodišče s sklepom prekine postopek takoj po prejemu obvestila, da je bil začel postopek skupnega dogovarjanja.

(3) Zoper sklep o prekinitvi ni dovoljena pritožba.

(4) S prekinitvijo prenehajo teči vsi roki, določeni za procesna dejanja.

(5) Prekinjeni postopek se nadaljuje, če davčni zavezanec ne uveljavlja doseženega dogovora.

256.e člen
(rok za sprejem skupnega dogovora)

(1) Pristojni organ mora v dveh letih od vročitve odločbe, s katero je ugodil zahtevi davčnega zavezanca, doseči dogovor. Rok iz prejšnjega stavka se lahko na predlog enega izmed pristojnih organov podaljša za največ eno leto.

(2) Če je sodišče glede sklepa iz drugega odstavka 256.c člena tega zakona ugodilo tožbi davčnega zavezanca, začne teči rok za sprejem skupnega dogovora iz prvega odstavka tega člena z dnem prejema odločitve sodišča.

(3) Pristojni organ v roku iz prvega in drugega odstavka tega člena obvesti davčnega zavezanca o razlogih, zaradi katerih dogovor ni bil dosežen, ter o možnosti za ustanovitev svetovalne komisije in pogojih, ki morajo biti izpolnjeni za ustanovitev svetovalne komisije.

25. člen

Naslov in besedilo 257. člena se spremeni tako, da se glasi:

»257. člen
(ustanovitev svetovalne komisije)

(1) Davčni zavezanec lahko pri pristojnem organu pisno predlaga ustanovitev svetovalne komisije, če:

- če je vsaj eden izmed pristojnih organov ugodil njegovi zahtevi, pri čemer pa v zvezi z zavrnjeno zahtevo pri drugem pristojnem organu ni bila sprejeta odločitev sodišča, ki veže ta pristojni organ oziroma če je pristojni organ druge države ugodil njegovi zahtevi, pri čemer pa v zvezi z zavrnjeno zahtevo pri pristojnem organu sodišče z odločbo tožbe zoper sklep iz drugega odstavka 256.c člena tega zakona ni zavrnilo ali
- v roku iz prvega odstavka 256.e člena tega zakona ni bil dosežen dogovor.

(2) Davčni zavezanec ne more vložiti predloga za ustanovitev svetovalne komisije.

- dokler je mogoče vložiti tožbo zoper sklep iz drugega odstavka 256.c člena tega zakona, ali
- dokler teče postopek pred sodiščem zoper sklep iz drugega odstavka 256.c člena tega zakona, ali
- če v zvezi z zavrženo zahtevo ni bila sprejeta odločitev sodišča, ki veže pristojni organ ali organ druge države.

(3) Davčni zavezanec, ki je bil pravnomočno kaznovan za hujši davčni prekršek ali za kaznivo dejanje davčne zatajitve, ne more vložiti predloga za ustanovitev svetovalne komisije, četudi gre za vprašanje obdavčitve, ki ni v skladu z mednarodno pogodbo. Če so postopki iz prejšnjega stavka še v teku, se postopek skupnega dogovarjanja prekine, dokler niso pravnomočno končani prekrškovni in kazenski postopki.

(4) Če ne gre za vprašanje dvojne obdavčitve, lahko v posameznem primeru pristojni organ nasprotuje ustanovitvi svetovalne komisije. O nasprotovanju mora nemudoma obvestiti davčnega zavezanca in pristojni organ druge države.

(5) Predlog za primere iz prve alineje prvega odstavka tega člena se vloži v 50 dneh od prejema sklepa iz drugega odstavka 256.c člena tega zakona, če zoper njega ni bila vložena tožba. Če je bila zoper sklep iz prejšnjega stavka vložena tožba, se vloži predlog v 50 dneh od prejema sodbe, s katero je sodišče ugodilo tožbi. Predlog za primere iz druge alineje prvega odstavka tega člena se vloži v 50 dneh od prejema obvestila iz tretjega odstavka 256.e člena tega zakona.

(6) Svetovalna komisija se ustanovi najpozneje v štirih mesecih od prejema pisnega predloga iz prvega odstavka tega člena. O ustanovitvi predsednik svetovalne komisije nemudoma seznaní davčnega zavezanca.«.

26. člen

Za 257. členom se dodajo nov 257.a, 257.b, 257.c., 257.č. in 257.d člen, ki se glasijo:

»257.a člen

(sestava svetovalne komisije, način imenovanja uglednih neodvisnih oseb in pravila o delovanju)

(1) Svetovalno komisijo sestavlja predsednik, predstavnik pristojnega organa in ugledna neodvisna oseba, ki jo določi pristojni organ iz seznama uglednih neodvisnih oseb. Število predstavnikov pristojnega organa in ugledne neodvisne osebe se lahko poveča za eno osebo, če se pristojni organ tako dogovori.

(2) Ugledne osebe imajo svojega namestnika.

(3) Za ugledno neodvisno osebo se lahko imenuje oseba, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

- oseba je strokovnjak na področju davčnega prava ima najmanj deset let izkušenj na tem področju,
- ima znanje angleškega jezika,
- oseba v zadnjih treh letih pred dnevom imenovanja ni bila ali ni zaposlena pri davčnem organu oziroma v tem času ni ali ne deluje v njenem imenu,
- oseba v zadnjih petih letih pred dnevom imenovanja ni imela ali nima pomembnih lastniških deležev v pravni osebi, ni član upravnega ali nadzornega organa te osebe, v njej ni zaposlena, ni njen svetovalec niti z njo poslovno ne sodeluje.
- oseba se v zadnjih treh letih pred dnevom imenovanja ni ukvarjala ali se ne ukvarja z davčnim svetovanjem,

- kadar ni nobenih drugih okoliščin, ki vzbujajo dvom o njeni nepristranskosti za reševanje vprašanja obdavčitve.

(4) Ugledno neodvisno osebo se lahko razreši, če:

- sama zahteva razrešitev,
- se ugotovi, da obstajajo okoliščine, ki vzbujajo dvom o njeni neodvisnosti in nepristranskosti za reševanje vprašanja obdavčitve,
- se ugotovi, da okoliščine iz prejšnje alineje nastopijo v enem letu od podaje mnenja iz 257. člena tega zakona.

(5) Seznam uglednih neodvisnih oseb je javen v delu, ki obsega podatke o osebnem imenu ugledne neodvisne osebe in njen znanstveni ali strokovni naziv. Te podatke objavi Ministrstvo za finance na svoji spletni strani.

(6) Minister, pristojen za finance, predpiše sestavo, način imenovanja uglednih neodvisnih oseb, podrobnejši način ugotavljanja pogojev za imenovanje uglednih neodvisnih oseb, postopek in roke za imenovanje in razrešitev, ter vzpostavitev in posodabljanje seznama uglednih neodvisnih oseb, ki ga upravlja Ministrstvo za finance, in javno objavo seznama uglednih neodvisnih oseb.

257.b člen

(pravila delovanja svetovalne komisije)

(1) Pristojni organ v roku iz šestega odstavka 257. člena tega zakona obvesti davčnega zavezanca o:

- pravilih delovanja svetovalne komisije (v nadaljevanjem besedilu: pravila delovanja),
- datumu, do katerega bo sprejeto mnenje glede vprašanja obdavčitve in
- pravni podlagi, na podlagi katere bo sprejeta odločitev glede vprašanja obdavčitve.

(2) Pravila delovanja določi minister, pristojen za finance.

(3) Če se predsednik in ugledne neodvisne osebe ne dogovorijo o pravilih delovanja ali če davčni zavezanec o njih ni bil obveščen, lahko sodišče v postopku, sproženem na predlog davčnega zavezanca, naloži svetovalni komisiji, da v določenem roku sprejme pravila delovanja in jih sporoči davčnemu zavezancu. Za vprašanja tega postopka se smiselno uporablja zakon, ki ureja arbitražo.

257.c člen

(ukrepi za ustanovitev svetovalne komisije in imenovanje članov svetovalne komisije s strani sodišča)

(1) Če svetovalna komisija ni ustanovljena v roku iz šestega odstavka 257. člena tega zakona, lahko davčni zavezanec zahteva od sodišča, da sprejeme potrebne ukrepe za ustanovitev svetovalne komisije.

(2) Če pristojni organ ne imenuje ugledne neodvisne osebe in njenega namestnika, lahko ugledno neodvisno osebo in namestnika na zahtevo davčnega zavezanca imenuje sodišče s seznama uglednih neodvisnih oseb.

(3) Ugledne osebe, ki so imenovane s strani sodišča, z žrebom imenujejo predsednika s seznama uglednih neodvisnih oseb.

(4) Zahteva za ustanovitev svetovalne komisije ali imenovanje članov svetovalne komisije se vloži na pristojno sodišče v 30 dneh po poteku roka iz šestega odstavka 257. člena.

(5) Za vprašanja tega postopka se smiselno uporablja zakon, ki ureja arbitražo..

257.č člen

(komisija za alternativno reševanje sporov)

(1) Pristojna organa se lahko dogovorita, da bo o vprašanju obdavčitve namesto svetovalne komisije odločala komisija za alternativno reševanje sporov, ki se lahko oblikuje kot stalno ali začasno telo.

Glede pristojnosti te komisije velja 257.d člen tega zakona.

(2) Če se pristojna organa o tem ne dogovorita drugače, je mnenje, ki ga poda komisija iz prejšnjega odstavka na podlagi mednarodne pogodbe in nacionalnega prava, za pristojni organ zavezujoče.

(3) Za sestavo, obliko komisije za alternativno reševanje sporov, pravila o delovanju ter stroške postopka se uporabljajo določbe tega poglavja, ki urejajo svetovalno komisijo, razen, če se pristojni organ dogovori drugače. Četudi se dogovori drugače, mora pristojni organ pri tem upoštevati pogoje za imenovanje in razrešitev uglednih neodvisnih oseb, določene v tretjem in četrtem odstavku 257.a člena tega zakona.

257.d člen
(odločitve svetovalne komisije)

(1) Svetovalna komisija v šestih mesecih od ustanovitve poda pisno mnenje glede vprašanja izpolnjevanja pogojev za postopek skupnega dogovarjanja iz prve alinee prvega odstavka 257. člena tega zakona. Svetovalna komisija o sprejemu mnenja obvesti pristojni organ v 30 dneh od njegovega sprejema.

(2) Če so na podlagi mnenja svetovalne komisije izpolnjeni pogoji za začetek skupnega dogovarjanja, se na predlog enega od pristojnih organov začne postopek skupnega dogovora. O začetku postopka skupnega dogovarjanja pristojni organ iz prvega odstavka tega člena obvesti svetovalno komisijo, pristojni organ druge države in davčnega zavezanca. Z dnem obvestila, poslanega svetovalni komisiji, začne teči rok za sprejem dogovora iz prvega odstavka 256.e člena tega zakona.

(3) Svetovalna komisija poda pisno mnenje glede vprašanja obdavčitve, če nobeden od pristojnih organov v 60 dneh od prejema obvestila iz prvega odstavka tega člena ne predlaga postopka skupnega dogovarjanja. Šteje se, da je bila svetovalna komisija ustanovljena, ko je preteklo 60 dni iz prejšnjega stavka.

(4) Svetovalna komisija v šestih mesecih od ustanovitve poda pisno mnenje glede vprašanja obdavčitve iz druge alinee prvega odstavka 257. člena tega zakona. Svetovalna komisija o sprejemu mnenja, v katerem upošteva določila mednarodne pogodbe in nacionalnega prava, obvesti pristojni organ v 30 dneh od njegovega sprejema. Rok za pripravo mnenja se lahko podaljša za tri mesece, če svetovalna komisija še ne more podati mnenja. O podaljšanju roka svetovalna komisija seznani pristojni organ in davčnega zavezanca.

(5) Če se pristojna organa v šestih mesecih od prejema mnenja svetovalne komisije o vprašanju obdavčitve ne dogovorita drugače, je mnenje, ki ga poda komisija na podlagi mednarodne pogodbe in nacionalnega prava, za pristojni organ zavezujoče.«.

27. člen

258. člen se spremeni tako, da se glasi:

»258. člen
(uveljavitev skupnega dogovora)

(1) Pristojni organ nemudoma obvesti davčnega zavezanca o doseženem dogovoru. Če davčni zavezanec v 30 dneh od sprejema dogovora ni prejel obvestila, lahko pri pristojnem organu zahteva njegovo predložitev.

(2) Davčni zavezanec v 60 dneh od dneva, ko je bil obveščen o doseženem dogovoru, od davčnega organa zahteva uveljavitev dogovora. Dogovor se lahko uveljavi ne glede na roke zastaranja, določene v tem zakonu.

(3) Davčni zavezanec, ki želi, da se uveljavi dogovor, mora umakniti pritožbo, tožbo ali drugo pravno sredstvo, vloženo v zvezi z vprašanjem obdavčitve. Dokazilo o umiku pravnega sredstva mora predložiti davčnemu organu v 60 dneh od obvestila pristojnega organa o sprejemu dogovora.

(4) Če je bil davek ugotovljen z odločbo o odmeri davka, davčni organ z novo odločbo, v kateri upošteva skupni dogovor, nadomesti odločbo o odmeri davka. Zoper novo odločbo ima davčni zavezanec pravico pritožbe, s katero ne more izpodbijati vsebine dogovora.

(5) Odločba iz četrtega odstavka učinkuje od dneva vročitve. Davek, izračunan v odločbi, mora biti plačan v 30 dneh od vročitve odločbe. Če je bil z novo odločbo ugotovljen premalo plačan oziroma neplačan davek, začnejo teči zamudne obresti po preteku roka za plačilo. Davčnemu zavezancu obresti za preveč odmerjen in plačan davek ne pripadajo, če je z novo odločbo ugotovljeno preplačilo davka.

(6) Če se davek izračuna v obračunu davka, davčni zavezanec hkrati z zahtevo za uveljavitev dogovora predloži davčni obračun ali popravek davčnega obračuna, v katerem upošteva skupni dogovor. S popravkom davčnega obračuna davčni zavezanec odpravlja predhodno predloženi davčni obračun v delu, v katerem ga spreminja. V predloženem davčnem obračunu ali popravku davčnega obračuna mora izkazati razloge, zaradi katerih je predložil popravek davčnega obračuna ter predložiti dokazilo o umiku tožbe. Razlika v davčni obveznosti med predloženim in popravljenim obračunom, ki učinkuje od dneva predloženega popravljenega obračuna, je izvršilni naslov.

(7) Šteje se, da davčni zavezanec ne uveljavlja dogovora, če v roku iz drugega odstavka tega člena ne zahteva njegove uveljavitve oziroma v roku iz tretjega odstavka ne predloži dokazila o umiku pravnega sredstva.

(8) Pristojni organ obvesti davčni organ oziroma sodišče o tem, da davčni zavezanec ne uveljavlja dogovora. Z dnem obvestila prenehajo razlogi, zaradi katerih je bil postopek prekinjen.

(9) Če je davčni zavezanec izpolnil pogoje za uveljavitev dogovora iz tretjega odstavka tega člena, pa davčni organ ni izdal odločbe iz četrtega odstavka tega člena v šestih mesecih od dneva, ko je zahteval uveljavitev dogovora, lahko vložijo tožbo v upravnem sporu, ker odločba ni bila izdana oziroma mu ni bila vročena v predpisanem roku.«.

28. člen

Za 258. člen se dodata 258.a in 258.b člen, ki se glasita:

»258.a člen

(objava mnenja svetovalne komisije ali komisije za alternativno reševanje sporov)

(1) Mnenje, ki ga je podala svetovalna komisija ali komisija za alternativno reševanje se javno objavi v celoti, če se pristojna organa tako dogovorita in se davčni zavezanec s tem strinja. V nasprotnem primeru se javno objavil samo njegov povzetek.

(2) Povzetek mora vsebovati opis in bistvene elemente vprašanja obdavčitve, datum, davčna obdobja, pravno podlago za sprejem odločitve, gospodarsko panogo, kratek opis dogovora ter uporabljene metode.

(3) Pristojni organ pred objavo seznaniti davčnega zavezanca o vsebini nameravane objave dogovora.

(4) Davčni zavezanec lahko v 60 dneh po prejemu obvestila iz tretjega odstavka tega člena zahteva izločitev podatkov, ki bi privedli do razkritja poslovne skrivnosti ali razkritja podatkov, ki bi bilo v nasprotju z javnim redom.

(5) Pristojni organ nemudoma seznaniti Evropsko komisijo o vsebini nameravane objave.

258.b člen

(stroški postopka skupnega dogovarjanja)

(1) Stroški, ki nastanejo pristojnemu organu med postopkom ali zaradi postopka skupnega dogovarjanja, gredo v breme pristojnega organa, stroške svetovalne komisije ali komisije za alternativno

reševanje sporov krijeta pristojna organa po enakih delih, razen, če se pristojna organa ne dogovorita drugače.

(2) Davčnega zavezanca bremenijo stroški, ki jih ima zaradi postopka skupnega dogovarjanja, kot so stroški za zamudo časa, izgubljeni zaslužek, pravno zastopanje, strokovno pomoč ter druge stroške v zvezi z izpolnjevanjem zahtev svetovalne komisije ali komisije za alternativno reševanje sporov.

(3) Če se pristojni organi strinjajo, krije davčni zavezanec vse stroške uglednih neodvisnih oseb, članov svetovalne komisije ali komisije za alternativno reševanje sporov, če:

- je v postopku skupnega dogovarjanja umaknil zahtevo ali
- je zaradi zavrženja zahteve predlagal ustanovitev svetovalne komisije ali
- je svetovalna komisija podala mnenje, da niso podani pogoji za začetek skupnega dogovarjanja.

(4) Pristojni organ izda odločbo, s katero odloči o stroških iz četrtega odstavka tega člena.

(5) Višino stroškov iz prvega odstavka tega člena določi minister, pristojen za finance.«.

29. člen

V drugem odstavku 265. člena se prvi stavek spremeni tako, da se glasi:

»Pristojni organ Republike Slovenije za postopke skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav po mednarodnih pogodbah, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, je ministrstvo, pristojno za finance.«.

30. člen

V drugem odstavku 266.g člena se besedilo »30. junija« nadomesti z besedilom »31. maja«.

31. člen

V 394. členu se na koncu 6. točke pika nadomesti s podpičjem in doda nova 7. točka, ki se glasi:

»7. Zadevni davčni zavezanec, ki ne predloži podatkov o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, ali jih ne predloži v predpisanem roku (prvi odstavek 255.š člena).«.

32. člen

396. člen se spremeni tako, da se glasi:

»396. člen
(izjema od prekrška pri vložitvi davčne napovedi)

(1) Ne glede na 1. točko 395. člena in 8. točko prvega odstavka 397. člena tega zakona se za prekršek ne kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik, posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorne osebe teh oseb ter posameznik, če popravi davčno napoved v skladu s 64. členom tega zakona.

(2) Ne glede na 1. točko 394. člena, tega zakona se za prekršek ne kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik, posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorne osebe teh oseb ter posameznik, če je davek plačan na podlagi samoprijave v skladu s 63. členom tega zakona.«

33. člen

V prvem odstavku 397. člena se za 1. točko doda nova 1.a točka, ki se glasi:

»1.a ne vloži davčne napovedi na predpisan način ali v predpisanem roku (četrti odstavek 61. člena);«

V prvem odstavku 397. člena se za 8. točko doda nova 8.a točka, ki se glasi:

»8.a v poročilu ali obvestilu ne navede resničnih, pravih in popolnih podatkov (14.c člen);«.

44. točka prvega odstavka se spremeni tako, da se glasi:

»44. davčnemu organu ne poroča o veljavnosti in spremembah kritičnih predpostavk in prilagoditvah, opravljenih skladno z merili, določenimi z APA sporazumom ali v poročilu ali obvestilu ne navede resničnih, pravih in popolnih podatkov (14.c člen);«.

Na koncu 45. točke se pika nadomesti s podpičjem in dodajo nova 46., 47. in 48. točka, ki se glasijo:

»46. posrednik, ki ne predloži ali ne predloži v predpisanem roku podatkov o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, oziroma ne predloži rednega poročila ali ga ne predloži v roku (prvi, drugi in tretji odstavek 255.p člena);

47. posrednik, ki ne obvesti drugega posrednika ali zadevnega davčnega zavezanca o uporabi privilegija zaupnosti in o obveznosti poročanja (drugi odstavek 255.s člena);

48. zadevni davčni zavezanec, ki ne predloži podatkov o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, ali jih ne predloži v predpisanem roku (prvi odstavek 255.š člena).«.

34. člen

V 399. členu se za besedilom »54.,« doda besedilo »54.a,«.

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

35. člen

(začetek veljavnosti)

(1) Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. julija 2019.

(2) Do začetka uporabe tega zakona se uporablja Zakon o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 13/18 – ZJF-H).

(3) Zadeve, glede katerih je postopek ob začetku uporabe tega zakona v teku in zadeve, glede katerih je bila ob začetku uporabe tega zakona že vloženo pravno sredstvo oziroma sprožen upravni spor, se končajo po Zakonu o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 13/18 – ZJF-H).

(4) IV. poglavje tega zakona velja za vse zahteve, vložene od 1. julija 2019 za davčna obdobja, ki so se začela 1. januarja 2018.

(5) III.C poglavje četrtega dela zakona in 248.c člen zakona se začneta uporabljati 1. julija 2020.

(6) Posredniki oziroma zadevni davčni zavezanci predložijo podatke o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča iz 248.c člena in so se začeli izvajati med 25. 6. 2018 in 1. 7. 2020. Posredniki oziroma zadevni davčni zavezanci predložijo podatke o čezmejnih aranžmajih iz prejšnjega stavka do 31. avgusta 2020.

(7) Prva avtomatična izmenjava podatkov v skladu z 248.c členom se izvede najkasneje do 31. oktobra 2020.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

Doda se sklic na spremembo Direktive 2011/16/EU z Direktivo 2018/822/EU.

S predlogom sprememb se v slovenski pravni red prenaša Direktiva Sveta (EU) 2018/822 z dne 25. maja 2018 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave informacij na področju obdavčenja v zvezi s čezmejnimi aranžmaji, o katerih se poroča (Direktiva 2018/822/EU).

Predlog razširja področje uporabe obvezne avtomatične izmenjave podatkov na potencialno agresivne čezmejne davčne aranžmaje. Z ukrepom, s katerim se povečuje preglednost na strani posrednikov (to so davčni svetovalci in drugi udeleženci, ki so običajno povezani z ustvarjanjem, trženjem ali implementacijo takšnih aranžmajev), bodo davčnemu organu zagotovljene pravočasne, celovite in relevantne informacije, saj je predvideno, da se prek razkritij s strani posrednikov zajamejo aranžmaji, ki se idetificirajo preko petih skupin prepoznavnih značilnosti - to so lastnosti čezmejnega aranžmaja, ki nakazuje morebitno tveganje za izogibanje davkom.

S predlogom se v slovenski pravni red prenaša Direktiva Sveta (EU) 2017/1852 z dne 10. oktobra 2017 o mehanizmih za reševanje davčnih sporov v Evropski uniji.

K 2. členu

Davčni organ za opravljanje svojih nalog potrebuje podatke. S tem namenom ZDavP-2 v 10. členu (načelo dolžnosti dajanja podatkov) določa splošno dolžnost zavezancev za davek, da davčnemu organu dajejo resnične, pravilne in popolne podatke, ne glede na to, ali so jim v breme ali korist. Načelo dolžnosti dajanja podatkov je povezano z načelom zakonitega in pravočasnega izpolnjevanja davčnih obveznosti, urejenega v 9. členu ZDavP-2. Dolžnost za posredovanje resničnih, pravih in popolnih podatkov izhaja tudi iz načela Zakona o splošnem upravnem postopku oziroma načela dolžnosti govoriti resnico in poštene uporabe pravic. Za kršitev zakonske zapovedi dolžnosti dajanja resničnih, pravih in popolnih podatkov ZDavP-2 predpisuje globe.

Vnaprejšnji cenovni sporazum (APA sporazum) je dogovor med davčnim zavezancem in davčnim organom, s katerim se pred izvajanjem transakcij med povezanimi osebami določijo metodologija, kritične predpostavke in druga primerna merila za določanje transfernih cen za te transakcije in obdobje, za katerega ta merila veljajo. Veljavni 14.c člen ureja poročanje v času veljavnosti vnaprejšnjega cenovnega sporazuma. Na podlagi tega člena mora davčni zavezanec enkrat letno davčnemu organu poročati o veljavnosti kritičnih predpostavk in prilagoditvah, opravljenih skladno z merili, določenimi z APA sporazumom. Davčni zavezanec je dolžan v roku 30 dni obvestiti davčni organ o spremembi kritičnih predpostavk, ki niso skladne z merili, določenimi z APA sporazumom. S predlogom se jasno določi, da morajo biti v poročilu ali obvestilu navedeni resnični, pravilni in popolni podatki. Predlog zakona ureja sankcijo (globo) za davčnega zavezanca, ki v poročilu ali obvestilu ne bo navedel resnične, pravilne in popolne podatke.

K 3. členu

39. člen ZDavP-2 je temeljna določba, ki ureja obveznost dajanja podatkov. Prvi odstavek določa, da morajo vse osebe, ki so dolžne voditi poslovne knjige in evidence v skladu z zakonom, davčnemu organu dati na razpolago vse podatke in mu omogočiti vpogled v vso dokumentacijo, ki jo vodijo, čeprav je dokumentacija lahko tudi v njihovo škodo. Dolžnost dajanja podatkov (posredovanja podatkov ali vpogleda v podatke) imajo poleg zavezancev za davek tudi druge osebe, ki razpolagajo s podatki (na primer državni organi, ponudniki plačilnih storitev). Posredovanje podatkov lahko poteka avtomatično, če sta tak način dajanja podatkov in vrsta podatkov določena z zakonom, na pisno zahtevo, če ni drugače določeno, lahko pa tudi na kraju samem. Davčni zavezanci morajo davčnemu organu predložiti podatke ne glede na to, v kakšni obliki se ti nahajajo. ZDavP-2 ureja, da morajo zavezanci, ki elektronsko obdelujejo podatke, na zahtevo davčnega organa zagotoviti izpis podatkov in dostop ter vpogled v podatke v svojih elektronsko vodenih poslovnih knjigah in evidencah (38. člen ZDavP-2).

Veljavna ureditev določa, da morajo vse osebe, ki so na podlagi zakona dolžne voditi poslovne knjige in evidence, dati davčnemu organu na razpolago vso dokumentacijo in zbirke podatkov, ki so predpisane kot obvezne, in informacije, ki so pomembne pri odmeri davka, vključno s svojo davčno številko in davčnimi številkami drugih oseb, s katerimi morajo razpolagati v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju. Vsi organi iz tega odstavka v svojih evidencah nimajo podatkov o davčni številki, temveč vodijo enotno matično številko občana kot edino osebno identifikacijsko številko, zato predlog tega člena določa, da morajo osebe, ki razpolagajo s podatki, davčnemu organu dati na razpolago enotne matične številke občana, če se v evidencah ne vodijo podatki o davčni številki. 119. člen Zakona o evidentiranju nepremičnin (v nadaljevanju: ZEN) določa, da lahko državni organi iz zemljiškega katastra, katastra stavb in registra nepremičnin pridobijo podatek o enotni matični številki občana, če tako določa zakon. Finančna uprava Republike Slovenije pridobiva podatke o nepremičninah, ki jih Geodetska uprava Republike Slovenije (v nadaljevanju: geodetska uprava) vodi v registru nepremičnin.

V evidencah, ki jih vodi geodetska uprava na podlagi ZEN (zemljiški kataster, kataster stavb in register nepremičnin itd.), lastniki niso identificirani z davčno številko, temveč so fizične osebe vpisane z enotno matično številko občana, pravne osebe pa z matično številko.

1. točka drugega odstavka 39. člena veljavnega zakona določa, da lahko davčni organ pridobiva podatke v skladu s prvim odstavkom tega člena avtomatično, če je tak način dajanja podatkov in vrsta zahtevanih podatkov določena s tem zakonom, zakonom, ki ureja finančno upravo, in zakonom o obdavčenju. Tak način dajanja oziroma posredovanja podatkov je večinoma predpisan s tem zakonom, zakonom, ki ureja finančno upravo, in zakonom o obdavčenju, so pa primeri, ko je predpisan tudi z drugimi zakoni ali podzakonskimi predpisi, na podlagi pooblastilne določbe, ki imajo ustrezno vsebinsko podlago v zakonu. Zato se v prvi točki besedilo »tem zakonom, zakonom, ki ureja finančno upravo, in zakonom o obdavčenju nadomesti z besedilom »predpisi«.

K 4. členu

S predlogom 39.a člena se Družbi za upravljanje z vzajemnimi skladi (v nadaljevanju: družba za upravljanje) in Upravi Republike Slovenije za javna plačila nalaga (v nadaljevanju: UJP) obveznost avtomatičnega dajanja podatkov. S predlaganim bo Finančni upravi Republike Slovenije omogočeno učinkovitejše pridobivanje podatkov, ki jih potrebuje za pobiranje davkov.

Družba za upravljanje, ki na podlagi 226. člena Zakona o investicijskih skladih in družbah za upravljanje (Uradni list RS, št. 31/15, 81/15 in 77/16) vodi evidenco imetnikov investicijskih kuponov, avtomatično posreduje davčnemu organu podatke o imetnikih enot premoženja investicijskih skladov, o številu enot, vrednosti enote ter podatke o skladu.

UJP davčnemu organu avtomatično posreduje podatke o eRačunih, ki jih prejme od uporabnikov proračuna, občine, Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije. Ker proračunski uporabniki prejemajo in izdajajo eRačune prek spletne aplikacije UJPnet, se za zmanjšanje njihove obveznosti določi, da v primerih, ko izdajajo eRačune, podatke posreduje davčnemu organu UJP, ki razpolaga s podatki. Proračunski uporabniki morajo od 1. 1. 2015 dalje obvezno prejemati eRačune, izdajati eRačune, če je prejemnik proračunski uporabnik. Vsi, ki poslujejo s proračunskimi uporabniki, morajo za dobavljeno blago in izvedene storitve pošiljati eRačune. eRačun je račun, ki ga izdajatelj računa za dobavljeno blago ali izvedene storitve izda svojemu dolžniku oziroma prejemniku računa v elektronski obliki in enakovredno zamenjuje račun v papirni obliki. Izmenjava eRačuna je proces posredovanja eRačuna od izdajatelja do prejemnika eRačuna. Prejemnik eRačuna je proračunski uporabnik ali fizična ali pravna oseba, ki ji je namenjen eRačun. Izdajatelj eRačuna je proračunski uporabnik ali fizična ali pravna oseba, ki eRačun izda.

Predlog tretjega odstavka določa, da lahko davčni organ poveže davčni register in druge evidence, ki ji vodi v skladu z zakonom, z zbirkami podatkov, ki jih bo pridobil na podlagi prvega in drugega odstavka tega člena. Davčni organ bo podatke iz evidenc imetnikov investicijskih kuponov pridobival avtomatično prek sistema za standardizirano izvajanje elektronskih poizvedb, imenovanim »Pladenj«. Po pridobitvi soglasja

Informacijskega pooblaščenca za povezovanje zbirk osebnih podatkov, bo Finančna uprava Republike Slovenije z Združenjem družb za upravljanje in Ministrstvom za javno upravo, ki je tehnični skrbnik Pladnja, skupnega aplikacijskega gradnika, lahko sklenila tripartitni dogovor, s katerim bodo določeni roki pošiljanja in podrobnejši način pošiljanja podatkov med davčnim organom in družbami za upravljanje.

Pri pridobivanju podatkov o eRačunih od Uprave Republike Slovenije za javna plačila tudi ne gre za klasično avtomatično pridobivanje podatkov, temveč za informatizirano pridobivanje podatkov na poizvedbo davčnega organa in posledično vnos le-teh v evidenco davčnega organa, zato je tudi za te primere določena podlaga za povezovanje evidenc.

K 5. členu

Veljavni 53. in 54. člen ZDavP-2 urejata možnosti, na podlagi katerih lahko davčni zavezanec popravlja že vložene davčne obračune.

S predlaganim novim 54.a členom se uvaja institut, ki ureja predložitev popravkov davčnega obračuna v drugačnih (daljših) rokih kot jih določa veljavna ureditev (53. in 54. člen ZDavP-2). Ta popravek lahko vloži davčni zavezanec zaradi odločitve sodišča. Predlog s tem ureja posebno situacijo, na katero davčni zavezanec ni mogel vplivati. S popravkom davčnega obračuna davčni zavezanec odpravlja predhodno predloženi davčni obračun v delu, v katerem ga spreminja. V predloženem davčnem obračunu mora izkazati razloge, zaradi katerih je predložil popravek davčnega obračuna.

V predlogu drugega odstavka je določeno, da je razlika v davčni obveznosti med predloženim in popravljenim davčnim obračunom izvršilni naslov, v tretjem odstavku pa so določeni pravni učinki tako predloženega popravka davčnega obračuna.

K 6. členu

Obračun davka, v katerem davčni zavezanec sam izračuna davek, ni upravni akt, zato zakon daje davčnemu zavezancu možnost za saniranje dejanj, ki jih je storil v zvezi z neizpolnjevanjem obveznosti (če je zamudil rok za predložitev obračuna oziroma rok za predložitev popravljenega davčnega obračuna, v katerem popravlja napake, ki jih je ugotovil po predložitvi davčnega obračuna). Z institutom samoprijave se želi zavezance za davek spodbuditi k temu, da odpravi kršitve davčnih obveznosti v zvezi s predložitvijo davčnih obračunov. Institut samoprijave daje možnost za izognitev kazni (globe) in plačilo nižjih obresti za zamudo, kot bi jih plačal, če davčni organ sam ugotovi nepravilnosti pri izpolnjevanju obveznosti v zvezi s predlaganjem obračunov davka.

Veljavna ureditev v prvem odstavku 55. člena ZDavP-2 opredeljuje končni rok, do katerega je davčni obračun na podlagi samoprijave lahko vložen. Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predloži davčni obračun oziroma popravljen davčni obračun

V predlogu zakona se dopolnjuje prvi odstavek tako, da se jasneje določi končni rok za uporabo tega instituta. Predložitev davčnega obračuna oziroma popravljenega davčnega obračuna na podlagi samoprijave ni več mogoča, ko prvič nastopi ena izmed navedenih okoliščin za predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave. S tem se jasno določi, da nastop ene izmed okoliščin, omejuje predložitev davčnega obračuna oziroma predložitev popravljenega obračuna na podlagi samoprijave oziroma da se te med seboj izključujejo. Predlog ne spreminja vsebine veljavne določbe, ki določa rok, do katerega lahko davčni zavezanec predloži davčni obračun oziroma predloži popravljen davčni obračun.¹

¹ SSKJ: oziroma vez. (i) publ., v ločnem priredju 1. za vezanje (dveh) stavkov ali stavčnih členov, ki sta vsebinsko porazdeljena na dve prej omenjeni osebi, stvari ali skupini oseb, stvari: moja otroka sta stara deset oziroma štirinajst let; prileteli sta dve letali, in sicer z nemško oziroma francosko oznako / zaposleni se lahko upokojijo, ko dopolnijo moški štirideset oziroma [oz.] ženske petintrideset let delovne dobe in 2. za popravek ali dopolnitev prej povedanega: gledališče je oziroma naj bi bilo središče kulturnega življenja;

² Prvi odstavek 63 člena ZUP, ki se v davčnem postopku subsidiarno uporablja, določa, da so z vlogami mišljene zahteve, predlogi, prijave, prošnje, pritožbe, ugovori in druga dejanja, s katerimi se posamezniki ali pravne osebe oziroma organizacije obračajo na organe.

³ SSKJ: oziroma vez. (i) publ., v ločnem priredju 1. za vezanje (dveh) stavkov ali stavčnih členov, ki sta vsebinsko porazdeljena na dve prej omenjeni osebi, stvari ali skupini oseb, stvari: moja otroka sta stara deset oziroma štirinajst let; prileteli sta dve letali, in sicer z nemško oziroma francosko oznako / zaposleni se lahko upokojijo, ko dopolnijo moški štirideset oziroma [oz.] ženske petintrideset let delovne dobe in 2. za popravek ali dopolnitev prej povedanega: gledališče je oziroma naj bi bilo središče kulturnega življenja;

⁴ Sodba Upravnega sodišča, št. I U 768/2015.

⁵ Sodba Vrhovnega sodišča, št. X Ips 76/2014.

⁶ Na drugi strani pa, zlasti v povezavi z prepoznavno značilnostjo A3 (standardna dokumentacija), aranžmaji, ki vsebujejo pogodbe ali npr. druge bančne produkte, ki so standardizirani in se masovno sklepajo (na primer hipotekarne kreditne pogodbe), ki so sicer davčno najugodnejše sestavljene, ne izpolnjujejo tega kriterija, saj glavna korist kreditne pogodbe ni pridobitev davčne ugodnosti, ta je celo zanemarljiva v primerjavi z glavno koristjo, to je pridobitev finančnih sredstev za investicijo.

⁷ 6. člen ZOdv določa, da mora odvetnik kot tajnost varovati, kar mu je zaupala stranka. Vsebinsko enako določbo vsebuje tudi kodeks, ki v 51., 52. in 53. členu določa, da mora odvetnik varovati kot tajnost, kar mu je stranka zaupala ali kar je kot zaupno zanj zvedel. Tudi sam mora vestno oceniti, kaj stranka želi varovati kot tajno. Dolžnost varovanja poklicne tajnosti velja tudi za vsebino odvetnikovega spisa in to tudi po prenehanju zastopanja in pri uničenju arhiva končanih zadev. Varovanje poklicne tajnosti zavezuje odvetnika, da odkloni podatke o tem, ali je nekomu nudil pravno pomoč. Izjemoma je odvetnik razrešen dolžnosti varovanja tajnosti, če ga stranka odveže varovanja tajnosti, če je odkritje tajnosti v očitno korist stranke, če je to potrebno zaradi varovanja njegovih pomembnih osebnih interesov. Odvetnik pa tudi v interesu stranke ne sme odkriti tajnosti, če mu stranka izrecno prepove, razen če to terjajo izredne okoliščine v osebnem interesu stranke.

⁸ Varstvo in meje odvetniške poklicne tajnosti v kazenskem postopku, dr. Primož Gorkič, članek; portal IUS-INFO.

⁹ V Republiki Sloveniji na dan 1. januarja 2018 velja in se uporablja 59 konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja, od katerih jih je 31 sklenjenih z državami, ki niso države članice EU. Seznam konvencij je dostopen na spletni strani: http://www.fu.gov.si/fileadmin/Internet/Davki_in_druge_dajatve/Podrocja/Mednarodno_obdavcenje/Zakonodaja/Seznam_veljavnih_MP.pdf (20. 11. 2018).

¹⁰ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 86/10 – ZJNepS, 33/11, 75/12 – ZSPDLS-A, 63/13, 17/15, 23/17 – ZSSve in 22/18 – ZSICT.

¹¹ V zvezi z uveljavitvijo skupnega dogovora v primerih, ko o vprašanju obdavčitve v zvezi s sklenjeno mednarodno pogodbo teče tudi sodni postopek, navajamo dve sodbi. Vrhovno sodišče je v zadevi X Ips 288/2012 postavilo vprašanje, ali bi moralo sodišče prve stopnje do zaključka postopka sporazumevanja sodni postopek prekiniti, saj ni jasno, kako bi moral ravnati davčni organ v primerih, ko bi sodišče razsodilo drugače, kot pa bi se v isti zadevi dogovorila pristojna organa držav pogodbenic, oziroma katera odločitev je za davčni organ zavezujoča zavzelo stališče. Po mnenju Vrhovnega sodišča so glede na nacionalno pravno ureditev davčni organi v Republiki Sloveniji, vključno s pristojnim organom v postopku skupnega dogovora, vezani na odločitev, ki jo v konkretnem primeru sprejme sodišče. Upošteva nacionalno ureditev in hkrati namen mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnemu obdavčevanju, bi moralo sodišče prve stopnje v primerih, kot je obravnavani, v skladu z eno od možnih razlag sklenjenega Sporazuma o izogibanju dvojnega obdavčevanja, prekiniti sodni postopek do zaključka postopka sporazumevanja pred Ministrstvom za finance.

Drugačno stališče glede prekinitve postopka in z njo povezano uveljavitvijo skupnega dogovora je zavzelo Upravno sodišče v zadevi št. IU 18558/2013. Ta meni, da odločitev o začetku postopka skupnega dogovora oziroma odločitev, sprejeta v takšnem postopku, ne predstavlja (predhodnega) vprašanja, od katerega bi bila odvisna odločitev o tožbi v upravnem sporu zoper odmerno odločbo. Razloga za prekinitve postopka po določbah ZUS-1 in ZPP tudi ne predstavlja predlog stranke pristojnemu organu, da začne postopek skupnega dogovora s pristojnim organom druge države. Po določbah Arbitražne konvencije in Sporazuma o izogibanju dvojnega obdavčevanja namreč predložitev zadeve pristojnemu organu in postopek skupnega dogovora ni ovira za začetek ali nadaljevanje postopkov s pravnimi sredstvi, kar jasno sledi tudi iz priročnika OECD za učinkovite postopke skupnega dogovora in iz Komentarja OECD k 25. členu Vzorčnega sporazuma o davkih na dohodek in na premoženje. Obenem pa, glede na ureditev v notranji zakonodaji, presoja zakonitosti odmerne odločbe v upravnem sporu oziroma odločitev sodišča o vloženi tožbi ne preprečuje uveljavitve kasneje sprejete odločitve v postopku skupnega dogovora. Skladno z 256. členom ZDavP-2 se lahko odločitev, sprejeta v postopku skupnega

Te okoliščine so tako relevantne za presojo glede pravočasnosti predloženega obračuna na podlagi samoprijave. Navedeno lahko ponazorimo s primeroma: Če se je začel postopek o prekršku, davčni zavezanec ne more več predložiti davčnega obračuna na podlagi samoprijave, čeprav davčni organ še ni začel davčnega inšpekcijskega nadzora. Če je davčni zavezanec že predložil davčni obračun na podlagi samoprijave, popravljenega davčnega obračuna na podlagi samoprijave ne more več predložiti. Predlog se usklajuje z zadnjo novelo ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 77/18).

K 7. členu

S predlogom za dopolnitev šestega in sedmega odstavka 57. člena se določi, da se novi 54.a člen, ki ureja popravljanje davčnega obračuna zaradi odločitve sodišča, uporablja tudi za obračun davčnega odtegljaja.

K 8. členu

Predlog zakona določa dopolnitev drugega in tretjega stavka petega odstavka 58. člena. V drugem in tretjem stavku petega odstavka 58. člena se za besedilom »navesti tudi« doda besedilo »pravilno«. S tem se določi, da morajo osebe, ki so plačniki davka po 2., 3., 4. točki drugega odstavka, izplačevalcem dohodka predložiti izjavo o tem, da bodo s prejemom dohodka postali plačniki davka. V izjavi morajo navesti tudi pravilno količino finančnih instrumentov, iz katerih pravice izvršujejo za tuj račun. Če pravice iz finančnih instrumentov izvršujejo tudi za svoj račun, morajo v izjavi navesti tudi pravilno količino finančnih instrumentov, iz katerih pravice izvršujejo zase. Ravnanje, ki je v nasprotju z določbo, je določeno kot prekršek. Predlagano besedilo sledi veljavni ureditvi, ki dejanje v nasprotju s to določbo, sankcionira z globo. ZDavP-2 v 3. točki prvega odstavka 397. člena določa, da se z globo za prekršek sankcionira davčni zavezanec, če ne predloži izjave oziroma ne navede ali ne navede pravilno količine finančnih instrumentov. Poleg tega davčne zavezance že načelo dolžnosti dajanja podatkov, urejeno v 10. členu ZDavP-2, zavezuje k dajanju resničnih, pravih in popolnih podatkov, ki jih davčni organ potrebuje za pobiranje davka.

K 9. členu

Davčni organ na podlagi davčne napovedi, ki jo mora vložiti davčni zavezanec, odmeri davek z odločbo. Davčni zavezanec mora za posamezne vrste davkov vložiti davčno napoved na način, v obliki in rokih, ki jih določa zakon. V napovedi mora navesti podatke, ki so potrebni za odmero davka in davčni nadzor, vključno z osebnimi in drugimi podatki, potrebnimi za identifikacijo davčnega zavezanca in drugih oseb, v zvezi s katerimi davčni zavezanec uveljavlja davčno ugodnost (61. člen ZDavP-2). Z vložitvijo davčne napovedi se začne davčni postopek po uradni dolžnosti (drugi odstavek 72. člena ZDavP-2). Z napovedjo davčni zavezanec seznanja davčni organ s podatki, ki jih ta potrebuje za odmero davka. Načelo dajanja podatkov je povezano z načelom zakonitega in pravočasnega izpolnjevanja davčnih obveznosti, urejenega v 9. členu ZDavP-2, saj mora zavezanec za davek, upošteva tudi to načelo, napovedati in plačati le toliko davka in na način ter v rokih, kot je določeno z zakonom. Dolžnost za posredovanje resničnih, pravih in popolnih podatkov izhaja tudi iz načela ZUP oziroma načela dolžnosti govoriti resnico in poštene uporabe pravic.

Namen davčnih napovedi je tako v prijavi dohodkov, na podlagi katerih davčni organ odmeri davek. Davčna napoved je vrsta vloge, s katero davčni zavezanec sporoča davčnemu organu podatke, ki jih potrebuje za odmero davka.² Zato je pomembno, da se davčni zavezanec izjavi oziroma opredeli, da naknadno vlaga davčno napoved, ker je iz opravičljivih razlogov zamudil rok za vložitev napovedi (torej, da želi izkoristiti pravico do uporabe instituta vrnitve v prejšnje stanje, ki mu jo daje 62. člen ZDavP-2), ali želi izkoristiti institut samoprijave (63. člen ZDavP-2). Pomembno je, da davčni zavezanec izrazi voljo, iz katere je mogoče zanesljivo sklepati kaj želi. Konkretnije, da se davčni zavezanec jasno izrazi, na kakšen način želi odpraviti nezakonnosti oziroma nepravilnosti, ki jih je sam povzročil, ker ni pravočasno vložil davčne napovedi.

dogovora, uveljavljati ne glede na odločitve, ki so že bile sprejete v skladu s tem zakonom. Ker zakon uveljavljuje odločitve, sprejete v postopku skupnega dogovora, v primerih, ko je odmerna odločba postala pravnomočna, ne izključuje, navedene določbe ni mogoče razumeti drugače, kot posebno izredno pravno sredstvo.

¹² Uradni list RS, št. 105/06, 107/09 – odl. US, 62/10, 98/11 – odl. US, 109/12 in 10/17 – ZPP-E.

62. člen ZDavP-2 ureja predložitev davčne napovedi po izteku predpisanega roka (t.i. vrnitev v prejšnje stanje). Če je davčni zavezanec zamudil rok za vložitev davčne napovedi, pa je kasneje, torej po izteku roka, vendar v zakonsko določenem roku, v predloženi davčni napovedi izkazal opravičljive razloge za zamudo (zaradi razlogov, ki jih ni mogel predvideti niti odvrniti), ga ne doletijo negativne posledice (obresti in globa). Če davčni zavezanec izkaže opravičljive razloge, se šteje takšna napoved za pravočasno vloženo. Če davčni organ ne dovoli predložitve davčne napovedi po izteku predpisanega roka, mora plačati 3 % letne obresti za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi (deveti odstavek).

Predlog dopolnjuje deveti odstavek 62. člena tako, da določa zaračunavanje obresti še za druge primere prepozno vložene davčne napovedi, torej za primere, če davčni zavezanec ni uveljavljal nobenih razlogov za predložitev davčne napovedi. Davčnemu zavezancu, ki v predloženi davčni napovedi po izteku roka ne navaja, da zaradi opravičljivih razlogov predlaga davčno napoved ali da vlaga davčno napoved na podlagi samoprijave, se zaračunajo 3 % letne obresti za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi. Povedano drugače, če vloga (vložena davčna napoved po izteku roka) ne izpolnjuje pogojev za obravnavo po 62. ali 63. členu ZDavP-2 in iz nje tudi ni razviden razlog, zaradi katerega davčni zavezanec po preteku zakonskega roka vlaga davčno napoved, zaradi česar ni mogoče ugotoviti volje davčnega zavezanca, se takšna vloga obravnava kot prepozno vložena. V tem primeru davčni organ izda odločbo o odmeri davka, obračuna 3 % letne obresti, lahko pa mu izreče tudi globo za prepozno vložitev napovedi, saj ti primeri po zakonu niso izvzeti od prekrška (396. člen ZDavP-2). ZDavP-2 v 394. členu predpisuje globo, če davčna napoved ni bila vložena v predpisanem roku ali ni bila vložena na predpisan način, v 395. členu pa predpisuje globo, če davčna napoved vsebuje neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke.

K 10. členu

Veljavni prvi odstavek 63. člena ZDavP-2 opredeljuje končni rok, do katerega je davčna napoved oziroma popravek že vložene davčne napovedi na podlagi samoprijave lahko vložena. Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vloži davčno napoved oziroma popravljeno davčno napoved na podlagi samoprijave v primeru zamude roka za vložitev davčne napovedi oziroma če je v davčni napovedi navedel neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke. Od neplačanega davka davčni organ obračuna obresti za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi na podlagi samoprijave. Obrestna mera za izračun obresti znaša 3 % letno.

Predlog zakona v tem členu ne ureja več možnosti vložitve popravljene davčne napovedi na podlagi samoprijave, če je davčni zavezanec v (predhodno vloženi) davčni napovedi navedel neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke, saj lahko davčni zavezanec iz teh razlogov na podlagi veljavnega 64. člena ZDavP-2 do izdaje odmerne odločbe že popravlja davčno napoved.

63. in 64. člen se tako v delu, ki določata možnost za popravljanje napovedi do izdaje odmerne odločbe, prekrivata, pri čemer po 64. členu, v primerjavi s 63. členom, ki ureja tudi obresti, ni posledic za davčnega zavezanca. Iz tega razloga ureditev popravka napovedi v 63. členu ni potrebna, saj lahko davčni zavezanec popravlja napoved do izdaje odmerne odločbe brez posledic (obresti). Če davčni zavezanec popravlja davčno napoved po 64. členu se ga tudi ne kaznuje za prekršek.

V predlogu zakona se dopolnjuje prvi odstavek tako, da se jasno določi končni rok za uporabo tega instituta. Predložitev davčne napovedi na podlagi samoprijave ni več mogoča, ko prvič nastopi ena izmed navedenih okoliščin za predložitev davčne napovedi na podlagi samoprijave. S tem se vse okoliščine, ki omejujejo vložitev davčne na podlagi samoprijave, med seboj izključujejo. Te okoliščine so tako relevantne za presojo glede pravočasnosti vložene davčne napovedi na podlagi samoprijave. S tem se ne spreminja vsebina te določbe, ki določa rok, do katerega lahko davčni zavezanec predloži davčni obračun oziroma predloži popravljen davčni obračun.³ Predlog se usklajuje z zadnjo novelo ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 77/18).

Navedeno lahko ponazorimo s primeri: Če se je začel postopek o prekršku, davčni zavezanec ne more več

vložiti davčne napovedi na podlagi samoprijave, čeprav davčni organ še ni izdal odmerne odločbe niti začel davčnega inšpekcijskega nadzora.

Po izdani odmerni odločbi samoprijava ni več dovoljena, saj so zaradi tega dejstva pogoji za uporabo tega instituta oziroma možnosti, že izčrpani. Če davčni organ začne postopek obnove, davčna napoved na podlagi samoprijave ni več dopustna. Samoprijava tako tudi ni dopustna, kadar davčni organ na podlagi podatkov, prejetih na podlagi mednarodne izmenjave, davčnega zavezanca seznaneni z nepravilnostmi oziroma s kršitvami obveznosti v zvezi z vlaganjem davčne napovedi (kamor je treba vključiti tudi kršitve v zvezi z ugovorom na prejeti informativni izračun dohodnine) ter ga pozove k predložitvi podatkov in dokazov o prejetih dohodkih v tujini. S tem je davčnemu zavezancu dana možnost, da izkoristi pravico do izjave oziroma sodelovanja v postopku oziroma da izpolni svojo obveznost glede dajanja podatkov. Davčnemu zavezancu namreč ZDavP-2 nalaga dolžnost dajanja podatkov, ki jih davčni organ potrebuje v zvezi s pobiranjem davka (predvsem za odmero, nadzor in davčno izvršbo). Davčni zavezanci morajo tako že na podlagi zakona (na primer v davčni napovedi) ali na zahtevo davčnega organa dati vse podatke in dokumentacijo, s katero razpolagajo, če imajo ti podatki ali dokumentacija vpliv na njihovo davčno obveznost ali davčno izvršbo oziroma davčno obveznost in davčno izvršbo tudi drugih zavezancev.

Odmera davka, če je vložena davčna napoved na podlagi samoprijave, ni dopustna, če je pravica do odmere davka že zastarala. Tako stališče je zavzela tudi sodna praksa.⁴ Davčni zavezanec pa lahko vložijo davčno napoved na podlagi samoprijave tudi po zastaranju prekrška, čemur pritrjuje tudi sodna praksa Vrhovnega sodišča.⁵ Uporaba instituta samoprijave je smiselna po zastaranju prekrška, saj se davčni zavezanec s tem izogne plačilu višjih obresti, ki mu jih naloži davčni organ v postopku davčnega nadzora. Če davčni organ v postopku davčnega nadzora ugotovi davčno obveznost, se na podlagi veljavnega 95. člena ZDavP-2 za čas od poteka roka za plačilo davka oziroma od poteka roka za vložitev davčne napovedi, iz razlogov, ki so na strani zavezanca za davek, do izdaje odločbe obračunajo obresti po obrestni meri 7 % letno.

Davčni zavezanec mora plačati davek po odmerni odločbi, izdani na podlagi davčne napovedi, v roku za plačilo davka po odmerni odločbi. Rok za plačilo davka po odmerni odločbi določa 66. člen ZDavP-2, ki določa, da mora biti davek, izračunan v odmerni odločbi, plačan v 30 dneh od vročitve odločbe, če zakon ne določa drugače. Od neplačanega davka davčni organ obračuna obresti za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi na podlagi samoprijave. Obrestna mera za izračun obresti znaša 3 % letno. Določitev obveznosti glede obresti v zvezi z vloženo napovedjo na podlagi samoprijave se s predlogom zakona ne spreminja.

V veljavnem 369. členu ZDavP-2 so določene izjeme od prekrška v zvezi s predložitvijo davčne napovedi po izteku roka. Za ta prekršek ni kaznovan davčni zavezanec, če je davek plačan na podlagi samoprijave v skladu s 63. členom ZDavP-2. Veljavna ureditev tako že določa plačilo davka in obresti v zvezi z vloženo davčno napovedjo na podlagi samoprijave kot pogoj, če se želi davčni zavezanec ekskulpirati za prekršek. Iz načel pravne države (2. člen Ustave Republike Slovenije) izhaja zahteva, da mora zakon pravice in obveznosti urejati jasno in določno. Z zasledovanjem pravne varnosti in predvidljivosti za davčnega zavezanca, se še v 63. člen vključi pogoj, da se vložena davčna napoved na podlagi samoprijave obravnava kot napoved na podlagi samoprijave, če davčni zavezanec v predpisanem roku poravnava davka skupaj z obrestmi.

Če davčni zavezanec ne poravnava v zakonskem roku obveznosti iz odmerne odločbe, ki jo izda davčni organ na podlagi vložene davčne napovedi na podlagi samoprijave, se njegova davčna obveznost obravnava kot davčna napoved, predložena po izteku predpisanega roka. V tem primeru davčni zavezanec ni razbremenjen odgovornosti za prekršek. Predlog je primerljiv tudi z veljavno ureditvijo instituta samoprijave za davčne obračune oziroma predložitve davčnega obračuna na podlagi samoprijave. Od neplačanega davka se tako kot doslej obračunajo obresti za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi obračuna obresti. Obrestna mera za izračun obresti znaša 3 % letno.

K 11. členu

Predlog spremembe je redakcijske narave. Vsebina besedila, ki določa do kdaj lahko davčni zavezanec

popravi davčno napoved, se z nadomestitvijo izraza »izdaje« z izrazom »vročitve« ne spremeni.

K 12. členu

Na podlagi predloga se črtata tretji in četrti odstavek 70. člena.

Veljavni tretji odstavek določa, da je stvarna pristojnost drugih organov, ki postopajo po tem zakonu, predpisana s posebnim zakonom.

Vsebina tretjega odstavka 70. člena je nepotrebna pojasnjevalna določba in ne ureja vsebine, ki je urejena z ZDavP-2, saj določa uporabo tega predpisa oziroma pristojnost za druge, nedavčne organe (na primer RTV, kot javnega zavoda. Zakon o Radioteleviziji Slovenija (Uradni list RS, št. 96/05, 109/05 – ZDavP-1B, 105/06 – odl. US, 26/09 – ZIPRS0809-B in 9/14) v 40. členu določa, da se glede obračunavanja in plačevanja prispevka, obresti in drugih vprašanj postopka uporabljajo določbe zakona, ki ureja davčni postopek). Vsebinski okvir davčnega postopkovnega predpisa, ZDavP-2, je določen v veljavnem 1. členu. Ta določa, da zakon ureja pobiranje davkov, pravice in obveznosti zavezancev za davek, državnih in drugih organov, ki so v skladu z zakonom pristojni za pobiranje davkov, ter drugih oseb v postopku pobiranja davkov, varovanje podatkov, pridobljenih v postopku pobiranja davkov, ter medsebojno pomoč pri pobiranju davkov in izmenjavi podatkov z drugimi državami članicami Evropske unije, s tretjimi državami in ozemlji.

Veljavni četrti odstavek 70. člena določa, da je za odločanje v postopkih izvajanja mednarodnih pogodb o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, stvarno pristojno Ministrstvo za finance, v postopkih izvajanja drugih mednarodnih pogodb, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, pa organ, ki je določen z mednarodno pogodbo ali aktom o ratifikaciji.

Veljavni drugi odstavek 265. člena določa, da je Ministrstvo za finance pristojno za postopke skupnega dogovarjanja s pristojnimi organi drugih držav po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, zato se zaradi jasnosti veljavni četrti odstavek 70. člena črta. Zaradi črtanja pa se ne spreminja pristojnost Ministrstva za finance in davčnega organa, ki odloča v postopkih na prvi in drugi stopnji. Tako bo tudi za uveljavljanje ugodnosti iz mednarodnih pogodb o izogibanju dvojnega obdavčevanja iz 2. podpoglavja IV. poglavja, ki ureja izvajanje mednarodnih pogodb, še vedno na prvi stopnji stvarno pristojna Finančna uprava Republike Slovenije, na drugi stopnji pa Ministrstvo za finance (npr. o zahtevkih za vračilo).

K 13. členu

ZDavP-2 ne ureja roka za odločbo o pritožbi, zato se subsidiarno uporabljajo določila Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljnjem besedilu: ZUP). ZUP v 256. členu določa dvomesečni rok za izdajo odločbe organa druge stopnje o pritožbi. Ta rok se šteje od dneva, ko je organ prejel popolno pritožbo. Če je pritožba nepopolna in jo pritožnik po pozivu dopolni, začne teči rok za izdajo odločbe od dneva, ko je bila vloga dopolnjena.

Odločanje o pritožbi zoper odločbe, izdane v davčnem inšpekcijskem nadzoru, je specifično in posebej zahtevno. Kljub temu, da je rok za izdajo odločbe o pritožbi instruktorske in ne prekluzivne narave, ta ni primeren, saj je prekratek. Predlog zakona določa daljši rok za izdajo odločbe o pritožbi, kot je določen v ZUP, če organ druge stopnje odloča o pritožbi, zoper odločbo, izdano v davčnem inšpekcijskem nadzoru. V teh primerih mora biti odločba izdana brž ko je to mogoče, najpozneje pa v šestih mesecih od dneva, ko je organ prejel popolno pritožbo. Če je pritožba nepopolna in jo pritožnik po pozivu dopolni, začne teči rok za izdajo odločbe tedaj, ko organ prejme dopolnitev pritožbe. Tudi v tem primeru veljajo določbe ZUP iz drugega in tretjega odstavka 256. člena. V drugem odstavku tega člena ZUP določa, da rok ne teče v času, ko je postopek prekinjen ali v primeru, ko je pristojni organ zadržal izvrševanje predpisa. V tretjem odstavku pa ZUP določa, da se pritožbeni postopek s sklepom ustavi, če stranka pritožbo umakne.

V nadaljevanju so opisani razlogi oziroma situacije, s katerimi se izkazuje upravičenost oziroma potreba za drugačno ureditev. Organ druge stopnje preizkusi odločbo, ki se izpodbija s pritožbo, v mejah pritožbenih navedb, po uradni dolžnosti pa preizkusi, ali ni prišlo v postopku na prvi stopnji do bistvenih kršitev postopka

in ali ni bil prekršen materialni zakon. Izpodbijana odločba se preizkusi v pogledu pravilne in popolne ugotovitve dejanskega stanja kot tudi pravilne uporabe materialnih predpisov in spoštovanja pravil postopka. Običajno so v davčno inšpekcijskih postopkih dejanska stanja, na katera se uporabi ustrezni materialni predpis, sestavljena iz množice poslovnih dogodkov, ki jih izkazujejo številne poslovne listine in druga dokazna sredstva, največkrat za več poslovnih let. Gre za kompleksna in zapletena dejanska stanja, katerih pravilnost se v pritožbenem postopku preverja z vpogledom v dokumentacijo, ki jo je uporabil organ prve stopnje kot dokazno sredstvo, ko je ugotavljal pravno pomembna dejstva. V novejših postopkih davčno inšpekcijskega nadzora se vse pogosteje uporablja določilo 74. člena ZDavP-2, ki davčni organ napotuje na ugotavljanje prave ekonomske vsebine pravnih poslov, s čimer je povezano prepoznavanje navideznih pravnih poslov, ugotavljanje davčnega izogibanja in zlorabe predpisov. Preverjanje pravilnosti tako ugotovljenega dejanskega stanja in prepoznavanje resnične od navidezne poslovne dokumentacije v postopku reševanja pritožbene zadeve ali pa ugotavljanje prave pogodbene volje iz posrednih dokazov in indicov, zahtevajo bistveno več časa, v primerjavi z drugimi postopki.

Na področju davčno inšpekcijskih nadzorov DDV na odločitve pomembno vplivajo stališča Sodišča Evropske unije (SEU). Skladno s stališči SEU pravice do odbitka ni mogoče priznati, če je podan tako imenovani subjektivni element, če je ugotovljeno, da je davčni zavezanec vedel ali bi moral vedeti, da je bila relevantna transakcija povezana z goljufijo. Ta pogoj je v skladu s ciljem, ki ga priznava in spodbuja Direktiva o DDV, to je bojem proti davčnim utajam, davčnemu izogibanju in morebitnim zlorabam. Posledično se v tovrstnih postopkih preverja obstoj objektivnih okoliščin, ki utemeljujejo dolžnost davčnega zavezanca, da kot preudaren gospodarski subjekt preveri zanesljivost svojega pogodbenega partnerja (če tega ne stori, pomeni da je iz malomarnosti spregledal obstoječe indice, zaradi česar se mu pripiše sodelovanje pri nepravilnosti oziroma goljufiji).

V procesnem delu se je v zadnjem obdobju v sodni praksi za davčno področje izpostavilo vprašanje odločanja o dokaznih predlogih strank. Davčni organ mora načeloma izvesti vse dokaze, ki jih predlaga stranka, če je predlog pravočasen in določen (substanciran). Če sta ta dva pogoja izpolnjena, pa lahko dokaz zavrne, kadar je nepotreben, ker je dejstvo že dokazano, če je nerelevanten, ker dejstvo, ki naj bi ga dokazoval, za odločitev ni pravno odločilno, ali če ni primeren za ugotovitev določenega dejstva. V pritožbenem postopku je zato treba natančno preveriti, ali je bila odločitev o zavrnitvi dokaznega predloga utemeljena in zadostno argumentirana.

Okoliščine, ki podaljšujejo trajanje preverjanja pravilnosti in zakonitosti izpodbijane odločbe na drugi stopnji in zato odstopajo od ostalih pritožbenih postopkov so zlasti obsežna in zapletena dejanska stanja, uvajanje pravnih standardov, kot sestavnih delov materialno pravne podlage za odločitev in novosti v zvezi z izvajanjem dokaznega postopka.

Prav zaradi zahtevnosti postopkov davčnega inšpekcijskega nadzora ZDavP-2 davčnim zavezancem daje pravico do daljšega roka, v katerem lahko vložijo pritožbo zoper odmerno odločbo. Drugi odstavek 86. člena ZDavP-2 določa 30 dnevni rok za pritožbo, za razliko od 15 dnevnega, ki velja za ostale pritožbe.

Veljavna ureditev ZDavP-2 posebnost in zahtevnost pri izdaji odločbe v davčnem inšpekcijskem nadzoru že upošteva tako, da določa daljše roke za izdajo odločbe kot jih določa ZUP. ZDavP-2 v 141. členu določa šestmesečni instruktorski rok za izdajo odločbe v davčnem inšpekcijskem nadzoru, v nekaterih primerih devetmesečni, v določenih primerih pa posebne omejitve glede rokov sploh ne veljajo. V slednjih primerih gre za razloge, ki organu preprečujejo ugotoviti pravilno dejansko stanje oziroma izdati zakonito in pravilno odločbo: ko zavezanec za davek davčnemu organu ne predloži dokumentacije, ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega inšpekcijskega nadzora ali ovira davčni inšpekcijski nadzor ali če v več državah članicah EU poteka sočasni davčni nadzor.

ZDavP-2 v drugem odstavku 141. členu določa, da od dneva začetka davčnega inšpekcijskega nadzora do izdaje odločbe ne sme preteči več kot šest mesecev, razen v primerih:

1. inšpiciranja povezanih oseb,

2. inšpiciranja zavezancev za davek, ki so zavezani k reviziji letnih poročil oziroma,
 3. ugotavljanja davčne osnove z oceno,
 4. ko zavezanec za davek davčnemu organu ne predloži dokumentacije, ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega inšpekcijskega nadzora ali ovira davčni inšpekcijski nadzor,
 5. sočasnega davčnega nadzora, ki hkrati poteka v več državah članicah EU.
- Iz razlogov iz 1., 2. in 3. točke drugega odstavka tega člena, od dneva začetka davčnega inšpekcijskega nadzora, do izdaje odločbe ne sme preteči več kot devet mesecev (tretji odstavek 141. člena). Iz razlogov iz 4. in 5. točke drugega odstavka tega člena, omejitve iz drugega in tretjega odstavka tega člena ne veljajo (četrti odstavek 141. člena).

K 14. členu

Veljavni 95.a člen določa višino obresti, ki se zaračuna zaradi predložitve obračuna davka ali popravka obračuna po izteku zakonskega roka, razen če je predložen davčni obračun na podlagi samoprijave (55. člen ZDavP-2). Poleg predložitve davčnega obračuna na podlagi samoprijave se v predlogu določi še druga izjema, povezana z novim 54.a členom, ki ureja popraviljanje davčnega obračuna zaradi odločitve sodišča. S tem se jasno določi, da se davčnemu zavezancu, ki na podlagi 54.a člena vloži popravek davčnega obračuna, ne zaračunajo obresti po 96. členu zakona.

K 15. členu

Četrti odstavek 96. člena določa, da se od obresti, ki so bile zaračunane na podlagi petega odstavka 48. člena, 95. in 104. člena, drugega odstavka 87. člena ter četrtega odstavka 157. člena tega zakona, od zapadlosti dolga naprej obračunajo zamudne obresti (obresti iz prvega odstavka tega člena).

Predlog črtanja besedila (petega odstavka 48. člena) v četrtem odstavku 96. člena je redakcijske narave. Z novelo ZDavP-2J je bil v četrtem odstavku 48. člena črtan drugi stavek, ki je določal zaračunavanje obresti (in sicer, da se za čas od smrti davčnega zavezanca do dneva dospelosti davčne obveznosti, ki jo prevzame dedič, zaračunajo obresti po veljavni medbančni obrestni meri za ročnost 12 mesecev, ki je veljala na dan smrti davčnega zavezanca).

K 16. členu

S predlogom se izraz državnega pravobranilstva, ki je prenehalo delovati, nadomesti z izrazom Državnega odvetništva Republike Slovenije, ki je prevzelo naloge državnega pravobranilstva.

Veljavni 113. člen ureja zavarovanje plačila davka v postopku davčne izvršbe. Pri dolžnikih, ki so lastniki nepremičnega premoženja ali deleža družbenika, lahko davčni organ predlaga zavarovanje davčnega dolga z vknjižbo zastavne pravice na njihovih nepremičninah oziroma deležu družbenika neposredno pri sodišču, lahko pa tudi prek pristojnega državnega pravobranilstva.

Državno pravobranilstvo je z začetkom uporabe Zakona o državnem odvetništvu prenehalo delovati. S tem zakonom, ki je pričel veljati 20. 5. 2017, uporabljati pa se je začel 20. 11. 2017, je Državno odvetništvo Republike Slovenije prevzelo vse pristojnosti Državnega pravobranilstva. Državno odvetništvo opravlja strokovne naloge na področju varstva premoženjskih in drugih pravic in interesov države prek pravnega zastopanja pred sodišči in upravnimi organi v Republiki Sloveniji, pred tujimi sodišči in tujimi arbitražami ter pred mednarodnimi sodišči in mednarodnimi arbitražami. Opravlja tudi naloge pravnega svetovanja, mirnega reševanja sporov v predhodnem postopku in druge naloge, določene z zakonom.

K 17. členu

S predlogom se izraz državnega pravobranilstva, ki je prenehalo delovati, nadomesti z izrazom državnega odvetništva, ki je na podlagi Zakona o državnem odvetništvu prevzelo naloge državnega pravobranilstva.

Veljavni 208. člen ureja davčno izvršbo na dolžnikovo nepremično premoženje in delež dolžnika v družbi, ki se lahko opravi le, če davkov ni bilo mogoče izterjati iz njegovih prejemkov, sredstev na računih, terjatev ali iz njegovega premičnega premoženja, ali če tako določa zakon. Davčno izvršbo na teh predmetih lahko opravi le sodišče, in sicer v skladu z zakonom, ki ureja izvršbo in zavarovanje. Za namen oprave izvršbe na

dolžnikovem nepremičnem premoženju in deležu dolžnika v družbi davčni organ pošlje predlog za izvršbo državnemu pravobranilstvu.

K 18. členu

V 243.a člen zakona, ki opredeljuje pojme, se dodajo definicije čezmejnega aranžmaja, prepoznavne značilnosti, zadevnega davčnega zavezanca, tržnega in posebej prilagojenega aranžmaja. Za namene avtomatične izmenjave čezmejnih aranžmajev se dopolni opredelitev osrednje podatkovne zbirke.

1. (čezmejni) aranžma

V predlogu zakona, enako kot v Direktivi 2018/822/EU pojma aranžma in agresivno davčno načrtovanje neposredno nista opredeljena. Najširšo definicijo aranžmaja najdemo v Poročilu o akcijskem načrtu o ukrepih BEPS (*Base erosion and profit shifting* – OECD, 2012), pri Ukrepu 6 (preprečevanje zlorab davčnih konvencij), kjer je v zvezi s testom glavnega namena določeno, da se pojem aranžma interpretira široko in vključuje kakršenkoli dogovor, shemo, transakcijo ali serijo transakcij, ne glede če so pravno iztožljive (*enforcable*). Zlasti vključujejo ustvarjanje, pripis, pridobitev ali prenos dohodka ali premoženje ali pravice, ki izvirajo iz dohodka.

Evropska komisija je v svojem priporočilu (Priporočilo komisije št. 2012/772/EU z dne 6. decembra 2012 o agresivnem davčnem načrtovanju, UL L 338/41 z dne 12. 12. 2012) opisala naravo agresivnega davčnega načrtovanja, kjer je navedla, da agresivno davčno načrtovanje izkorišča tehnične podrobnosti davčnega sistema ali neskladja med dvema ali več davčnimi sistemi z namenom zmanjševanja davčne obveznosti. Ima lahko najrazličnejše oblike. Med njegovimi posledicami so dvojni odbitki (npr. ista izguba se odbije tako v državi vira kot tudi v državi prebivališča) in dvojno obdavčevanje (npr. dohodek, ki ni obdavčen v državi vira, je oproščen davka v državi prebivališča). Ker so aranžmaji agresivnega davčnega načrtovanja z leti postali vse bolj zapleteni ter se vedno spreminjajo in prilagajajo, v odziv na obrambne protiukrepe davčnih organov, je zato učinkoviteje, če se aranžmaji potencialno agresivnega davčnega načrtovanja zajamejo s seznamom značilnosti in elementov transakcij, ki močno kažejo na izogibanje davkom ali davčno zlorabo, kot pa da se poskuša opredeliti pojem agresivnega davčnega načrtovanja. Ti znaki so opredeljeni kot prepoznavne značilnosti. Kadar aranžma vsebuje vsaj eno od prepoznavnih značilnosti, je o njem treba poročati.

Čezmejni aranžma pomeni aranžma, ki zadeva bodisi več kot eno državo članico EU bodisi državo članico EU in tretjo državo, pri čemer je podan vsaj eden od taksativno naštetih tujih elementov, ki pomenijo, da aranžma zadeva več kot eno državo/jurisdikcijo. Ta tuji element je lahko različna rezidentstvo udeležencev, večkratno rezidentstvo udeležencev, stalna poslovna enota ali druge aktivnosti v tuji jurisdikciji ali več partnerskih jurisdikcij v avtomatični izmenjavi podatkov.

Če se obstoječi aranžma spremeni, je pomembno in odločilno, ali je sprememba ali pa že prvotni aranžma vseboval prepoznavno značilnost, ki je sprožila obveznost poročanja. Če prepoznavno značilnost vsebuje sprememba oziroma, če sprememba aranžmaja vpliva na davčne koristi aranžmaja, je o spremenjenem aranžmaju treba poročati, če pa je prepoznavno značilnost vseboval že prvotni aranžma, ali sprememba ne vpliva na davčne koristi, pa praviloma ne.

2. Prepoznavne značilnosti

Seznam prepoznavnih značilnosti je določen v prilogi Direktive 2018/822/EU (gre za prilogo IV k osnovni Direktivi o upravnem sodelovanju – Direktiva 2011/16/EU). Seznam se lahko po potrebi tudi dopolni – s spremembo direktive - če se bo ugotovilo, da je potrebno prepoznavne značilnosti preoblikovati, dopolniti ali razširiti.

Prepoznavne značilnosti so razdeljene v skupine A, B, C, D in E, in sicer priloga ureja:

- splošne in posebne prepoznavne značilnosti, povezane s testom glavne koristi (skupina A in B),
- specifične prepoznavne značilnosti, povezane s čezmejnimi transakcijami (skupina C),
- specifične prepoznavne značilnosti glede avtomatične izmenjave podatkov in dejanskim lastništvom

- (skupina D) in
- specifične prepoznavne značilnosti, povezane s transfernimi cenami (skupina E).

Skupina	Prepoznavne značilnosti	Vezano na test glavne koristi	
Skupina A – elementi aranžmaja, značilni za tržne sheme	udeleženca aranžmaja veže pogoj zaupnosti glede elementa aranžmaja, ki zagotavlja davčno prednost	Da	
	Posrednikovo plačilo je odvisno od učinkovitosti sheme	Da	
	Standardna dokumentacija ali struktura aranžmaja	Da	
Skupina B – strukturirani aranžmaji, značilni za davčno izogibanje	Uporaba izgub	Da	
	Preoblikovanja dohodkov v kapital	Da	
	Krožne transakcije, ki rezultirajo v <i>round-triping</i> sredstev, brez druge komercialne funkcije	Da	
Skupina C - čezmejna plačila in transakcije	Odbitna čezmejna plačila	prejemniku, ki ni rezident v nobeni jurisdikciji	Ne
		prejemnik je rezident v jurisdikciji z nič ali manj kot 1% DDPO	Da
		Prejemniku v jurisdikcijo z EU seznama	Ne
		Prejemnik v celoti oproščen davka ali za plačilo velja preferenčni davčni režim	Da
	Odbitki za isto amortizacijo se uveljavljajo v več državah	Ne	
	Uveljavljanje oprostive dvojnega obdavčevanja za isti dohodek v več državah	Ne	
	Prenos sredstev, kjer med državami obstaja pomembna razlika v znesku plačila	Ne	
	Skupina D - poročanje in preglednost	Aranžmaji, povezani z zmanjševanjem učinka AEOL in zakrivanjem upravičenega lastništva	Ne
Skupina E – transferne cene: neupoštevanje neodvisnega tržnega načela, negotove cenitve ali transferji, ki znižujejo davčno osnovo	Enostranska pravila varnega pristana (pravila, ki niso skladna z OECD smernicami za TC)	Ne	
	Prenos HTVI	Ne	
	prestrukturiranja, ki rezultirajo v več kot 50 % zmanjšanje EBIT	Ne	

3. Test glavne koristi:

Nekatere od prepoznavnih značilnosti so vezane na izpolnjevanje testa glavne koristi (*main benefit test*). Testu bo zadoščeno, če je glavna korist ali ena od glavnih koristi, ki jo posameznik lahko pričakuje od aranžmaja, pridobitev davčne koristi. Samo v primeru pozitivnega testa je vzpostavljena obveznost poročanja.

Splošne prepoznavne značilnosti iz kategorije A ter posebne prepoznavne značilnosti iz kategorije B in iz točk (b)(i), (c) in (d) odstavka 1 kategorije C se upoštevajo le ob pozitivnem rezultatu preskusa glavne koristi. Kar zadeva prepoznavno značilnost iz odstavka 1 kategorije C, obstoj pogojev iz točk b(i), (c) ali (d) odstavka 1 kategorije C sam po sebi ne more biti razlog za zaključek, da je rezultat preskusa glavne koristi aranžmaja pozitiven. Test glavne koristi je torej pridobitev davčne koristi, ki jo lahko glede na vse okoliščine razumno pričakujemo. Razumno pričakovanje je objektivni kriterij, ki pomeni da lahko povprečna oseba, ki so ji znana in upošteva vsa dejstva, lahko razumno pričakuje kot učinek aranžmaja.

Za glavno korist ali eno izmed njih gre, kadar zavezanec pričakuje take davčne koristi, da brez njih aranžma zelo verjetno ne bi bil implementiran⁶. Davčna korist je lahko vsaka sprememba glede davčne obravnave dveh različnih subjektov. Pri tem se lahko primerja obravnava, če zadevne transakcije oziroma aranžamaja ne bi bilo, ali pa se upošteva transakcija, ki bi bila glede na vse okoliščine primera, najbolj ekonomsko logična/upravičena, oziroma transakcija, ki ne upošteva vidikov davčnega načrtovanja. Pri določanju, ali gre pri davčnih vidikih aranžmaja za eno izmed glavnih koristi, se primerja vrednost pričakovane davčne koristi z drugimi koristmi. Pri tem mora biti davčna ugodnost znatna ali pomemben element koristi, in ne zgolj slučajen ali le posreden in manj nepomemben. Druge koristi, ki se v tem kontekstu primerjajo, so lahko širitev poslovanja, znižanje proizvodnih stroškov, hitrejši in cenejši transport, različni časovni pasovi, usposobljenost delavcev, lokacija poslovnih partnerjev, uporaba skupne valute, politična stabilnost države, pravna predvidljivost, razvitejša bančni sektor, idr.

Upoštevanje vseh relevantnih dejstev in okoliščin direktiva in predlog zakona posebej ne opredeljujeta, izvor pa je v Poročilu Ukrepa 12 in anglosaksonskem pravu, in pomeni, da oseba lahko razumno pričakuje določen rezultat aranžmaja, pri tem pa ima zadostne informacije za njegovo oblikovanje (*reasonable expectation*). Gre torej za določitev objektivnega kriterija pri presoji, ali je ravnanje posameznika tako, da ga lahko štejemo za posrednika.

V zvezi z davčno koristjo je Komisija v svojem priporočilu iz leta 2012 (Priporočilo komisije št. 2012/772/EU) navedla, da naj davčni organ pri ugotavljanju, ali ureditev ali niz ureditev pomeni davčno ugodnost (iz točke 4.2 priporočila, ki obravnava umetne ureditve), znesek davka, ki bi ga ob upoštevanju zadevnih ureditev moral plačati davčni zavezanec, primerjajo z zneskom, ki bi ga isti davčni zavezanec dolgoval v istih okoliščinah, če teh ureditev ne bi bilo. Ob tem Komisija priporoča preučitev, ali gre za naslednje primere: 1. znesek ni vključen v davčno osnovo, 2. davčni zavezanec je upravičen do odbitka, 3. nastane izguba za davčne namene, 4. davčnega odtegljaja ni treba plačati ali 5. če je tuji davek izravnani.

4. Zadevni davčni zavezanec je oseba, ki se ji aranžma da na voljo za izvajanje, ali je tak aranžma pripravljena izvajati oziroma je že izvedla njegov prvi korak. Gre torej za zavezanca, ki bo izvajal ali že izvaja aranžma, ki vsebuje elemente potencialnega izogibanja davkom.

5. Tržni aranžma je aranžma, ki je zasnovan na način, da ga za njegovo uporabo ni potrebno posebej prilagajati konkretnemu davčnemu zavezancu, in ga vsak zainteresirani davčni zavezanec uporabi takšnega, kot je pripravljen. Na ta način lahko tak aranžma uporabi tudi zelo veliko zavezancev, gre lahko za masovne aranžmaje, ki v kontinentalnem pravu sicer niso običajni, dobro pa so poznani na območjih z anglosaksonskim pravom.

6. Posebej prilagojeni aranžma

Posebej prilagojeni aranžma je aranžma, ki je zasnovan za konkretnega davčnega zavezanca, saj upošteva

njegove značilnosti in potrebe.

K 19. členu

Novi 248.c člen ureja avtomatično izmenjavo podatkov o aranžmajih. Pristojni organ bo informacije, ki jih bo pridobil od posrednikov, kot drugi korak po poročanju, izmenjal s primerljivimi organi v drugih državah članicah EU. Zmenjale se bodo informacije o identifikaciji posrednikov in zadevnih davčnih zavezancev, podrobnosti o prepoznavnih značilnosti, povzetek vsebine čezmejnega aranžmaja, datum in vrednost aranžmaja, podrobnosti o določbah nacionalnega prava, identifikacijo morebitnih drugih zadevnih oseb in jurisdikcij. Ker bodo posredniki poročali »svojemu« pristojnemu organu, mora ta zagotoviti, da poročane/dostavljene (*supplied*) informacije izpolnjujejo zahteve po poročanju iz tega člena, glede vseh podatkov, ki jih je treba poročati.

Pristojni organ z avtomatično izmenjavo podatkov sporoči pristojnim organom vseh drugih držav članic EU, in sicer tako, da jih sporoči v osrednjo podatkovno zbirko. Dostop do podatkov, shranjenih v osrednji podatkovni zbirki, imajo pristojni organi vseh držav članic EU. Dostop do podatkov ima tudi Komisija, razen do podatkov o posrednikih in zadevnih davčnih zavezancih im morebitni drugi osebi, na katero bi verjetno vplival aranžma, ter podatkov o vsebini aranžmaja. Avtomatična izmenjava podatkov se bo izvedla v enem mesecu po koncu četrtletja, v katerem so bili podatki predloženi.

Med nacionalne določbe, o katerih poroča pristojni organ, štejejo tudi sporazumi, ki jih ima Slovenija sklenjene z drugimi državami, sem spadajo torej tudi relevantne določbe konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja, sklenjene s konkretno drugo državo. Navadno se aranžma nanaša na nacionalne določbe več kot ene države članice EU/jurisdikcije, saj gre za čezmejne aranžmaje, tako da je treba poročati tudi o teh.

Poroča se tudi o vrednosti aranžmaja. Kaj predstavlja vrednost aranžmaja, je odvisno od okoliščin primera, najpogosteje bo to vrednost transakcije. Kot vrednost aranžmaja pa ne smemo enačiti ali zamenjati z višino davčne koristi, ta bo le izjemoma predstavljala vrednost transakcije.

Datum, ko je bil storjen prvi korak, je trenutek, ko se izvrši začetno dejanje v izvajanju aranžmaja. To je lahko trenutek, ko je jasno, da se bo neka transakcija zgodila, lahko pa so dejanja, ki v praksi že sestavljajo sam aranžma.

Vsebina poročanja o prepoznavnih značilnostih in povzetku čezmejnega aranžmaja bo predpisana z izvedbenimi akti (Izvedbeno uredbo komisije, ki bo neposredno uporabljiva). Predpisan bo tudi standardni obrazec poročanja, njegova vsebina bo prav tako določena v okviru komitologije.

Zaradi lažje avtomatične izmenjave informacij in učinkovitejše rabe virov bo izmenjava potekala prek skupnega komunikacijskega omrežja (omrežje CCN), ki ga je razvila Komisija. V tem okviru bodo informacije shranjene v varno osrednjo podatkovno zbirko za upravno sodelovanje na področju obdavčevanja. Uporabljen bo torej isti mehanizem, kot je že določen za izmenjavo informacij v okviru vnaprejšnjih davčnih stališč s čezmejnimi učinkom in vnaprejšnjih cenovnih sporazumov iz 248.a člena ZDavP-2

K 20. členu

Rok za sporočanje informacij iz prvega in tretjega odstavka 255.č člena se za poročevalske finančne institucije zaradi naknadnega preverjanja in zagotovitve kakovostnejših informacij, ki jih mora pristojni organ posredovati v skladu z 248. členom zakona, zamakne s 30. junija na 31. maj leta, ki sledi koledarskemu letu, na katero se informacije nanašajo.

K 21. členu

S predlogom zakona se dodaja novo III.C poglavje, ki ureja pravila za poročanje o čezmejnih aranžmajih. V poglavju III.c se dodajo novi 255.m do 255.u člen:

255.m člen

Pojmi, ki so uporabljeni v poglavju o poročanju o čezmejnih aranžmajih, so definirani v 243.a členu, v

poglavju II, ki ureja upravno sodelovanje pri obdavčevanju, pri tem tudi avtomatično izmenjavo čezmejnih aranžmajev, zato je s tem členom določen sklic.

Za namene avtomatične izmenjave čezmejnih aranžmajev se določa definicija povezanih podjetij, ki je drugačna od definicije iz 16. člena Zakona o davku od dohodkov pravnih oseb (ZDDPO-2), zato sklic na četrti odstavek 14.a člena, ki se sklicuje na omenjeni člen ZDDPO-2, ne bi bil ustrezen.

Predlog po vzoru direktive izrecno določa kvantitativne deleže v kapitalu, upravljanju ali lastništvu. Pojem povezano podjetje tako pomeni osebo, ki je udeležena pri upravljanju druge osebe tako, da je v položaju z znatnim vplivom na to drugo osebo; oziroma pri nadzoru nad drugo osebo z deležem glasovalnih pravic, ki presega 25 %; ali v kapitalu druge osebe z imetništvom kapitala, ki neposredno ali posredno presega delež 25 %; ali pa oseba je upravičena do 25 % ali več dobička druge osebe.

Če je pri upravljanju, nadzoru ali v kapitalu oziroma dobičku iste osebe, udeležena več kot ena oseba, se vse zadevne osebe štejejo za povezana podjetja. Če je pri upravljanju, nadzoru ali v kapitalu oziroma pri dobičku več kot ene osebe, udeležena ista oseba, se vse te osebe štejejo za povezana podjetja.

Oseba, ki deluje skupaj z drugo osebo v zvezi z glasovalnimi pravicami ali lastništvom kapitala subjekta, se obravnava kot udeležena pri vseh glasovalnih pravicah ali lastništvu kapitala tega subjekta, ki jih ima druga oseba. Pri posredni udeležbi se izpolnjevanje zahtev iz točke 3 drugega odstavka določi tako, da se pomnožijo deleži po zaporednih stopnjah. Za osebo z več kot 50 % glasovalnih pravic se šteje, da jih ima 100 %. Posameznik in njegovi družinski člani se štejejo za eno osebo. Pri tem je definicija družinskega člana vsebinsko enaka tisti iz tretjega odstavka 148. člena ZDavP-2

255.n člen

Člen določa, da se III.C poglavje nanaša na istovrstne davščine, kot v II. poglavju četrtega dela zakona, s katerim je bila v slovenski pravni red prenesena osnovna direktiva 2011/16/EU – domet je torej enak.

255.o člen

Predlog zakona ureja dve vrsti posrednikov, in sicer je posrednik oseba, ki oblikuje, trži, organizira ali daje na voljo za uporabo čezmejni aranžma, o katerem se poroča ali upravlja njegovo izvajanje (tim. promotor). Posrednik pa je tudi katera koli oseba, ki neposredno ali prek drugih oseb nudi pomoč oziroma svetovanje pri oblikovanju, trženju, organizaciji, dajanju na voljo za uporabo ali upravljanju izvajanja čezmejnega aranžmaja (tim. *service provider*). Pri teh je določen objektivni test, kdaj se oseba šteje za posrednika, in sicer, da se zaveda ali bi se morala zavedati, da v aranžmaju igra pomembno oziroma odločilno vlogo pomoči ali svetovanja, pri tem pa ima zadostne informacije in ekspetno znanje.

Posrednik je lahko samo oseba, ki je zadostno povezana s Slovenijo (*nexus*), ta povezava pa je obstoj vsaj ene od taksativno naštetih okoliščin, ki so urejene v tretjem odstavku 255.o člena (rezidentstvo, stalna poslovna enota, ustanovitev ali registracija v Sloveniji). Rezidentstvo za davčne namene se v skladu s prvim odstavkom 4. člena Vzorčne konvencije OECD presoja po nacionalnem pravu. Navezna okoliščina, da je oseba ustanovljena v skladu s slovenskim pravom se nanaša na gospodarske družbe in druge pravne osebe, ki niso gospodarske družbe, na osebe (entitete), ki nimajo lastnosti pravne osebe, pa se navezuje okoliščina, da so urejene s slovenskim pravom. Registracija pri slovenskem poklicnem združenju, povezanem s pravnimi, davčnimi ali svetovalnimi storitvami pa se prvenstveno nanaša na članstvo v zbornici.

255.p člen

Rok za poročanje podatkov o čezmejnih aranžmajih je trideset dni, in sicer v primeru tržnih aranžmajev, od dneva po tem, ko je čezmejni aranžma, o katerem se poroča, na voljo za izvajanje, v primeru posebej prilagojenega aranžmaja pa od dneva po tem, ko je čezmejni aranžma, pripravljen za izvajanje ali pa od trenutka, ko je storjeno katerokoli dejanje (prva faza) pri izvajanju čezmejnega aranžmaja. Aranžma je lahko sestavljen iz več delov/faz. Kjer posamezni del ne kaže izogibanja oz. nima v tem smislu nobenega pomena, je treba gledati celotno sliko, in oceniti ali transakcija, kombinacija transakcij, ali transakcij in drugih dejanj

tvorijo čezmejni aranžma. V tem primeru se poroča o tej kombinaciji transakcij in dejanj, ki tvorijo en aranžma. Začetek izvajanja aranžmaja pomeni trenutek, ko je jasno, da se bo neka transakcija zgodila, ali pa ta pomeni že njegovo izvedbo, odvisno od okoliščin primera.

Posredniki poročajo podatke, ki jih imajo. Tako niso zavezani k temu, da bi aktivno raziskovali in pridobivali podatke iz člena 248.c, ki se poročajo, če teh podatkov že nimajo v svoji posesti.

Posredniki iz drugega odstavka 255.o člena (to so tim. service providerji) predložijo podatke v 30 dneh od dneva po tem, ko so neposredno ali prek drugih oseb zagotovili pomoč oziroma svetovanje.

V primeru tržnih aranžmajev posrednik vsake tri mesece predloži redno poročilo, ki vsebuje nove podatke, ki so postali dostopni, odkar je bilo vloženo zadnje poročilo. Gre za podatke o posrednikih in zadevnih davčnih zavezancih, povzetek čezmejnega aranžmaja, datum uporabe aranžmaja, identifikacijo zadevne države in identifikacijo morebitne druge udeležene osebe. Gre torej za ažuriranje seznama strank, ki so v tem obdobju začele uporabljati določen tržni aranžma.

Kadar se posrednik sklicuje na poklicno molčečnost, periodično poročilo v skladu s tretjim odstavkom tega člena predloži davčni zavezanec, in sicer na način, da se identificira in da identificira aranžma. Kadar bo šlo za tržne aranžmaje, bo v primeru sklicevanja na poklicno molčečnost posrednik moral javiti podatke o aranžmaju, brez identificiranja podatkov o zavezancih, ko pa bo tak aranžma začel tržiti, bodo o njem morali poročati uporabniki sheme.

Razlika med posredniki, ki se lahko sklicujejo na privilegij in na tiste, ki se ne morejo, se pokaže pri vprašanju, ali gre za tržni ali posebej dogovorjeni aranžma. Pri tržnem aranžmaju bodo namreč tudi posredniki, ki se sklicujejo na privilegij, o tržnem aranžmaju morali poročati, saj ta, glede na to da je standardiziran, podatkov o strankah (davčnih zavezancih) ne vsebuje. Same podatke o strankah pa bodo v tem primeru morali poročati davčni zavezanci, ki bodo tak aranžma uporabili. Ko bo šlo za posebej dogovorjeni aranžma, pa bo zaradi uveljavitve privilegija davčni zavezanec moral poročati o celotnem naboru podatkov, o katerih se poroča.

255.r člen

Člen ureja pravila za poročanje, kadar je več pristojnih organov, in sicer je določena hierarhija glede na navezne okoliščine (nexus), pri čemer se poroča slovenskemu pristojnemu organu, kadar je ta vez najmočnejša. Kadar je glede na navezne okoliščine določena večkratna obveznost poročanja, je posrednik oproščen predložitve le, če dokaže, da je iste podatke že predložil pristojnemu organu druge države članice. Kot dokaz je v tem primeru lahko uporabi katerikoli dokazno sredstvo in uporabi katerikoli dokaz, ki dokazuje to dejstvo.

255.s člen

Posrednik je oproščen predložitve podatkov o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, če bi s poročanjem kršil varovanje poklicne tajnosti, kot jo določa zakon, ki ureja poklicno tajnost. Tako dolžnost varovanja poklicne tajnosti ureja Zakon o odvetništvu, ki v 6. členu določa, da mora odvetnik varovati kot tajnost, kar mu je zaupala stranka. Ta dolžnost veže tudi druge osebe, ki delajo v odvetniški pisarni.

Zakonsko določena poklicna tajnost, relevantna pri ustvarjanju davčnih aranžmajev, je določena v Zakonu o odvetništvu (ZOdv) in Kodeksu poklicne odvetniške etike (kodeks)⁷.

Skozi zagotavljanje zasebnosti odvetniku se zagotavlja tajnost in zaupnost razmerja do stranke. Zaupni so podatki o stranki, ki so pri odvetniku, kot tudi odvetnikova korespondenca s stranko ter njegovo svetovanje stranki. Ta dolžnost varovanja podatkov, ki so jih odvetniku zaupale stranke, je bistveni temelj zaupnega razmerja med odvetnikom in njegovo stranko⁸. Namen poklicne tajnosti ni zaščita odvetnika/posrednika, ampak zaščita njegovih strank, torej davčnih zavezancev.

Med odvetniške poklicne dejavnosti spadajo storitve, kot jih opredeljuje 2. člen ZOdv. To so pravno

svetovanje, zastopanje in zagovarjanje strank pred sodišči in drugimi državnimi organi, sestavljanje listin in zastopanje strank v njihovih pravnih razmerjih. Odvetniška poklicna tajnost obsega tako storitve zunaj postopkov pred državnimi organi (svetovanje, sestavljanje listin in zastopanje v pravnih razmerjih) kot tudi storitve v zvezi s sodnimi in drugimi postopki pred državnimi organi.

Razlika med posredniki, ki se lahko sklicujejo na privilegij in na tiste, ki se ne morejo, se pokaže pri vprašanju, ali gre za tržni ali posebej dogovorjeni aranžma. Pri tržnem aranžmaju bodo namreč tudi posredniki, ki se sklicujejo na privilegij, o tržnem aranžmaju morali poročati, saj ta, glede na to da je standardiziran, podatkov o strankah (davčnih zavezancih) ne vsebuje. Same podatke o strankah pa bodo v tem primeru morali poročati davčni zavezanci, ki bodo tak aranžma uporabili. Ko bo šlo za posebej dogovorjeni aranžma, pa bo zaradi uveljavitve privilegija davčni zavezanec moral poročati o celotnem naboru podatkov, o katerih se poroča.

Kadar se posrednik sklicuje na poklicno tajnost, mora o tem pisno obvestiti kateregakoli drugega posrednika, ali če tega ni, zadevnega davčnega zavezanca. Prenos obveznosti poročanja je torej pogojena z obvestilom/notifikacijo posrednika, ki bi bil primarno zavezan poročati, če se ne bi skliceval na poklicno molčečnost.

Posrednik je oproščen poročanja v skladu s tem členom le v obsegu, ki ga za njegov poklic določa zakon, ki ureja poklicno tajnost. Navedeno pomeni, da se privilegij nanaša le na podatke, ki jih je odvetniku zaupal davčni zavezanec. Posledično se privilegij razteza na posebej dogovorjene aranžmaje v celoti, pri tržnem aranžmaju pa bodo posredniki, ki se sklicujejo na privilegij, o aranžmaju morali poročati, saj ta, glede na to da je standardiziran, podatkov o strankah (davčnih zavezancih) ne vsebuje.

255.š člen

Obveznost poročanja je primarno določena za posrednika, ko tega ni, ali pa se sklicuje na zakonsko določeno poklicno molčečnost, pa obveznost poročanja preide na davčnega zavezanca. Rok za poročanje zavezanca je v tem primeru 30 dni od dneva, ko mu je aranžma dan na voljo, praktično to pomeni, da se ta rok šteje od dneva, ko bo zavezanec tudi obveščen o tem, da je posrednik, ki je pripravil aranžma, uporabil privilegij zaradi poklicne molčečnosti.

Davčni zavezanec bo predložil podatke slovenskemu pristojnemu organu takrat, kadar bo *nexus* v Sloveniji najmočnejši.

255.t člen

Člen ureja pravila, ki preprečujejo dvojno poročanje, na drugi strani pa vrzeli v poročanju. Na ta način se zagotavlja celovitost poročanja ob hkratnem preprečevanju prevelikega upravnega bremena, tako za zavezance, kot za davčni organ. Tako so določena pravila za poročanje, kadar je več posrednikov oziroma več zadevnih davčnih zavezancev. Pri tem je pravilo za poročanje, kadar je več zadevnih davčnih zavezancev, določeno glede na dejstvo, kateri davčni zavezanec je v kontaktu s posrednikom v zgodnejši fazi.

255.u člen

Če se davčni organ ne odzove na čezmejni aranžma, o katerem se poroča, to ne pomeni priznanja skladnosti aranžmaja z davčno zakonodajo in zato ne vpliva na izvajanje zakonsko določenih nalog davčnega organa.

Tako se izrecno določa, da poročanje o čezmejnem aranžmaju, v zvezi s katerim davčni organ ni ukrepal oziroma se nanj ni odzval, ne pomeni, da je poročani aranžma skladen z davčno zakonodajo, oziroma, da nima nedovoljenih učinkov. Niti ne pomeni, da v zvezi z tem aranžmajem ne bi bil mogoč kasnejši davčni nadzor.

K 22. členu

Postopek skupnega dogovarjanja je z zakonom predpisan postopek za reševanje mednarodnih davčnih

sporov. Ta postopek davčnemu zavezancu zagotavlja učinkovito varovanje njegovih pravic oziroma pravnega interesa, ki zasleduje, da bo obdavčen v skladu s sklenjeno mednarodno pogodbo o izogibanju dvojnega obdavčevanja ali Konvencijo o odpravi dvojnega obdavčevanja v zvezi s preračunom dobička povezanih podjetij (v nadaljnjem besedilu: mednarodna pogodba). Naslov IV. poglavja in 1. podpoglavja tega poglavja se spremeni zato, da odraža pravo vsebino, ki je urejena v tem poglavju in podpoglavju.

K 23. členu

V slovenski pravni red se s tem zakonom prenaša Direktiva Sveta Evropske unije o mehanizmih za reševanje davčnih sporov, št. 2017/1852, sprejeta 10. 10. 2017 (v nadaljevanju: Direktiva 2017/1852/EU). Direktiva o mehanizmih je bila sprejeta z namenom vzpostavitve ukrepov, ki bodo zagotovili učinkovito reševanje sporov, povzročenih zaradi razlage in uporabe dvostranskih ali večstranskih davčnih pogodb in Konvencije o odpravi dvojnega obdavčevanja v zvezi s preračunom dobička povezanih podjetij. S sprejeto direktivo, ki nadgrajuje obstoječe mehanizme za reševanje sporov, se zagotavlja pravočasno in učinkovito reševanje sporov, s tem pa tudi povečuje pravno varnost davčnih zavezancev. Pričakuje se, da bo pregledno urejen postopek povečal zaupanje davčnih zavezancev v davčni sistem in še dodatno spodbudil prostovoljno izpolnjevanje davčnih obveznosti. Pri tistih pravnih osebah, ki čezmejno poslujejo, se predvideva, da bo ta ureditev zaradi zagotovljene večje gotovosti in predvidljivosti pospešila tudi naložbene odločitve. Reševanje sporov bo za davčnega zavezanca manj administrativno obremenjujoče kot doslej, prav tako pa bodo v tem postopku tudi nižji stroški za davčne zavezance in davčni organ. V predlogu tega člena je določena vsebina IV. poglavja, to je izvajanje mednarodnih pogodb in postopek skupnega dogovarjanja v skladu z mednarodno pogodbo.

Predlog tega poglavja z namenom preprečitve obdavčenja, ki ni skladno z mednarodno pogodbo, zagotavlja davčnim zavezancem, da na način in po postopku, ki ga določa IV. poglavje tega zakona v zvezi z izvajanjem mednarodne pogodbe v postopku skupnega dogovarjanja učinkovito varujejo pravice in pravne koristi proti odločitvam in dejanjem davčnega organa. Postopek po tem poglavju se uporablja v zvezi z izvajanjem mednarodnih pogodb, sklenjenih med državami članicami EU, v zvezi z izvajanjem mednarodnih pogodb, sklenjenih s tretjimi državami, pa se smiselno uporabljajo 256.a, 256.b, 256.c, 256.č, 256.d, 256.e, 257.d in 258. člen tega zakona. Razlog za navedeno razlikovanje je v dejstvu, da Direktiva 2017/1852/EU glede ciljev in okvira zavezuje le države članice EU, mreža mednarodnih pogodb – konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja Republike Slovenije⁹ pa je širša in zajema tudi države, ki niso članice EU. Teh držav tako posebna oziroma nova pravila, kot jih določa Direktiva 2017/1852/EU, ne zavezujejo, temveč veljajo med Republiko Slovenijo in tretjo državo pravila, kot jih za postopek skupnega dogovarjanja določa konkretna mednarodna pogodba o izogibanju dvojnega obdavčevanja.

Pristojni organ (Ministrstvo za finance) lahko zadevo sam reši, če ugotovi, da je zahteva davčnega zavezanca upravičena. Če Ministrstvo za finance ugotovi, da zadeve ne more samo rešiti, začne postopek skupnega dogovarjanja z organom druge države, če so izpolnjeni z zakonom določeni pogoji. Dosežen dogovor se uveljavi kljub zastaralnim rokom, določenim v ZDavP-2.

Pristojni organi si morajo prizadevati doseči dogovor. Če to ni mogoče ali če dogovor ni bil dosežen v določenem roku, lahko pod pogoji, določenimi v zakonu, davčni zavezanec predlaga ustanovitev svetovalne komisije. Če se pristojna organa tako dogovorita, lahko o vprašanju dvojne obdavčitve namesto svetovalne komisije odloča komisija za alternativno reševanje sporov. Mnenje, ki ga pripravita ti dve komisiji, je zavezujoče, če se pristojna organa o tem ne dogovorita drugače. Predlog zasleduje, da je odločitev o vprašanju obdavčitve čim hitreje sprejeta. Z določitvijo rokov, postopkov, organov in drugih možnosti, ki jih ima davčni zavezanec na voljo, da se razreši vprašanje glede obdavčitve, se krepi preglednost in predvidljivost pravnih norm in predvsem pravna varnost subjektov, za katero se uporabljajo določbe mednarodne pogodbe.

Predlog tega člena odraža vsebino tega poglavja, saj v njem določa, kdo in v katerih zadevah se uporablja postopek skupnega dogovarjanja ter kakšna je vsebina tega postopka.

To poglavje določa postopek skupnega dogovarjanja v zvezi z izvajanjem mednarodne pogodbe o izogibanju

dvojnega obdavčevanja dohodka in premoženja, ki obvezuje Republiko Slovenijo in Konvencije o odpravi dvojnega obdavčevanja v zvezi s preračunom dobička povezanih podjetij s Protokolom (Uradni list RS, št. 97/07 – MP, št. 12/07, v nadaljnjem besedilu: mednarodna pogodba), če je tak postopek dogovorjen v mednarodni pogodbi, sklenjeni med Republiko Slovenijo in drugimi državami članicami EU, pravice in obveznosti davčnega zavezanca, pristojnega organa, članov svetovalne komisije in komisije za alternativno reševanje sporov ter način imenovanja članov svetovalne komisije in komisije za alternativno reševanje sporov.

V drugem odstavku je razviden namen postopka skupnega dogovarjanja, ki je v varovanju davčnega zavezanca, ki v tem postopku uveljavlja svojo pravico in varuje svojo pravno korist. V postopku skupnega dogovarjanja se zagotavlja varstvo pravic in pravnih koristi davčnega zavezanca proti odločitvam in dejanjem davčnega organa na način in po postopku, ki ga določa to poglavje.

Predlog tretjega odstavka določa, da postopek skupnega dogovarjanja s pristojnim organom druge države sproži davčni zavezanec, ki se šteje za rezidenta Republike Slovenije, kadar meni, da so ali bodo odločitve oziroma dejanja, povzročila obdavčenje, ki ni v skladu z mednarodno pogodbo (v nadaljevanju: vprašanje obdavčitve). Davčni zavezanec, ki meni, da zaradi razlage in uporabe mednarodne pogodbe, pri eni ali obeh državah pogodbenic ni bil ali ne bo obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo, lahko vloži zahtevo za začetek postopka skupnega dogovarjanja. Postopek skupnega dogovarjanja je mednarodni postopek pred pristojnimi organi, podpisnicami mednarodne pogodbe, svetovalno komisijo ali komisijo za alternativno reševanje sporov, zato se z vložitvijo zahteve za začetek postopka skupnega dogovarjanja s pristojnim organom druge države postopek skupnega dogovarjanja še ne začne.

Predlog četrtega odstavka določa, da se začne postopek skupnega dogovarjanja s tem, ko na podlagi zahteve davčnega zavezanca za začetek postopka skupnega dogovarjanja vsak od pristojnih organov ugotovi, da je zahteva dopustna in o tem obvesti pristojni organ druge države. Zahteva se vloži pri pristojnem organu Republike Slovenije, Ministrstvu za finance. Davčni zavezanec, ki se po zakonu, ki ureja gospodarske družbe (Zakon o gospodarskih družbah, Uradni list RS, št. 65/09 – uradno prečiščeno besedilo, 33/11, 91/11, 32/12, 57/12, 44/13 – odl. US, 82/13, 55/15 in 15/17) šteje za veliko gospodarsko družbo, mora zahtevo vložiti pri vseh pristojnih organih držav, na katere se vprašanje obdavčitve nanaša. O dopustnosti vložene zahteve morajo odločiti vsi pristojni organi (slovenski pristojni organ in pristojni organ druge države).

Iz predloga petega odstavka je razvidno, da lahko davčni zavezanec sam izbere, po kateri pravni podlagi se postopek skupnega dogovarjanja začne (vloži zahtevo). Davčni zavezanec se lahko odloči, da se bo postopek vodil po pravilih mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja, sklenjene med Republiko Slovenijo in državami članicami EU. V tem primeru se bodo smiselno uporabljale določbe 256.a, 256.b, 256.c, 256.č, 256.d, 256.e in 258. člena tega zakona, če ni z mednarodno pogodbo določeno drugače. Te določbe se bodo smiselno uporabljale tudi v zvezi z izvajanjem mednarodnih pogodb, sklenjenih med Republiko Slovenijo in tretjimi državami.

V predlogu osmega odstavka 256.c člena je določeno, da pristojni organ izda odločbo, s katero ugodi zahtevi davčnega zavezanca za začetek postopka skupnega dogovarjanja. O tej odločitvi obvesti davčnega zavezanca in pristojni organ druge države. Postopek skupnega dogovarjanja ni upravni postopek, temveč je mednarodni oziroma meddržavni postopek, v katerem veljajo pravila, določena v tem poglavju. V šestem odstavku se zato določi, da se v postopku skupnega dogovarjanja smiselno uporabljata ZDavP-2 in ZUP, če v tem poglavju ni določeno drugače (na primer glede pooblaščenca, zastopnika, varovanja davčne tajnosti podatkov). Pristojni organ mora kot zaupne varovati podatke, ki so davčna tajnost in poslovna skrivnost.

Davčni postopek je postopek, v katerem se odloča o pravici, obveznosti ali pravni koristi davčnega zavezanca na področju davčnega prava. Davčni postopek je postopek, ki teče v času, ko v zvezi z zahtevo davčnega zavezanca teče postopek pred pristojnim organom Republike Slovenije, zato v tem postopku veljajo določbe ZDavP-2 in ZUP, razen če ZDavP-2 v tem poglavju ne določa drugače. Tako določbe ZDavP-2 in ZUP (ZUP se skladno z tretjim odstavkom 3. člena ZDavP-2 v davčnem postopku subsidiarno uporablja) veljajo v obdobju od dneva, ko davčni zavezanec vloži zahtevo za začetek postopka skupnega dogovarjanja, do dne, ko pristojni organ odloča o zahtevi (pristojni organ lahko sam sprejme odločitev glede vprašanja

obdavčitve, zahtevi za začetek postopka skupnega dogovarjanja ugoti ali zahtevi za začetek postopka skupnega dogovarjanja ne ugoti). Za začetek postopka skupnega dogovarjanja mora vsak od pristojnih organov ugotoviti, ali je zahteva dopustna in o svoji odločitvi obvestiti pristojni organ druge države.

K 24. členu

256.a člen

V predlogu tega člena je opredeljen pomen nekaterih pojmov, ki se uporabljajo v IV. poglavju zakona.

Predlog prvega odstavka določa, da ima pojem, ki v tem poglavju ni opredeljen, – razen če sobesedilo ne zahteva drugače – pomen, ki ga ima takrat po mednarodni pogodbi iz prvega odstavka 256. člena tega zakona, ki se uporablja na dan, s katerim začne teči triletni rok iz prvega odstavka 256.b člena tega zakona. Pojem, ki v mednarodni pogodbi ni opredeljen, ima pomen, ki ga ima takrat po pravu Republike Slovenije za namene davkov, za katere se uporablja omenjena mednarodna pogodba, pri čemer kateri koli pomen po veljavni davčni zakonodaji Republike Slovenije prevlada nad pomenom izraza po drugi zakonodaji Republike Slovenije.

Predlog drugega odstavka določa, da pomeni v tem poglavju pojem »dvojno obdavčevanje« obdavčitev istega dohodka ali premoženja z davki, za katere se uporablja mednarodna pogodba iz prvega odstavka 256. člena tega zakona, v dveh ali več državah članicah, kadar taka obdavčitev privede do nastanka dodatne davčne obveznosti, povečanja davčne obveznosti, oziroma nepriznavanja ali zmanjšanja izgube, ki lahko zmanjšuje davčno osnovo.

256.b člen

Predlog 256.b člena ureja pogoje v zvezi z zahtevo za začetek postopka skupnega dogovarjanja s pristojnim organom. Zahtevo za začetek postopka skupnega dogovarjanja vloži oseba, za katero se uporabljajo določbe posamezne mednarodne pogodbe.

Predlog prvega odstavka določa časovne in vsebinske omejitve oziroma pogoje za vložitev zahteve. Davčni zavezanec, ki meni, da ni bil ali ne bo obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo, lahko najprej v treh letih od prvega uradnega obvestila oziroma najkasneje v treh letih od predložitve obračuna davka, davčnega obračuna v postopku davčnega inšpekcijskega postopka oziroma vročitve odmerne odločbe vloži pisno zahtevo za začetek postopka skupnega dogovarjanja s pristojnim organom druge države (v nadaljnjem besedilu: zahteva), v katerem se odloči o obravnavi dohodka ali premoženja po mednarodni pogodbi (v nadaljnjem besedilu: dogovor). Vprašanje obdavčitve lahko nastane pri predložitvi obračuna, v zvezi z davčnim inšpekcijskim postopkom, odmerno odločbo, lahko pa se postavi že prej, torej v času, ko davčni organ ali drug organ še ni sprejel nobene odločitve niti storil dejanja, ki je že povzročilo obdavčenje, neskladno z določbami mednarodne pogodbe. V tem primeru mora biti verjetno izkazano, da bo prišlo do takšne odločitve oziroma dejanja. Če naštejemo, kdaj oziroma v katerih situacijah bi lahko prišlo do obdavčenja, neskladnega z mednarodno pogodbo pred odločitvijo oziroma dejanjem davčnega organa: davčni organ sprejme zavezujočo informacijo o davčni obravnavi nameravane aktivnosti, Finančna uprava Republike Slovenije da mnenje oziroma stališče o davčni obravnavi, spremeni se zakon, davčni zavezanec že v okviru oziroma pred dokončanjem davčnega inšpekcijskega nadzora (npr. z izdajo zapisnika) oziroma pred vročitvijo odločbe o odmeri davka predvideva, da bo prišlo do takšnega obdavčenja.

Davčni zavezanec lahko vloži zahtevo ne glede na to, da ni izčrpal vseh pravnih sredstev, ki jih ima za rešitev vprašanja glede obravnave dohodka ali premoženja oziroma vprašanja obdavčitve na voljo po slovenski zakonodaji. Lahko pa vloži zahtevo, četudi je v zvezi z vprašanjem obdavčitve že vložil pravna sredstva, pod pogojem, da o tem vprašanju sodišče še ni izdalo sodbe.

V našem pravnem redu je upravni organ vezan na pravnomočno odločbo sodišča. Zakon o sodiščih¹⁰ v prvem odstavku 2. člena določa, da mora pravnomočno odločbo sodne oblasti spoštovati vsaka fizična in pravna oseba v Republiki Sloveniji. Drugi odstavek tega člena določa, da odločbe sodne oblasti vežejo sodišča in vse druge državne organe v Republiki Sloveniji. Navedeno je treba upoštevati tudi v zvezi s postopkom skupnega dogovarjanja. Davčni organ mora odločitve sodišča spoštovati, zato se pristojni organ tudi do sedaj v postopku skupnega dogovarjanja ne more dogovoriti drugače, kot v okviru sprejete pravnomočne odločitve sodišča. Davčni organ pa tudi ne sme uveljaviti dogovora, neskladnega s pravnomočno odločitvijo sodišča, četudi bi ga sprejel naš pristojni organ s pristojnim organom druge države. Do takšne situacije, ko bi pristojni organ sprejel dogovor, neskladen z odločitvijo sodišča, po predlagani

zaključka postopka skupnega dogovarjanja. Če davčni zavezanec sklenjenega dogovora ne želi uveljaviti, se sodni postopek nadaljuje, če pa ga želi uveljaviti, se postopek ustavi. Navedeno velja tudi za primere, kadar teče davčni postopek na drugi stopnji.¹¹

Predlagano besedilo drugega odstavka določa, da davčni zavezanec ne more predložiti zahteve, če je glede vprašanja obdavčitve v upravnem sporu že izdana pravnomočna odločba. To je skladno z Direktivo 2017/1852/EU, ki v 16. členu določa, da lahko država članica zavrne zahtevo oziroma dostop do postopka skupnega dogovarjanja, če je sodišče že odločilo o vprašanju obdavčitve, pod pogojem, da od te odločitve v državi članici ni mogoče odstopati.

Predlog tretjega odstavka določa način vložitve zahteve. Davčni zavezanec vloži zahtevo pri pristojnem organu Republike Slovenije. Drugače velja za davčnega zavezanca, ki se po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za veliko gospodarsko družbo. V tem primeru mora davčni zavezanec vložiti zahtevo še pri drugih pristojnih organih držav, na katere se vprašanje obdavčitve nanaša. Poleg tega pa mora davčni zavezanec, ki na zahtevo pristojnega organa predloži podatke, dokaze in dokumente, pomembne za razjasnitev vprašanja obdavčitve, te posredovati tudi drugim pristojnim organom. Predlog četrtega odstavka določa, v katerem jeziku se vlaga zahteva in dokumenti, ki so priloženi zahtevi. Davčni zavezanec mora vložiti zahtevo v slovenskem in angleškem jeziku, priloženim dokumentom, ki niso sestavljeni v angleškem jeziku, pa mora priložiti prevod v angleški jezik. S tem se zagotavlja hitrejša obravnava zahteve.

Zahteva je dopustna, če je iz nje razvidno, da imajo ali bodo imela dejanja ene ali obeh držav pogodbenic za posledico obdavčenje, ki ni skladno z določbami mednarodne pogodbe. V primeru družb so to običajno primeri, povezani s transference cenami (primeri, ko družbam, ki so del skupine multinacionalk, davčni organi ene ali več držav prilagodijo njihov dohodek iz transakcij znotraj skupine – primeri ustreznih prilagoditev dobička) in drugi primeri (obstoj stalne poslovne enote, pripis dobička stalni poslovni enoti, opredelitev dohodka kot poslovni dobiček ali kot dohodek po drugih členih mednarodne pogodbe, uporaba davčnih stopenj po mednarodni pogodbi itd.). V primeru fizičnih oseb so to običajno primeri v zvezi z dvojnimi rezidentstvom (kadar se oseba šteje za rezidenta dveh držav pogodbenic, ker izpolnjuje pogoje za status rezidenta po davčnih zakonodajah obeh držav in je v obeh državah obdavčena kot rezident), neprimerno uporabo davčnega odtegljaja od dividend, obresti in licenčnin ter avtorskih honorarjev, obdavčevanjem dohodka iz zaposlitve in pokojnin.

Drugi splošni primeri obdavčevanja, ki niso v skladu z določbami mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja:

- dohodek, ki se po mednarodni pogodbi ne obdavči (ali se obdavči le deloma) v drugi državi pogodbenici, je tam obdavčen (v celoti ali nad obsegom, ki ga dovoljuje mednarodna pogodba);
- davčni zavezanec, ki je v državi pogodbenici, katere rezident je, zavezanec za davek od dohodkov, vključno z dohodkom iz dejavnosti, je v drugi državi pogodbenici obdavčen od v tej drugi državi doseženega dohodka iz dejavnosti, čeprav v tej drugi državi nima stalne baze/stalne poslovne enote;
- dvojna obdavčitev je posledica različne opredelitve dohodka po mednarodni pogodbi v državah pogodbenicah;
- obdavčitev v drugi državi pogodbenici je v nasprotju s prepovedjo neenake obravnave po mednarodni pogodbi idr.

Predlog petega odstavka določa podatke, ki jih mora vsebovati vsaka zahteva, da se lahko obravnava. Zahteva mora vsebovati:

1. identifikacijske podatke davčnega zavezanca in drugih relevantnih oseb,
2. podatke o davčnih obdobjih, na katera se nanaša vprašanje obdavčitve,
3. dejstva, dokaze in okoliščine, odločilne za presojo o vprašanju obdavčitve,
4. navedbo predpisov in mednarodne pogodbe, ki se uporablja oziroma je pomembna v konkretnem primeru, ki se razlaga in uporablja v povezavi z vprašanjem obdavčitve,
5. podatke v zvezi z zahtevo ter dokazila, s katerimi:
 - izkazuje razloge, zaradi katerih meni, da ni bil ali ne bo obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo,
 - seznanen pristojni organ o obračunu ali odločbi, s katero je bil obračunan ali odmerjen davek,
 - seznanen pristojni organ o vloženi pravnih sredstvih in o izdanih upravnih odločbah in sodbah iz prejšnje alineje,
 - seznanen pristojni organ o tem, da je vložena zahteva oziroma da teče postopek skupnega dogovarjanja in poda izjavo, da bo postopek skupnega dogovarjanja na podlagi te zahteve zaključen,

- seznanjajo pristojni organ o tem, ali je vložil zahtevek pri pristojnem organu druge države,
- poda izjavo, s katero se zavezuje, da bo na zahtevo pristojnih organov, svetovalne komisije in komisije za alternativno reševanje sporov v postavljenem roku pravilno navajal dejstva in predlagal dokaze v zvezi z zahtevo, predvsem pa se izjavil o dejstvih, pomembnih za rešitev vprašanja obdavčitve,
- poda izjavo, da so vsi podatki v zahtevi resnični,
- poda izjavo, da bo v treh mesecih od vročitve zahteve pristojnega organa, predložil podatke, dokaze in dokumente, potrebne za razjasnitev vprašanja obdavčitve,
- poda izjavo, da bo v zvezi s postopkom skupnega dogovarjanja spoštoval določbe tega poglavja, ki urejajo prekinitev postopka, ki je v teku oziroma da bo sprožil postopke za prekinitev postopkov, ki tečejo v zvezi z reševanjem vprašanja obdavčitve.

Podrobnejši podatki in dokazila, ki jih mora vsebovati zahteva, bodo predpisani s pravilnikom. Na hitrost reševanja zahteve vplivajo tudi informacije, dokazila, dokumenti, ki jih predloži davčni zavezanec, s katerimi izkazuje dopustnost zahteve.

Predlog v sedmem odstavku določa upravičenje pristojnega organa, Ministrstva za finance, ki lahko od davčnega zavezanca v treh mesecih od prejema zahteve zahteva predložitev specifičnih informacij, to je podatkov, dokazov in dokumentov, pomembnih za razjasnitev obravnavane zadeve oziroma za odločitev glede vprašanja obdavčitve. Davčni zavezanec mora zahtevane informacije z dokazili predložiti v treh mesecih od vročitve zahteve pristojnega organa. Te podatke lahko pristojni organ, svetovalna komisija ali komisija za alternativno reševanje sporov zahteva tudi v postopku skupnega dogovarjanja. Davčni zavezanec se s priloženo izjavo k zahtevi zavezuje, da bo na zahtevo pristojnih organov, svetovalne komisije in komisije za alternativno reševanje sporov, v postavljenem roku pravilno navajal dejstva in predlagal dokaze v zvezi z zahtevo, predvsem pa se izjavil o dejstvih, pomembnih za rešitev vprašanja obdavčitve. Postopek skupnega dogovarjanja poteka neposredno med pristojnima organoma obeh držav pogodbenic oziroma pred svetovalno komisijo oziroma komisijo za alternativno reševanje sporov. Četudi se je postopek začel na zahtevo davčnega zavezanca, ta ni udeleženec postopka. Kljub temu pa mora sodelovati, če je za razumevanje primera to potrebno. Z namenom razjasnitve dejanskega stanja in okoliščin primera, lahko organi, ki rešujejo vprašanje obdavčitve, tudi pozovejo davčnega zavezanca k predstavitvi primera, predložitvi podatkov in dokumentov. Sodelovanje davčnega zavezanca tako prispeva k hitrosti reševanja vprašanja obdavčitve in mu s tem omogoča, da lahko varuje svoj pravni položaj.

Minister za finance bo v pravilniku za namene vodenja postopka po tem poglavju določil obseg in vrsto informacij ter način pošiljanja informacij med Ministrstvom za finance in Finančno upravo Republike Slovenije, ker Finančna uprava Republike Slovenije razpolaga s podatki, ki jih za presojo o dopustnosti zahteve potrebuje pristojni organ, Ministrstvo za finance.

256.c člen

Predlog 256.c člena določa rok, v katerem mora pristojni organ odločiti o zahtevi, ter upravičenja in obveznosti pristojnega organa. Pristojni organ po vložitvi zahtevka preveri, ali so izpolnjeni formalni pogoji za začetek postopka, in sicer ali je zahtevek vložila upravičena oseba, ali je vložen pravočasno. Če zahteva ne vsebuje vseh podatkov, dokumentov in informacij, kot jih določa peti odstavek 256.b člena, ali je poleg teh podatkov treba predložiti še dodatne informacije, dokaze, dokumente, pomembne za razjasnitev vprašanja obdavčitve, pristojni organ pozove davčnega zavezanca k dopolnitvi in mu postavi rok, v katerem mora predložiti zahtevane informacije, dokaze, dokumente. Davčni zavezanec lahko zaprosi za podaljšanje roka. Pristojni organ zavrže zahtevo, če po preteku roka za dopolnitev, zahteva ni popolna. V sklepu o zavrženju navede razloge, ki utemeljujejo takšno odločitev. Pristojni organ se lahko pred zavrženjem zahtevka posvetuje s pristojnim organom druge države pogodbenice.

Pristojni organ, Ministrstvo za finance, mora o zahtevi odločiti v šestih mesecih od prejema zahteve, če pa je v treh mesecih od prejema zahteve še zahteval predložitev specifičnih informacij, to je podatkov, dokazov in dokumentov, pomembnih za razjasnitev vprašanja obdavčitve (sedmi odstavek 256.b člena), pa v šestih mesecih od prejema specifičnih informacij. Če v tem roku ne odloči, se šteje, da je zahtevi davčnega zavezanca ugodeno (sedmi odstavek). V tem delu zakon molk organa drugače ureja kot ZUP, ki molk organa opredeljuje kot fikcijo negativne odločitve.

Ko odloča o zahtevi, lahko pristojni organ:

- Zahtevo zavrže, ker ni bila pravočasno vložena oziroma se ne nanaša na obdavčitev po mednarodni pogodbi (ugotovi, da dejanja ene ali obeh držav pogodbenic za zavezanca nimajo oziroma ne bodo

imela za posledico obdavčenje, ki ni v skladu z določbami mednarodne pogodbe) oziroma ne vsebuje podatkov in dokazil, ki jih določa zakon. Davčni zavezanec lahko zoper sklep o zavrnjenju v 30 dneh od vročitve sklepa vloži tožbo pri Upravnem sodišču Republike Slovenije (28. člen Zakona o upravnem sporu).¹²

- Sam (enostransko) reši vprašanje v zvezi z zahtevo z uporabo pravnih sredstev po slovenski zakonodaji. Določi se tudi posebno pravno sredstvo, če je odločba o odmeri davka, na katero se nanaša zahteva, že dokončna ali pravnomočna, pa te odločbe ni mogoče odpraviti z obnovo ali odpravo in razveljavitvijo odločbe po nadzorstveni pravici. Davčni organ z novo odločbo, v kateri upošteva napotilo pristojnega organa iz tretjega odstavka, nadomesti dokončno ali pravnomočno odločbo. Ta odločba učinkuje od dneva vročitve odločbe. Davek, izračunan v odločbi, mora biti plačan v 30 dneh od vročitve odločbe. Če je bilo z novo odločbo ugotovljen premalo plačan oziroma neplačan davek, začnejo teči zamudne obresti po preteku roka za plačilo. Davčnemu zavezancu obresti za preveč odmerjen in plačan davek ne pripadajo, če je z novo odločbo ugotovljeno preplačilo davka. Z dnem, ko je davčni zavezanec seznanjen, da bo o njegovi zahtevi glede vprašanja obdavčitve odločal davčni organ, se postopek na podlagi tega poglavja zakona konča. Če se davek izračuna v obračunu davka, pa se postopek skupnega dogovarjanja konča, ko da je seznanjen, da lahko predloži davčni obračun oziroma popravek davčnega obračuna.
- davčni zavezanec predloži davčni obračun oziroma popravek davčnega obračuna, v katerem upošteva odločilna dejstva. Pristojni organ o sprejeti odločitvi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena in bo rešena enostransko (brez postopka skupnega dogovarjanja) seznanjen pristojni organ druge države.
- Izda odločbo, s katero ugodi zahtevi davčnega zavezanca za začetek skupnega dogovarjanja s pristojnim organom druge države. Če pristojni organ v šestmesečnem roku ne odloči, se šteje, da je zahtevi ugodil. O sprejeti odločitvi mora pristojni organ brez odlašanja obvestiti davčnega zavezanca in pristojni organ druge države.

Predlog sedmega odstavka določa, da če o vprašanju obdavčitve že teče postopek pred sodiščem, se utemeljena zahteva glede vprašanja obdavčitve kljub temu ne more rešiti enostransko. V tem primeru se bo začel postopek skupnega dogovarjanja.

Predlog desetega odstavka določa, da davčni organ po sprejemu odločitve, s katero ugotovi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena, po uradni dolžnosti odloži plačilo davka oziroma davčno izvršbo. Predlog zakona razlikuje rok, do katerega se odloži in je odvisen od vrste različnih dejavnikov. Po sprejemu odločitve, s katero pristojni organ ugotovi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena in da ni potreben postopek skupnega dogovarjanja, davčni organ po uradni dolžnosti do predložitve davčnega obračuna oziroma popravka davčnega obračuna iz četrtega odstavka tega člena oziroma do izdaje odločbe iz petega odstavka tega člena odloži plačilo davka oziroma davčno izvršbo. Če pristojni organ ugotovi, da je zahteva glede vprašanja obdavčitve utemeljena, davčni organ odloži plačilo davka oziroma davčno izvršbo do uveljavitve doseženega dogovora oziroma do poteka roka iz drugega odstavka 258. člena tega zakona (v 60 dneh od dneva, ko je bil davčni zavezanec obveščen o doseženem dogovoru), če davčni zavezanec ne zahteva uveljavitve dogovora oziroma po poteku 50 dni od vročitve obvestila iz tretjega odstavka 256.e člena (od vročitve obvestila, s katerim je davčni zavezanec seznanjen z razlogi, zaradi katerih dogovor ni bil dosežen), če dogovor ni dosežen in davčni zavezanec ni predlagal ustanovitve svetovalne komisije. Za čas odloga se davčnemu zavezancu ne obračunajo obresti.

256.č člen

Predlagani 256.č člen ureja umik zahteve pred začetkom in med začetim postopkom skupnega dogovarjanja ter njegove posledice.

Davčni zavezanec ima pravico umakniti svojo zahtevo vsak čas pred začetim in že med začetim postopkom skupnega dogovarjanja. Če davčni zavezanec umakne zahtevo v času, ko pristojni organ, Ministrstvo za finance, o njej še ni odločilo, se postopek s sklepom ustavi. Zoper sklep o ustavitvi ni dovoljena pritožba.

Davčni zavezanec lahko umakne zahtevo tudi med postopkom skupnega dogovarjanja. Če je bil postopek skupnega dogovarjanja že začel, pa se z umikom zahteve končajo vsi postopki skupnega dogovarjanja. Pristojni organ seznanjen drugi pristojni organ, da se je postopek skupnega dogovarjanja končal.

O umiku zahteve pristojni organ obvesti davčni organ in sodišče, če je zaradi postopka skupnega dogovarjanja prišlo do prekinitve postopka skupnega dogovarjanja v skladu z 256.č členom.

256.d člen

V predlaganem 256.d členu se uredi institut prekinitve davčnega ali sodnega postopka. Če je pristojni organ izdal odločbo, s katero je ugodil zahtevi davčnega zavezanca, se prekinejo davčni in sodni postopki, ki so povezani z vprašanjem obdavčitve, o katerem je bil začet postopek skupnega dogovarjanja. Razlog prekinitve je v nesmotrnosti vodenja dveh postopkov hkrati, upoštevajoč, da pristojni organ ne more odstopati od odločitve, ki jo sprejme sodišče. Postopek skupnega dogovarjanja se začne s tem, ko pristojni organ obvesti pristojni organ druge države, da je zahteva davčnega zavezanca za začetek postopka skupnega dogovarjanja dopustna, pod pogojem, če tudi pristojni organ druge države odloči, da je zahteva dopustna.

Ministrstvo za finance nemudoma obvesti davčni organ in sodišče, pred katerim teče postopek glede vprašanja obdavčitve, da je o tem vprašanju začet postopek skupnega dogovarjanja. V primerih, ko svetovalna komisija odloča, ali so izpolnjeni pogoji za začetek postopka skupnega dogovarjanja, se davčni in sodni postopek še ne prekine. Gre za primere, ko je eden izmed pristojnih organov druge države članice zavrnil zahtevo za začetek skupnega dogovora.

Davčni organ (na drugi stopnji) ali sodišče izda sklep o prekinitvi postopka takoj, ko je obveščen, da je bil začet postopek skupnega dogovarjanja. Zoper sklep o prekinitvi ni dovoljena pritožba.

V predlaganem četrtem odstavku se določi, da s prekinitvijo prenehajo teči vsi roki, ki so določeni za procesna dejanja.

Prekinjenemu postopku sledi nadaljevanje, če davčni zavezanec ne uveljavlja dogovora. Če želi davčni zavezanec uveljaviti dogovor, dosežen v postopku skupnega dogovora, mora pred organi v Republiki Sloveniji umakniti vsa pravna sredstva, vložena v zvezi z vprašanjem obdavčitve (ta pogoj je urejen v predlaganem 258. členu).

256.e člen

V predlogu tega člena so določeni roki, v katerih mora biti dosežen dogovor o vprašanju obdavčitve.

Po predlogu prvega odstavka tega člena mora pristojni organ v dveh letih od vročitve odločbe davčnemu zavezancu, s katero je ugodil njegovi zahtevi, doseči dogovor. Ta rok se lahko na predlog enega izmed pristojnih organov podaljša za največ eno leto. Za sprejem dogovora velja rok iz prvega odstavka tudi, če pristojni organ začne postopek na podlagi mnenja, ki ga je podala strokovna komisija glede vprašanja izpolnjevanja pogojev za postopek skupnega dogovarjanja. Rok iz prvega odstavka začne teči z dnem, ko je pristojni organ obvestil svetovalno komisijo o svojem predlogu (drugi odstavek 257.d člena).

Če je sodišče v upravnem sporu odločalo o sklepu, s katerim je pristojni organ zavrgel zahtevo davčnega zavezanca in ugodilo tožbi davčnega zavezanca, začne teči rok za sprejem skupnega dogovora iz prvega odstavka tega člena z dnem, ko je pristojni organ seznanjen s odločitvijo sodišča.

Pristojni organ, Ministrstvo za finance, mora seznaniti davčnega zavezanca o razlogih, zaradi katerih dogovor v zakonsko določenem roku ni bil dosežen. Hkrati ga mora seznaniti tudi z možnostjo, da lahko predlaga ustanovitev svetovalne komisije, ter pogojih, ki morajo biti izpolnjeni v zvezi s takšnim predlogom

K 25. členu

Postopek skupnega dogovarjanja z drugim pristojnim organom se začne, če oba pristojna organa ugodita zahtevi davčnega zavezanca. Če nobeden izmed pristojnih organov ni ugodil zahtevi, lahko davčni zavezanec uporabi pravna sredstva po nacionalnem pravu obeh držav. V Republiki Sloveniji vloži tožbo zoper odločitev pristojnega organa. Dokler teče oziroma ni končan postopek pred upravnim sodiščem, zahteve za ustanovitev svetovalne komisije ni mogoče vložiti.

Predlog 257. člena ureja možnosti, ki jih ima na voljo davčni zavezanec za rešitev vprašanja obdavčitve, če se postopek skupnega dogovarjanja pred pristojnimi organi ne začne. Za rešitev tega vprašanja lahko davčni zavezanec predlaga ustanovitev svetovalne komisije.

Predlog 257. člena ureja pogoje za ustanovitev svetovalne komisije, ki lahko poda mnenje glede izpolnjevanja procesnih predpostavk glede zahteve. Če pristojni organ ni dosegel dogovora, lahko svetovalna komisija sprejme tudi vsebinsko odločitev glede vprašanja obdavčitve, ki zavezuje pristojni organ, če se ta ne dogovori drugače. Svetovalna komisija se ustanovi samo na predlog davčnega zavezanca, ki ga v pisni obliki

poda pri pristojnem organu.

Pogoji za ustanovitev svetovalne komisije so:

- če je samo eden izmed pristojnih organov ugodil zahtevi davčnega zavezanca, pri čemer pa v zvezi z zavrjeno zahtevo pri drugem pristojnem organu, ki ne more odstopati od sodnih odločitev, ni bila sprejeta odločitev, s katero je sodišče pritrdilo odločitvi pristojnega organa, torej ugotovilo, da vložena zahteva ne izpolnjuje pogojev. Če ponazorimo s primerom: pristojni organ druge države je ugodil zahtevi davčnega zavezanca, slovenski pristojni organ, Ministrstvo za finance, pa je njegovo zahtevo zavrzel, o zavrženi zahtevi (sklepu iz drugega odstavka 256.c člena) je sodišče odločilo, da je izdan sklep pravilen in zakonit. Slovenski pristojni organ je vezan na odločitve sodišča, zato v tem primeru niso izpolnjeni pogoji za ustanovitev svetovalne komisije. Ti pogoji bi bili izpolnjeni, če je davčni zavezanec vložil tožbo zoper sklep iz drugega odstavka 256.c člena, pa sodišče ugodi njegovi zahtevi.
- če dogovor ni bil dosežen v dveh letih od vročitve odločbe, s katero je pristojni organ ugodil zahtevi davčnega zavezanca. Če pa je bil ta rok na predlog pristojnega organa podaljšan, pa se ta dveletni rok podaljša še za čas podaljšanja.

V drugem odstavku predlog določa razloge, ki preprečujejo vložitev predloga za ustanovitev svetovalne komisije. Med temi so nekateri, ki določajo časovne omejitve za vložitev. Ustanovitve ni mogoče predlagati, dokler je mogoče vložiti tožbo zoper sklep o zavrženju zahteve (to je v 30 dneh od vročitve sklepa), ali dokler teče postopek pred sodiščem zoper ta sklep o zavrženju iz drugega odstavka 256.c člena (to je dokler sodišče ne odloči o zahtevi davčnega zavezanca, ki s tožbenim zahtevkom izpodbija odločitev pristojnega organa glede zahteve). Če pa je bila v zvezi z zavrženo zahtevo sprejeta odločitev sodišča, ki veže pristojni organ ali organ druge države, vložitev predloga za ustanovitev svetovalne komisije ni več mogoča.

Predlog tretjega odstavka določa dodatni pogoj, ki preprečuje vložitev predloga za ustanovitev svetovalne komisije, če je bil davčni zavezanec pravnomočno kaznovan za hujši davčni prekršek ali kaznovan zaradi kaznivega dejanja davčne zatajitve, četudi gre za vprašanje obdavčitve, ki ni v skladu z mednarodno pogodbo. Namen določbe je onemogočiti dostop do postopka skupnega dogovarjanja davčnim zavezancem, ki huje kršijo davčne obveznosti, pa je do dvojne obdavčitve prišlo ravno zaradi te kršitve. Če so postopki iz prvega stavka še v teku, se postopek skupnega dogovora prekine, dokler niso pravnomočno končani prekrškovni in kazenski postopki.

Predlog četrtega odstavka določa, da lahko pristojni organ v posameznem primeru nasprotuje ustanovitvi svetovalne komisije, če ne gre za vprašanje dvojne obdavčitve. O nasprotovanju za ustanovitev svetovalne komisije mora pristojni organ nemudoma obvestiti pristojni organ druge države in davčnega zavezanca.

V predlogu petega odstavka se določi rok, v katerem se vloži predlog za ustanovitev svetovalne komisije. Pred rokom, določenim v tem odstavku, zahteve ni mogoče vložiti. Če je bila zahteva ugodena samo s strani enega pristojnega organa (gre za primere, urejene v prvi alineji prvega odstavka), se vloži predlog v 50 dneh od prejema sklepa iz drugega odstavka 256.c člena tega zakona, če zoper njega ni bila vložena tožba. Če pa je bila zoper ta sklep vložena tožba, se lahko vloži predlog v 50 dneh od prejema odločbe, s katero je sodišče ugodilo tožbi. Predlog ureja tudi rok za vložitev predloga za ustanovitev svetovalne komisije, če pristojni organ v zakonsko določenem roku ni dosegel dogovora. Če dogovor ni bil dosežen, se lahko vloži predlog za ustanovitev svetovalne komisije v 50 dneh od prejema obvestila, s katerim je pristojni organ obvestil davčnega zavezanca o razlogih, zaradi katerih ni bil dosežen dogovor (tretji odstavek 256.e člena).

Predlog šestega odstavka določa časovno obdobje, v katerem se mora ustanoviti svetovalna komisija. Ta se mora ustanoviti najpozneje v štirih mesecih od prejema pisne zahteve, pod pogojem, da so za to izpolnjeni pogoji, določeni v tem členu. O ustanovitvi predsednik svetovalne komisije nemudoma seznaniti davčnega zavezanca.

K 26. členu

257.a člen

Predlagani 257.a člen ureja vsebino glede sestave svetovalne komisije, pogojev za imenovanje uglednih neodvisnih oseb, razlogov za njihovo razrešitev, ter pravil o delovanju svetovalne komisije. V glavnem bo ta vsebina urejena s pravilnikom, v katerem se bo uredila sestava, način imenovanja uglednih neodvisnih oseb in njihovih namestnikov, podrobnejši način ugotavljanja pogojev za imenovanje uglednih neodvisnih oseb,

postopek in roki za imenovanje in razrešitev, ter vzpostavitev in posodabljanje seznama uglednih neodvisnih oseb, ki ga upravlja Ministrstvo za finance, in javna objava seznama uglednih neodvisnih oseb. Direktiva 2017/1852/EU določa, da svetovalno komisijo sestavljajo predsednik, predstavnik pristojnega organa in ugledna neodvisna oseba, ki jo določi pristojni organ s seznama uglednih neodvisnih oseb.

Svetovalno komisijo sestavlja predsednik, predstavnik pristojnega organa in ugledna neodvisna oseba, ki jo določi pristojni organ iz seznama uglednih neodvisnih oseb. Število predstavnikov pristojnega organa in ugledne neodvisne osebe se lahko poveča za eno osebo, če se pristojni organ tako dogovori. Ugledne osebe imajo svojega namestnika.

V predlogu tega člena so določeni pogoji glede strokovnosti, delovnih izkušenj, znanja jezika, ki jih mora izpolnjevati ugledna neodvisna oseba. Pri tej osebi ne sme biti nobenih okoliščin, ki vzbujajo dvom o njeni nepristranskosti za reševanje vprašanja obdavčitve. Predlog v četrtem odstavku določa, da se lahko ugledno neodvisno osebo razreši, če sama zahteva razrešitev ali če se ugotovi, da obstajajo okoliščine, ki vzbujajo dvom o njeni neodvisnosti in nepristranskosti za reševanje vprašanja obdavčitve. Razreši so jo tudi, če se ugotovi, da so okoliščine, ki vzbujajo dvom o njeni neodvisnosti in nepristranskosti nastopile v enem letu od podaje mnenja iz 257. člena tega zakona.

Seznam uglednih neodvisnih oseb in njihovih namestnikov je javen v delu, ki obsega podatke o osebni imenu ugledne neodvisne osebe in njen znanstveni ali strokovni naziv. Te podatke objavi Ministrstvo za finance na svoji spletni strani.

257.b člen

Predlog 257.b člena ureja dolžnost pristojnega organa, da seznanj davčnega zavezanca o pravilih delovanja svetovalne komisije (v nadaljevanjem besedilu: pravila delovanja), datumu, do katerega bo sprejeto mnenje glede vprašanja obdavčitve, in o pravni podlagi, na podlagi katere bo sprejeta odločitev glede vprašanja obdavčitve (odločitev se sprejme na podlagi veljavne pravne določbe nacionalnega prava države članice, veljavnega sporazuma ali konvencije ipd.)

Pravila delovanja bodo določena v podzakonskem aktu (npr. opis in značilnosti vprašanja obdavčitve, mandat, o katerem se pristojni organ dogovori v zvezi s pravnimi in dejanskimi vprašanji, ki jih je treba rešiti, kateri organ bo reševal spor, časovni okvir za pripravo mnenja, sestava svetovalne komisije, vključno s številom in imeni članov, podrobnostmi o njihovi usposobljenosti in kvalifikacijah ter nasprotji interesov, ki so jih razkrili, pravila za udeležbo davčnega zavezanca in tretjih strani v postopku, izmenjavo memorandumov, podatke in dokaze, stroške, vrsto postopka reševanja sporov in druge ustrezne postopkovne ali organizacijske vidike, ostale zahteve v zvezi s postopkom za podajo mnenja).

Direktiva 2017/1852/EU določa, da se lahko davčni zavezanec v primerih, če se člani svetovalne komisije niso dogovorili o pravilih delovanja, obrne na pristojno sodišče, da bi sodišče odredilo sprejem pravil o delovanju (četrti odstavek 11. člena). Upoštevati je tudi treba, da Direktiva 2017/1852/EU v 7. členu ureja pristojnosti sodišč, če svetovalna komisija ni bila ustanovljena v roku ali če pristojni organ ni imenoval ugledne neodvisne osebe. V tem primeru se za imenovanje neodvisnih oseb, uporablja isti postopek, kot se uporablja v skladu z nacionalnimi pravili pri arbitraži v civilnih in gospodarskih zadevah, ki se uporablja, kadar sodišče ali nacionalni organ za imenovanje imenuje arbitra v primerih, v katerih se stranki o tem ne moreta dogovoriti. Zato se predlagana ureditev glede pristojnosti sodišča in postopka odločanja v teh primerih zgleduje po Zakonu o arbitraži (Uradni list RS, št. 45/08). Predlog tretjega odstavka ureja možnosti davčnega zavezanca, ki jih ima v primeru, če se predsednik in neodvisne osebe niso dogovorili o pravilih delovanja ali če davčni zavezanec o njih ni bil obveščen. V tem primeru sodišče v nepravdnem postopku, sproženem na predlog davčnega zavezanca, naloži svetovalni komisiji, da v določenem roku sprejme pravila delovanja in jih sporoči davčnemu zavezancu. Za vprašanja tega postopka se smiselno uporablja Zakon o arbitraži. Če bo davčni zavezanec vložil tožbo, bo o teh primerih odločalo pristojno Okrožno sodišče v Ljubljani. O pritožbi zoper odločitev sodišča odloča Vrhovno sodišče Republike Slovenije. Izredna pravna sredstva pa niso dovoljena.

257.c člen

Predlog prvega odstavka tega člena ureja ukrepe za ustanovitev svetovalne komisije, če ta ni bila ustanovljena v zakonsko določenem roku (v roku iz četrtega odstavka 257.e člena tega zakona). V tem primeru lahko davčni zavezanec zahteva, da sodišče sprejme ukrepe za ustanovitev svetovalne komisije.

Predlog drugega odstavka določa, da sodišče na zahtevo davčnega zavezanca imenuje ugledno neodvisno

osebo in njenega namestnika, če teh pristojni organ ni imenoval. V tem primeru je sodišče vezano, da te osebe imenuje s seznama uglednih neodvisnih oseb.

Določi se, da ugledne osebe, imenovane s strani sodišča, s seznama uglednih neodvisnih oseb imenujejo z žrebom predsednika.

V predlogu četrtega odstavka je določen rok za vložitev zahtev na sodišče. Zahteve iz tega člena se vložijo na pristojno sodišče v 30 dneh po preteku roka iz četrtega odstavka 257. člena.

Direktiva 2017/1852/EU v tretjem odstavku 7. člena, ki ureja imenovanje s strani pristojnih sodišč, določa, da se pred pristojnim sodiščem za imenovanje neodvisnih oseb, kadar teh ne imenujejo države članice, uporablja isti postopek, kot se uporablja v skladu z nacionalnimi pravili pri arbitraži v civilnih in gospodarskih zadevah, ki se uporablja, kadar sodišče ali nacionalni organ za imenovanja imenuje arbitra v primerih, v katerih se stranki o tem ne moreta dogovoriti. Zato se predlagana ureditev glede določitve sodišča in postopka odločanja zgleduje po Zakonu o arbitraži (Uradni list RS, št. 45/08). Za odločanje o zadevah iz tega člena je pristojno Okrožno sodišče v Ljubljani. Za vprašanja tega postopka se smiselno uporablja zakon, ki ureja arbitražo. O pritožbi zoper odločbo sodišča odloča Vrhovno sodišče Republike Slovenije. Izredna pravna sredstva niso dovoljena.

257.č člen

Predlog prvega odstavka tega člena določa, da se lahko pristojni organ dogovori, da namesto svetovalne komisije poda mnenje o vprašanju obdavčitve komisija za alternativno reševanje sporov, in sicer v okviru, določenem v 257.d členu tega zakona. Pristojna organa se lahko dogovorita, da komisija poteka pred stalnim ali začasnim telesom. Glede pristojnosti komisije za alternativno reševanje sporov veljajo določbe 257.d člena, ki ureja odločitve svetovalne komisije. Za postopek, roke, vsebino in način odločanja pred komisijo tudi velja 257.d člen tega zakona.

Mnenje komisije za alternativno reševanje sporov je prav tako kot mnenje svetovalne komisije zavezujoče, če se pristojni organ ne dogovori drugače. Komisija pripravi mnenje na podlagi mednarodne pogodbe in nacionalnega prava.

Pristojni organ se lahko dogovori o drugačni sestavi in obliki komisije za alternativno reševanje sporov, pravilih o delovanju ter stroških postopka, kot veljajo za svetovalno komisijo. Kljub temu pa ga vežejo pravila glede pogojev za imenovanje in razrešitev uglednih neodvisnih oseb, ki so določeni v četrtem in petem odstavku 257. člena tega zakona. Glede imenovanja in razrešitve uglednih neodvisnih oseb, ki so člani komisije za alternativno reševanje sporov, ne veljajo drugačna pravila, kot veljajo za člane uglednih neodvisnih oseb strokovne komisije.

257.d člen

Predlog člena ureja vrste odločitev svetovalne komisije, roke za sprejem in njihovo naravo.

Predlog prvega odstavka določa rok, v katerem svetovalna komisija poda mnenje glede izpolnjevanja pogojev za začetek postopka skupnega dogovarjanja (glede procesnih predpostavk). Svetovalna komisija se opredeli do odločitve pristojnega organa, ki ni ugodil zahtevi zavezanca za začetek postopka skupnega dogovora s pristojnim organom druge države. Svetovalna komisija mora v šestih mesecih od ustanovitve podati mnenje glede vprašanja izpolnjevanja pogojev za postopek skupnega dogovora, če:

- je samo pristojni organ ugodil njegovi zahtevi, pri čemer pa v zvezi z zavrnjeno zahtevo pri drugem pristojnem organu, ni bila sprejeta odločitev sodišča, ki veže ta pristojni organ oziroma
- je drug pristojni organ, pristojni organ druge države, ugodil njegovi zahtevi, pri čemer pa v zvezi z zavrnjeno zahtevo pri pristojnem organu sodišče z odločbo tožbe zoper sklep iz drugega odstavka 256.c člena tega zakona ni kot neutemeljeno zavrnilo.

Svetovalna komisija mora obvestiti o mnenju pristojni organ v 30 dneh od njegovega sprejema.

Predlog v drugem odstavku določa, da se postopek skupnega dogovarjanja, za katerega je svetovalna komisija podala mnenje, da zahteva davčnega zavezanca izpolnjuje pogoje, začne na predlog enega od pristojnih organov. Pristojni organ, ki je podal predlog za začetek postopka skupnega dogovarjanja, o njem obvesti svetovalno komisijo in davčnega zavezanca. Z dnem obvestila svetovalne komisije začne teči rok za sprejem dogovora iz 256.e člena tega zakona.

Predlog tretjega odstavka določa, da poda svetovalna komisija vsebinsko mnenje glede vprašanja

obdavčitve, če nobeden od pristojnih organov v 60 dneh od prejema mnenja o izpolnjevanju pogojev oziroma dopustnosti za začetek postopka skupnega dogovarjanja ne predlaga postopka skupnega dogovarjanja. Šteje se, da je bila svetovalna komisija ustanovljena, ko je preteklo 60 dni iz prejšnjega stavka.

Po predlogu četrtega odstavka svetovalna komisija tudi sama poda vsebinsko mnenje o načinu rešitve vprašanja obdavčitve, če ni bil dosežen dogovor v iz prvega odstavka 256.e člena tega zakona. V tem mnenju upošteva določila mednarodne pogodbe in nacionalnega prava. Rok za pripravo mnenja začne teči v šestih mesecih od ustanovitve, ki se lahko podaljša za tri mesece, če svetovalna komisija še ne more podati mnenja. O podaljšanju roka svetovalna komisija seznani pristojni organ in davčnega zavezanca.

Po predlogu petega odstavka je mnenje svetovalne komisije, v katerem je vsebinsko odločila o vprašanju obdavčitve, zavezujoče, če se pristojni organ o tem ne dogovori drugače.

Če se pristojna organa v šestih mesecih od prejema mnenja svetovalne komisije o vprašanju obdavčitve ne dogovorita drugače, je mnenje, ki ga poda komisija na podlagi mednarodne pogodbe in nacionalnega prava, za pristojni organ zavezujoče za odločitve po mednarodni pogodbi.

K 27. členu

Predlog tega člena v zvezi z uveljavitvijo sklenjenega dogovora določa dolžnosti oziroma način ravnanja pristojnega organa in davčnega zavezanca.

Pristojni organ mora o doseženem dogovoru nemudoma obvestiti davčnega zavezanca. Davčni zavezanec lahko pri pristojnem organu zahteva njegovo predložitev, če o dogovoru ni bil seznanjen, in sicer v 30 dneh od sprejema dogovora.

Davčni zavezanec mora v 60 dneh od dneva, ko je bil obveščen o dogovoru, sprejetem v postopku skupnega dogovarjanja, od davčnega organa zahtevati uveljavitev dogovora. Predlog zakona določa, da se šteje, da davčni zavezanec ne uveljavlja dogovora, če v 60 dneh od dneva, ko je bil obveščen o sprejetem dogovoru, ne zahteva njegove uveljavitve oziroma če v 60 dneh, ko je bil obveščen o sprejetem dogovoru, davčnemu organu ne predloži dokazila o umiku pravnega sredstva.

Pristojni organ, Ministrstvo za finance, mora obvestiti davčni organ oziroma sodišče o tem, da davčni zavezanec ne uveljavlja dogovora. Predlog zakona določa, da z dnem obvestila prenehajo razlogi, zaradi katerih je bil postopek prekinjen.

Dogovor se ne more uveljaviti le deloma, temveč se lahko uveljavi le v celoti. Dogovor, dosežen v postopku skupnega dogovarjanja, se izvaja ne glede na roke v domačem pravu držav pogodbenic. Pri uveljavitvi dogovora se tako ne upoštevajo zastaralni roki, oziroma določbe 125. in 126. člena ZDavP-2.

Za uveljavitev doseženega dogovora predlog zakona poleg rokov določa tudi druge pogoje. Če želi davčni zavezanec uveljaviti dogovor, mora umakniti pritožbo, tožbo ali drugo pravno sredstvo, vloženo v zvezi z vprašanjem obdavčitve. Dokazilo o umiku tožbe mora predložiti davčnemu organu v 60 dneh od obvestila pristojnega organa o doseženem dogovoru.

Če se davek ugotavlja z odločbo o odmeri davka, davčni organ z novo odločbo, v kateri upošteva dogovor, nadomesti odločbo o odmeri davka, ne glede na to, ali je bila odločba o odmeri davka oziroma ni bila izpodbijana v upravnem ali sodnem postopku. Če je bila izpodbijana v sodnem postopku in o tem že izdana sodba, se tega pravnega sredstva ne more uporabiti. Zoper novo odločbo ima davčni zavezanec pravico pritožbe. S tem predlogom četrtega odstavka se določi izredno pravno sredstvo, ki v navedenih primerih, torej če se davek ugotavlja z odločbo o odmeri davka, omogoča uveljavitev doseženega dogovora. Če se je postopek skupnega dogovarjanja začel po tem, ko je davčni organ že izdal odločbo o odmeri davka in je ta postala pravnomočna, pod pogojem, da o njej še ni odločilo sodišče, davčni organ uporabi to pravno sredstvo, ki omogoča uveljavitev doseženega dogovora. Nova odločba je podlaga za doplačilo premalo odmerjenega in plačanega davka ali vračilo preveč odmerjenega in plačanega davka (97. člen). Zoper novo odločbo ima davčni zavezanec pravico pritožbe. Če se davčna obveznost izpolni na podlagi obračuna davka, davčni zavezanec predloži obračun ali popravek obračuna, v katerem upošteva odločitev, sprejeto v postopku skupnega dogovarjanja.

Če se davek izračuna v obračunu davka, davčni zavezanec hkrati z zahtevo za uveljavitev doseženega

popravkom davčnega obračuna davčni zavezanec odpravlja predhodno predloženi davčni obračun v delu, v katerem ga spreminja. V predloženem davčnem obračunu ali popravku davčnega obračuna mora izkazati razloge, zaradi katerih je predložil popravek davčnega obračuna ter predložiti dokazilo o umiku tožbe. Razlika v davčni obveznosti med predloženim in popravljenim obračunom, ki učinkuje od dneva predloženega popravljenega obračuna, je izvršilni naslov.

Če davčni organ ni sprejel odločitve, s katero bi upošteval dosežen dogovor, se lahko davčni zavezanec v zvezi z izvršitvijo sklenjenega dogovora obrne na upravno sodišče. Na podlagi tretjega odstavka 5. člena Zakona o upravnem sporu, je upravni spor dopusten tudi, če upravni akt tožniku ni bil izdan ali mu ni bil vročen v predpisanem roku. Če je davčni zavezanec izpolnil pogoje glede uveljavitve dogovora, pa davčni organ odločbe o odmeri davka ni izdal v šestih mesecih od dneva, ko je zahteval uveljavitev dogovora, lahko vloži tožbo v upravnem sporu.

K 28. členu

258.a člen

Predlog tega člena ureja objavo mnenja, ki ga je podala svetovalna komisija ali komisija za alternativno reševanje sporov. O načinu in vsebini objave se pristojni organ dogovori s pristojnim organom druge države. Dogovor se lahko objavi v celoti ali v obliki povzetka. Pred objavo pa je treba pridobiti soglasje davčnega zavezanca, če se ta objavi v celoti.

Predlog drugega odstavka določa elemente povzetka. Ta mora vsebovati opis in bistvene elemente vprašanja obdavčitve, datum, davčna obdobja, pravno podlago za sprejem odločitve, gospodarsko panogo, kratek opis dogovora ter uporabljene metode.

Predlog tretjega odstavka določa dolžnost pristojnega organa, ki mora o vsebini nameravane objave dogovora seznaniti davčnega zavezanca. V predlogu četrtega odstavka je določen rok, v katerem lahko davčni zavezanec zahteva izločitev podatkov. Davčni zavezanec lahko zahteva, da se izločijo podatki, ki bi privedli do razkritja poslovne skrivnosti ali razkritja podatkov, ki bi bilo v nasprotju z javnim redom. Direktiva 2017/1852/EU v zvezi z varovanjem podatkov poleg poslovne skrivnosti omenja tudi trgovinsko, industrijsko, obrtniško in poklicno skrivnost, naš pravni red pa za vse te skrivnosti uporablja izraz poslovna skrivnost.

Pristojni organ nemudoma seznaniti Evropsko komisijo o vsebini nameravane objave.

258.b člen

Stroški postopka, ki nastanejo pristojnemu organu med postopkom ali zaradi postopka skupnega dogovarjanja kirije pristojni organ, stroške svetovalne komisije ali komisije za alternativno reševanje sporov pa si države članice med seboj porazdelijo po enakih delih, razen če se niso dogovorile drugače.

Davčnega zavezanca bremenijo vsi stroški, ki jih ima zaradi postopka skupnega dogovarjanja, kot so stroški za zamudo časa, izgubljeni zaslužek, pravno zastopanje, strokovno pomoč ter druge stroške v zvezi z izpolnjevanjem zahtev svetovalne komisije ali komisije za alternativno reševanje sporov.

Davčnega zavezanca na podlagi 79. člena Zakona o davčnem postopku bremenijo tudi stroški, nastali v davčnem postopku, to je postopku pred začetkom in po koncu postopka skupnega dogovarjanja (stroški davčnega postopka). Davčni zavezanec plača stroške uglednih neodvisnih oseb, članov svetovalne komisije ali komisije za alternativno reševanje sporov, če v postopku skupnega dogovarjanja umakne zahtevo ali če zaradi zavrženja zahteve predlaga ustanovitev svetovalne komisije, ta pa ugotovi, da niso podani pogoji za začetek skupnega dogovarjanja (s takšnim mnenjem svetovalna mnenja pritrdi pristojnemu organu, ki je izdal sklep o zavrženju zahteve). Iz teh razlogov plača stroške pod pogojem, če se o tem strinjajo pristojni organi. Pristojni organ izda odločbo, s katero naloži davčnemu zavezancu stroške postopka.

Višina stroškov bo urejena v pravilniku.

K 29. členu

Predlog v drugem odstavku 265. člena črta besedilo »o izogibanju dvojnega obdavčevanja«. Veljavni drugi odstavek določa, da je pristojni organ Republike Slovenije za postopke skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, ministrstvo, pristojno za finance. Ministrstvo za finance je pristojni organ Republike Slovenije za postopke skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav tudi po Konvenciji o odpravi dvojnega

obdavčevanja v zvezi s preračunom dobička povezanih podjetij.

K 30. členu

Rok za sporočanje informacij iz četrtega odstavka 266.c člena in prvega, tretjega ter četrtega odstavka 266.č člena se za poročevalske finančne institucije Slovenije zaradi naknadnega preverjanja in zagotovitve kakovostnejših informacij, ki jih mora pristojni organ posredovati, zamakne s 30. junija na 31. maj leta, ki sledi koledarskemu letu, na katero se informacije nanašajo.

K 31. členu

Določa se globa za prekršek za kršitve obveznosti poročanja za zadevne davčne zavezance, kadar gre za prekrške posameznikov (255.š člen). S predpisano globo se sankcionira kršitev obveznosti poročanja in ne morda kršitev drugih obveznosti, ne gre torej za sankcijo po izvedenem davčnem nadzoru.

K 32. členu

S predlogom se dopolnjuje 396. člen, ki ureja izjeme od prekrška pri vložitvi davčne napovedi. Zaradi jasnosti se določi, da te izjeme veljajo tudi, če davčni zavezanec popravlja davčno napoved na podlagi 64. člena ZDavP-2 (po vzoru 399. člena, ki ureja izjeme od prekrška pri predložitvi davčnega obračuna. Med temi izjemami so zaradi jasnosti določeni tudi popravki iz 53., 54. in 57. člena ZDavP-2. Druga sprememba, črtanje 7. točke prvega odstavka 397. člena ZDavP-2, je redakcijske narave, ker je bila z novelo ZDavP-2F ta točka črtana.

K 33. členu

Predlog določa globe za storjeni prekršek, ki ga stori davčni zavezanec, če ne vloži davčne napovedi na predpisan način ali v predpisanem roku (ta obveznost glede vlaganja davčne napovedi je predpisana že v veljavnem četrtem odstavku 61. člen) in če v poročilu ali obvestilu iz 14.c člena ne navede resničnih, pravih in popolnih podatkov.

Določa se globa za prekršek kršitve obveznosti poročanja za posrednike in zadevne davčne zavezance, kadar gre za prekrške v zvezi z opravljanjem dejavnosti (255.p člen). S predpisano globo se sankcionira kršitev obveznosti poročanja in ne morda kršitev drugih obveznosti, ne gre torej za sankcijo po izvedenem davčnem nadzoru.

Določa se tudi prekršek za kršitev obveznosti notifikacije za posrednika (255.s člen).

K 34. členu

Veljavni 399. člen določa izjeme od prekrška v zvezi s predloženim davčnim obračunom. Na podlagi te določbe se za prekršek ne kaznuje zavezanec za davek, ki je predložil davčni obračun v skladu z določili 53., 54., 55., 57. ali 140.a člena zakona. Predlog, ki dopolnjuje veljavni člen določa, da se za prekršek ne kaznuje zavezanec, ki je predložil davčni obračun na podlagi novega 54.a člena.

K 35. členu

Določa se splošni *vacatio legis*, in sicer se predlaga, da začne zakon veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. julija 2019. Do začetka uporabe tega zakona se uporablja Zakon o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 13/18 – ZJF-H).

Zadeve, glede katerih je postopek ob začetku uporabe tega zakona v teku in zadeve, glede katerih je bila ob začetku uporabe tega zakona že vloženo pravno sredstvo oziroma sprožen upravni spor, se končajo po Zakonu o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 13/18 – ZJF-H).

IV. poglavje tega zakona velja za vse zahteve, vložene od 1. julija 2019 za davčna obdobja, ki so se začela 1. januarja 2018, in v tem delu sledi Direktivi 2017/1852/EU.

Določbe, ki urejajo avtomatično izmenjavo aranžmajev, o katerih se poroča, se začnejo uporabljati 1. 7. 2020. Določa se prehodno obdobje, ko je obveznost poročanja določena za aranžmaje, ki so se začeli izvajati od

dne uveljavitve Direktive 2018/822/EU, do začetka njene uporabe (torej od 25. 6. 2018 do 1. 7. 2020). Te informacije morajo posredniki sporočiti v dveh mesecih po začetku uporabe, torej do 31. 8. 2020, pristojni organi pa si jih izmenjajo v nadaljnjih dveh mesecih, torej do 31. 10. 2020.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

1. člen (vsebina zakona)

(1) Ta zakon ureja:

- obračunavanje, odmero, plačevanje, vračilo, nadzor in izvršbo davkov (v nadaljnjem besedilu: pobiranje davkov),
- pravice in obveznosti zavezancev ali zavezank za davek (v nadaljnjem besedilu: zavezanci za davek), državnih in drugih organov, ki so v skladu z zakonom pristojni za pobiranje davkov, ter drugih oseb v postopku pobiranja davkov,
- varovanje podatkov, pridobljenih v postopku pobiranja davkov, ter
- medsebojno pomoč pri pobiranju davkov in izmenjavi podatkov z drugimi državami članicami Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: države članice EU), s tretjimi državami in ozemlji.

(2) S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prevzema vsebina naslednjih predpisov Evropske unije:

- Direktiva Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi, UL L 84, 31. 3. 2010 – s I. poglavjem četrtega dela tega zakona;
- Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS (UL L št. 64 z dne 11. 3. 2011, str. 1), spremenjena z Direktivo Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359 z dne 16. 12. 2014, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2014/107/EU), Direktivo Sveta 2015/2376/EU z dne 8. decembra 2015 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave na področju obdavčenja (UL L št. 332/1 z dne 18. 12. 2015, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2015/2376/EU), Direktivo Sveta 2016/881/EU z dne 25. maja 2016 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 146 z dne 3. 6. 2016, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2016/881/EU) in Direktivo Sveta 2016/2258/EU z dne 6. decembra 2016 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede dostopa davčnih organov do informacij o preprečevanju pranja denarja (UL L št. 342/1 z dne 16. 12. 2016, str. 1; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2016/2258/EU) z 39. členom ter II. in III.B poglavjem četrtega dela tega zakona;
- Direktiva Sveta 2015/2060/EU z dne 10. novembra 2015 o razveljavitvi Direktive Sveta 2003/48/ES o obdavčevanju dohodka od prihrankov v obliki plačil obresti (UL L št. 301 z dne 18. 11. 2015, str. 1) – z II. poglavjem četrtega dela in 10. podpoglavjem I. poglavja petega dela tega zakona;
- Direktiva Sveta 2003/49 z dne 3. junija 2003 o skupnem sistemu obdavčevanja plačil obresti ter licenčnin med povezanimi družbami iz različnih držav članic, UL L 157 z dne 26. junija 2003, zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2004/76/ES z dne 29. aprila 2004 o spremembi Direktive 2003/49/ES glede možnosti določenih držav članic, da uporabijo prehodna obdobja za uvedbo skupnega sistema obdavčevanja plačil obresti ter licenčnin med povezanimi družbami iz različnih držav članic, UL L 157, 30. 4. 2004 – s členi 379, 380 in 381 tega zakona.

14.c člen

(poročanje v času veljavnosti APA sporazuma)

(1) Davčni zavezanec enkrat letno davčnemu organu poroča o veljavnosti kritičnih predpostavk in prilagoditvah, opravljenih skladno z merili, določenimi z APA sporazumom.

(2) Davčni zavezanec o spremembi kritičnih predpostavk, ki niso skladne z merili, določenimi z APA sporazumom, v roku 30 dni pisno obvesti davčni organ.

39. člen

(obveznost dajanja podatkov)

(1) Osebe iz 31. člena tega zakona ter druge osebe, ki so z zakonom pooblašene, da vzpostavijo, vodijo in vzdržujejo zbirke podatkov, registre ali druge evidence, morajo davčnemu organu dati na razpolago vse podatke, potrebne za pobiranje davkov, ter omogočiti davčnemu organu vpogled v svojo dokumentacijo. Na razpolago morajo dati tudi vso dokumentacijo, ki jo vodijo, in zbirke podatkov, ki jih vodijo v obliki registrov, evidenc ali zbirov podatkov, ne glede na to, ali so z zakonom predpisane kot obvezne, in informacije, ki so pomembne pri odmeri davka, vključno s svojo davčno številko in davčnimi številkami drugih oseb, s katerimi morajo razpolagati v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju.

(2) Davčni organ pridobiva podatke v skladu s prvim odstavkom tega člena:

1. avtomatično, če je tak način dajanja podatkov in v rsta zahtevanih podatkov določena s tem zakonom, zakonom, ki ureja finančno upravo, in zakonom o obdavčenju,
2. na pisno zahtevo, če ni s tem zakonom drugače določeno, ali
3. na kraju samem.

55. člen

(predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predloži davčni obračun oziroma popravljen davčni obračun.

(2) Na posebni prilogi, ki je sestavni del tako predloženega davčnega obračuna, prikaže tudi premalo obračunane davke, skupaj z obrestmi iz tretjega odstavka tega člena, in hkrati plača tako izkazan davek.

(3) Pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, od premalo plačanega oziroma neplačanega davka obračuna in plača obresti od poteka roka za plačilo do predložitve davčnega obračuna na podlagi samoprijave. Obrestna mera za izračun obresti znaša 3 % letno.

(4) Davčni zavezanec ne more vložiti nove samoprijave glede obveznosti, v zvezi s katerimi je predhodno že vložil samoprijavo.

(5) Če po predložitvi davčnega obračuna na podlagi samoprijave davčni organ ugotovi, da pogoji za samoprijavo iz prvega do četrtega odstavka tega člena niso izpolnjeni, s sklepom zavrne posebno prilogo iz drugega odstavka tega člena, predloženi davčni obračun pa obravnava kot davčni obračun, predložen po izteku predpisanega roka.

57. člen (obračun davčnega odtegljaja)

(1) Če je s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju določeno, da davek za davčnega zavezanca izračuna, odtegne in plača plačnik davka (v nadaljnjem besedilu: davčni odtegljaj), plačnik davka izračuna davčni odtegljaj v obračunu davčnega odtegljaja. Plačnik davka izračuna davek na podlagi ugotovljene davčne osnove, davčnih olajšav in davčne stopnje.

(2) Obliko obračuna davčnega odtegljaja, ki mora vsebovati vse podatke, potrebne za izračun in nadzor pravilnosti izračuna davčnega odtegljaja, predpiše minister, pristojen za finance.

(3) Plačnik davka izračuna, odtegne in plača davčni odtegljaj po davčnih stopnjah, ki veljajo na dan nastanka davčne obveznosti, kot je določen v zakonu o obdavčenju ali v tem zakonu.

(4) Plačnik davka mora predložiti obračun davčnih odtegljajev davčnemu organu na način in v rokih, predpisanih s tem zakonom za posamezne vrste davkov ali z zakonom o obdavčenju.

(5) Plačnik davka mora predložiti podatke iz obračuna davčnega odtegljaja tudi davčnemu zavezancu na način in v rokih, predpisanih s tem zakonom za posamezne vrste davkov ali z zakonom o obdavčenju.

(6) 52., 53., 54. in 55. člen tega zakona se uporabljajo tudi za obračun davčnega odtegljaja.

(7) Ne glede na 53., 54. in 55. člen tega zakona lahko plačnik davka predloži popravek obračuna davčnega odtegljaja večkrat, če se popravki nanašajo na različne prejemnike dohodkov.

(8) Če plačnik davka predloži davčnemu organu popravljen obračun davčnega odtegljaja, mora tudi davčnemu zavezancu predložiti nove podatke iz obračuna davčnega odtegljaja o dohodku, o odtegnjenem in plačanem davčnem odtegljaju ter druge podatke, ki vplivajo na višino davčnega odtegljaja, če so ti podatki v popravljenem obračunu davčnega odtegljaja drugačni od podatkov v obračunu davčnega odtegljaja, ki se je popravljalo.

(9) Zavezanec za davek, ki opravlja dejavnost, mora obračun davčnega odtegljaja predložiti v elektronski obliki.

58. člen (plačnik davka)

(1) Pravna oseba oziroma združenje oseb (vključno z družbo civilnega prava) po tujem pravu, ki

se šteje za plačnika davka, če je v skladu z zakonom o obdavčenju rezident Republike Slovenije ali nerezident Republike Slovenije (ki ima v skladu z zakonom o obdavčenju poslovno enoto nerezidenta v Republiki Sloveniji ali ima v skladu s predpisi, ki urejajo ustanovitev in poslovanje v Republiki Sloveniji, podružnico v Republiki Sloveniji), ter če je hkrati:

1. oseba, ki v svoje breme izplača dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
2. družba za upravljanje ali drug upravljavec investicijskega sklada, ki izplača dohodek iz investicijskega sklada, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
3. borznoposredniška družba, družba za upravljanje ali drug upravljavec, ki na podlagi pogodbe o gospodarjenju s finančnimi instrumenti za račun stranke prejme dohodek od naložb denarnega dobroimetja stranke v finančne instrumente, ki ni dohodek iz 7. točke tega odstavka, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
4. upravnik večstanovanjske stavbe, ki za račun etažnih lastnikov stavbe prejme dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
5. organizator prireditve, in sicer tudi če dohodka, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj (oziroma bi se izračunaval, odtegoval in plačeval, če bi dohodek izplačala oseba iz 1. točke tega odstavka), ne izplača v svoje breme;
6. oseba, ki za tuj račun prejme dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj (oziroma bi se izračunaval, odtegoval in plačeval, če bi dohodek izplačala oseba iz 1. točke tega odstavka), če oseba, ki jo dohodek bremeni, ni plačnik davka v skladu s predhodnimi točkami tega odstavka ali dvanajstim odstavkom tega člena;
7. oseba, ki za tuj račun prejme dohodek iz finančnih instrumentov, izdanih v nematerializirani obliki (v nadaljnjem besedilu: nematerializirani finančni instrumenti), od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj, ali
8. druga oseba, ki za tuj račun prejme dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj, ko oseba, ki jo tak dohodek bremeni, ne pozna in glede na okoliščine primera ne more poznati upravičenca do dohodka, če tako predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se, če:

1. oseba iz 1. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek osebi iz 4., 5. ali 8. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje oseba iz 4., 5. ali 8. točke prvega odstavka tega člena;
2. oseba iz 1. ali 6. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek iz nematerializiranih finančnih instrumentov osebi iz 7. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje oseba iz 7. točke prvega odstavka tega člena;
3. oseba iz 7. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek iz nematerializiranih finančnih instrumentov drugi osebi iz 7. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje druga oseba;
4. oseba iz 1. ali 2. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek osebi iz 3. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje oseba iz 3. točke prvega odstavka tega člena.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena se za plačnika davka ne šteje diplomatsko-konzularno predstavništvo tuje države v Republiki Sloveniji in predstavništvo mednarodne organizacije v Republiki Sloveniji. Diplomatsko-konzularno predstavništvo tuje države v Republiki Sloveniji ali predstavništvo mednarodne organizacije v Republiki Sloveniji se lahko odloči, da prevzame obveznosti plačnika davka. O takšni odločitvi mora obvestiti davčni organ in davčne zavezance, ki jim izplačuje dohodek.

(4) Plačnik davka lahko pooblasti pravno osebo oziroma združenje oseb (vključno z družbo civilnega prava) po tujem pravu, ki je brez pravne osebnosti, samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost – razen nerezidenta Republike Slovenije v skladu z zakonom o obdavčenju, ki v skladu z zakonom o obdavčenju nima poslovne enote nerezidenta v Republiki Sloveniji, ali v skladu s predpisi, ki urejajo ustanovitev in poslovanje v Republiki Sloveniji, nima podružnice v Republiki Sloveniji – da v njegovem imenu izpolni obveznost iz 59. člena tega zakona. Za ravnanje druge osebe odgovarja plačnik davka, kot da bi obveznost izpolnjeval sam.

(5) Osebe, ki so plačniki davka po 2., 3. in 4. točki drugega odstavka tega člena, morajo izplačevalcem dohodka pred izplačilom dohodka predložiti izjavo o tem, da bodo s prejemom dohodka postali plačniki davka. V izjavi morajo navesti tudi količino finančnih instrumentov iz katerih pravice izvršujejo za tuj račun. Če pravice iz finančnih instrumentov izvršujejo tudi za svoj račun, morajo v izjavi navesti tudi količino

prejmejo za tuj račun.

(6) Izjave iz prejšnjega odstavka mora prejemnik izjav hraniti najmanj deset let po poteku leta, v katerem je bil izplačan dohodek, na katerega se izjava nanaša.

(7) Oseba, ki se po drugem odstavku tega člena ne šteje za plačnika davka, mora davčnemu organu hkrati s plačilom dohodka dostaviti podatke o plačilu dohodka osebi, ki se po drugem odstavku tega člena šteje za plačnika davka, vključno s podatki za identifikacijo obeh oseb. Minister, pristojen za finance, predpiše podrobnejše določbe glede vrste, oblike in načina dajanja podatkov na tej podlagi. Obveznost dostave podatkov po tem odstavku ne velja za izdajatelja nematerializiranega finančnega instrumenta v primeru, ko dohodek iz nematerializiranega finančnega instrumenta, ki ima vir v Republiki Sloveniji, plača na fiduciarni denarni račun Centralne klirinško depotne družbe s sedežem v Republiki Sloveniji, ki ga prejme za tuj račun. Obveznost dostave podatkov po tem odstavku v primeru, ko Centralna klirinško depotna družba s sedežem v Republiki Sloveniji dohodek plača svojim posamičnim članom, ki ga prejmejo za tuj račun, zajema tudi podatke o izdajatelju in dohodku, prejetem od izdajatelja.

(8) Ne glede na 6. točko prvega odstavka tega člena se oseba, ki za račun fizične osebe prejme dohodek od fizične osebe, šteje za plačnika davka le, če je:

1. oseba, ki za račun fizične osebe nerezidenta prejme dohodek z virom v Sloveniji;
2. oseba, ki za račun fizične osebe rezidenta prejme dohodek z virom izven Slovenije;
3. upravnik večstanovanjske stavbe, ki za račun etažnih lastnikov stavbe, ki so fizične osebe, prejme dohodek, ki bremeni fizično osebo.

(9) Plačniki davka po 6. točki prvega odstavka ter po 1. in 2. točki osmega odstavka tega člena se ne štejejo za plačnika davka po II. poglavju petega dela tega zakona.

(10) Ne glede na peti odstavek tega člena lahko minister, pristojen za finance, upošteva vrsto dejavnosti, ki jo opravljajo plačniki davka, ter način izplačevanja dohodka, predpiše primere, ko predlaganje izjav pred izplačilom dohodka ni obvezno.

(11) Če se družba za upravljanje ali upravljavec druge države članice EU ali tretje države ne šteje za plačnika davka po prvem odstavku tega člena, vendar upravlja v Republiki Sloveniji oblikovani oziroma ustanovljeni investicijski sklad, in izplača dohodek iz investicijskega sklada, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj, se za plačnika davka šteje skrbnik premoženja investicijskega sklada, ki za sklad opravlja skrbniške storitve. Družba za upravljanje ali upravljavec mora skrbniku zagotoviti vse podatke, ki jih skrbnik potrebuje za izpolnjevanje obveznosti plačnika davka in z njimi ne razpolaga. Družba za upravljanje ali upravljavec in skrbnik morata določiti, kdo od njiju se šteje za plačnika davka, in ko se za plačnika šteje skrbnik, določiti tudi način zagotavljanja podatkov v pogodbi, ki jo skleneta še preden začne skrbnik opravljati skrbniške storitve za sklad.

(12) Za plačnika davka od dohodkov iz zaposlitve se šteje tudi fizična oseba, ki te dohodke izplača kot delodajalec po zakonu, ki ureja delovna razmerja, če je rezident Republike Slovenije.

62. člen

(predložitev davčne napovedi po izteku predpisanega roka)

(1) Davčni zavezanec, ki je iz opravičljivih razlogov zamudil rok za predložitev davčne napovedi, lahko pri davčnem organu vloži predlog za naknadno predložitev davčne napovedi. V predlogu mora obrazložiti razloge za zamudo in predložiti dokaze za svoje navedbe.

(2) Davčni zavezanec mora vlogi za naknadno vložitev davčne napovedi priložiti davčno napoved, ki ni bila vložena v roku, oziroma navesti rok, v katerem jo bo lahko predložil.

(3) Predlog za naknadno predložitev davčne napovedi mora davčni zavezanec vložiti v osmih dneh po prenehanju razlogov iz prvega odstavka tega člena, vendar najpozneje v treh mesecih po izteku roka za predložitev davčne napovedi.

(4) Za opravičljive razloge iz prvega odstavka tega člena se štejejo okoliščine, ki jih davčni

v predpisanem roku.

(5) Če davčni zavezanec zamudi rok za vložitev predloga za naknadno predložitev davčne napovedi, se zaradi zamude tega roka ne more vložiti predloga za naknadno vložitev davčne napovedi.

(6) Če davčni zavezanec ne predloži napovedi hkrati s predlogom iz prvega odstavka tega člena, davčni organ v primeru dovolitve rok za predložitev davčne napovedi določi s sklepom.

(7) Davčna napoved, vložena naknadno v skladu z dovoljenjem davčnega organa, se šteje za pravočasno vloženo.

(8) Če davčni organ ne dovoli predložitve davčne napovedi po izteku predpisanega roka, izda o tem sklep, zoper katerega je dovoljena pritožba.

(9) Če davčni organ ne dovoli predložitve davčne napovedi po izteku predpisanega roka, za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi obračuna obresti. Obrestna mera za izračun obresti znaša 3 % letno.

63. člen

(vložitev davčne napovedi na podlagi samoprijave)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vloži davčno napoved oziroma popravljeno davčno napoved na podlagi samoprijave v primeru zamude roka za vložitev davčne napovedi oziroma če je v davčni napovedi navedel neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke.

(2) Od neplačanega davka davčni organ obračuna obresti za čas od poteka roka za vložitev davčne napovedi do vložitve davčne napovedi na podlagi samoprijave. Obrestna mera za izračun obresti znaša 3 % letno.

(3) Davčni zavezanec ne more vložiti nove samoprijave glede obveznosti, v zvezi s katerimi je predhodno že vložil samoprijavo.

64. člen

(popravljanje davčne napovedi)

Davčni zavezanec lahko popravi davčno napoved najpozneje do izdaje odmerne odločbe.

70. člen

(stvarna pristojnost)

(1) Za odločanje v davčnem postopku na prvi stopnji je stvarno pristojna Finančna uprava Republike Slovenije.

(2) Za odločanje na drugi stopnji je v zadevah iz prvega odstavka tega člena stvarno pristojno Ministrstvo za finance.

(3) Stvarna pristojnost drugih organov, ki postopajo po tem zakonu, je predpisana s posebnim zakonom.

(4) Za odločanje v postopkih izvajanja mednarodnih pogodb o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, je stvarno pristojno Ministrstvo za finance, v postopkih izvajanja drugih mednarodnih pogodb, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, pa organ, ki je določen z mednarodno pogodbo ali aktom o ratifikaciji.

Republika Slovenija uveljavila z zakonom.

95.a člen
(obračunavanje obresti pri predlaganju obračunov davka in popravkov obračunov davka po izteku zakonskega roka)

Če davčni zavezanec v primerih, ki niso določeni s 55. členom tega zakona predloži obračun davka ali popravek obračuna davka po izteku zakonskega roka, se za čas od poteka roka za plačilo davka do plačila davka obračunajo obresti po 96. členu tega zakona.

96. člen
(zamudne obresti)

(1) Od davkov, ki jih zavezanec za davek ni plačal v predpisanem roku, se plačajo zamudne obresti po 0,0274 odstotni dnevni obrestni meri.

(2) Vlada lahko spremeni višino obrestne mere iz prvega odstavka tega člena, če se spremenijo gospodarske razmere v državi.

(3) Od zamudnih obresti, ki jih zavezanec za davek ni plačal, in od denarnih kazni, glob ter stroškov postopka pobiranja davka se zamudne obresti ne zaračunavajo.

(4) Od obresti, zaračunanih na podlagi petega odstavka 48. člena, 95. in 104. člena, drugega odstavka 87. člena ter četrtega odstavka 157. člena tega zakona, se od zapadlosti dolga naprej obračunajo obresti po obrestni meri iz prvega odstavka tega člena.

(5) V primeru pobiranja prispevkov za osebe javnega prava znesek, do katerega se zamudne obresti ne zaračunajo, določi prejemnik teh prispevkov.

113. člen
(zavarovanje plačila davka v postopku davčne izvršbe)

Pri dolžnikih, ki so lastniki nepremičnega premoženja ali deleža družbenika, lahko davčni organ predlaga zavarovanje davčnega dolga z vknjižbo zastavne pravice na njihovih nepremičninah oziroma deležu družbenika neposredno pri sodišču, lahko pa tudi prek pristojnega državnega pravobranilstva.

208. člen
(davčna izvršba na dolžnikovo nepremično premoženje in delež dolžnika v družbi)

(1) Davčna izvršba na dolžnikovo nepremično premoženje in delež dolžnika v družbi (v nadaljnjem besedilu: delež družbenika) ter iz premoženjskih pravic se lahko opravi le, če davkov ni bilo mogoče izterjati iz njegovih prejemkov, sredstev na računih, terjatev ali iz njegovega premoženega premoženja, ali če tako določa zakon.

(2) Davčno izvršbo na dolžnikovem nepremičnem premoženju in deležu družbenika ter iz premoženjskih pravic opravi sodišče v skladu z zakonom, ki ureja izvršbo in zavarovanje.

(3) Davčni organ pošlje predlog za izvršbo državnemu pravobranilstvu.

243.a člen
(opredelitev pojmov)

Izrazi, uporabljeni v tem poglavju, pomenijo:

1. država prosilka je država članica EU, ki vloži zaprosilo za pomoč;

2. upravno sodelovanje pri obdavčevanju je skupni pojem, ki se nanaša na izmenjavo podatkov, prisotnost v davčnih uradih, sočasni davčni nadzor, zaprosilo za vročitev, vse to zaradi pravilne odmere davka;
3. zaprosilo za sodelovanje je skupni pojem, ki se nanaša na vse oblike upravnega sodelovanja iz prejšnje točke;
4. centralni urad za zvezo je organ, ki je po tem zakonu pristojen za stike z drugimi državami članicami EU na področju upravnega sodelovanja in stike z Evropsko komisijo v zvezi z izvajanjem Direktive Sveta 2011/16/EU;
5. omrežje CCN je skupna platforma, ki temelji na skupnem komunikacijskem omrežju (CCN), ki ga je razvila Evropska unija za zagotavljanje vseh prenosov z elektronskimi sredstvi med pristojnimi organi na področju carin in obdavčevanja;
6. avtomatična izmenjava podatkov je sistematično pošiljanje vnaprej opredeljenih podatkov o rezidentih drugih držav članic brez njenega predhodnega zaprosila v vnaprej določenih re dnih časovnih presledkih in sistematično sporočanje vnaprej opredeljenih podatkov rezidentov in drugih podatkov drugi državi članici brez predhodnega zaprosila v vnaprej določenih rednih časovnih presledkih;
7. vnaprejšnje davčno stališče s čezmejnimi učinkom pomeni vsako pisno informacijo, ki jo davčni organ izda ali spremeni za določeno osebo ali skupino oseb, ki ima pravico, da se nanj sklicuje, ne glede na to, ali se dejansko uporabi. Pisna informacija vsebuje razlago davčne zakonodaje v zvezi s čezmejno transakcijo ali vprašanjem, ali gre pri dejavnostih, ki jih oseba opravlja v drugi jurisdikciji, za stalno poslovno enoto, ter se izda pred izvedbo transakcij ali dejavnosti v drugi jurisdikciji, pri katerih bi lahko šlo za stalno poslovno enoto, ali pred vložitvijo davčne napovedi za obdobje, v katerem je bila izvedena transakcija ali niz transakcij ali so bile izvedene dejavnosti;
8. vnaprejšnji cenovni sporazum pomeni vsak dogovor, kot je opredeljen v 14.a členu tega zakona, ki ga izda ali spremeni davčni organ za določeno osebo ali skupino oseb, ki ima pravico, da se nanj sklicuje, ne glede na to, ali se dejansko uporabi;
9. osrednja podatkovna zbirka je zbirka držav članic za upravno sodelovanje na področju obdavčevanja, kjer se za izpolnitev obveznosti glede avtomatične izmenjave podatkov o vnaprejšnjih davčnih stališčih s čezmejnimi učinkom in vnaprejšnjih cenovnih sporazumih beležijo podatki.

255.f člen

(sporočanje informacij pristojnemu organu)

(1) Minister, pristojen za finance, predpiše način in obliko sporočanja informacij iz prvega in tretjega odstavka 255.č člena tega zakona.

(2) Poročevalska finančna institucija Slovenije informacije iz prvega in tretjega odstavka 255.č člena tega zakona sporoči pristojnemu organu najpozneje do 30. junija leta, ki sledi koledarskemu letu, na katero se informacije nanašajo.

IV. poglavje

Izvajanje mednarodnih pogodb o izogibanju dvojnega obdavčevanja

1. podpoglavje

Postopek skupnega dogovora v skladu z mednarodno pogodbo o izogibanju dvojnega obdavčevanja

256. člen

(postopek skupnega dogovora na zahtevo davčnega zavezanca)

Kadar davčni zavezanec meni, da ni bil obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo o izogibanju dvojnega obdavčevanja (v nadaljnjem besedilu: mednarodna pogodba), in predlaga pristojnemu organu Republike Slovenije, da začne postopek skupnega dogovora s pristojnim organom druge države, se lahko odločitev, ki je sprejeta v takšnem postopku, uveljavi, ne glede na odločitve, ki so že bile sprejete v skladu s tem zakonom.

257. člen

(uveljavitev odločitve, sprejete v postopku skupnega dogovora)

Davčni zavezanec, na katerega se nanaša odločitev, sprejeta v postopku skupnega dogovora, lahko v 12 mesecih od dneva, ko je bil obveščen o odločitvi, ki sta jo pristojna organa sprejela v postopku skupnega dogovora, od davčnega organa zahteva, da se odločitev, ki je bila sprejeta v postopku skupnega dogovora, uveljavi.

258. člen

(postopek skupnega dogovora na pobudo pristojnega organa druge države)

(1) Kadar se postopek skupnega dogovora začne na pobudo pristojnega organa druge države, pristojni organ Republike Slovenije o tem obvesti davčnega zavezanca, na katerega se postopek nanaša. V tem primeru se postopek skupnega dogovora začne ne glede na roke zastaranja, določene v tem zakonu.

(2) Glede uveljavitve odločitve, sprejete v postopku skupnega dogovora, se smiselno uporablja 257. člen tega zakona.

265. člen

(pristojni organ)

(1) Pristojni organ za opravljanje nalog:

- izmenjave podatkov po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja in mednarodnih pogodbah o izmenjavi informacij za davčne namene;
- v okviru nudenja pomoči pri pobiranju davkov po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja in
- v okviru nudenja pomoči pri davčnih zadevah po Konvenciji o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah in Protokola o spremembi Konvencije o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah (Uradni list RS, št. 109/10 – MP, št. 22/10)

je v Republiki Sloveniji ministrstvo, pristojno za finance. Minister, pristojen za finance, lahko pooblasti Finančno upravo Republike Slovenije za opravljanje posameznih nalog izmenjave podatkov in nudenja pomoči po teh pogodbah.

(2) Pristojni organ Republike Slovenije za postopke skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, je ministrstvo, pristojno za finance. Minister, pristojen za finance, lahko pooblasti Finančno upravo Republike Slovenije za opravljanje (posameznih ali vseh) nalog v zvezi s postopki skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav.

266.g člen

(sporočanje informacij pristojnemu organu)

(1) Minister, pristojen za finance, predpiše način in obliko sporočanja informacij iz četrtega odstavka 266.c člena in prvega, tretjega ter četrtega odstavka 266.d člena tega zakona pristojnemu organu.

(2) Poročevalska finančna institucija Slovenije informacije iz četrtega odstavka 266.c člena in prvega, tretjega ter četrtega odstavka 266.d člena tega zakona sporoči pristojnemu organu najpozneje do 30. junija leta, ki sledi koledarskemu letu, na katero se informacije nanašajo. Informacije se sporočajo na način in v obliki, ki jo predpiše minister, pristojen za finance.

394. člen

(davčni prekrški posameznikov)

Z globo 250 do 400 evrov se kaznuje za prekršek posameznik, če:

1. ne vloži davčne napovedi v predpisanem roku ali na predpisani način (četrti odstavek 61. člena, šesti odstavek 267. člena, tretji odstavek 270. člena, 288., 318., 323. in 326. člen);
2. (črtana);

3. na zahtevo davčnega organa ne predloži ali ne predloži v določenem roku ali na predpisan način seznama premoženja ali na seznamu navede nepopolne ali neresnične podatke (147. člen);
4. ne omogoči davčnemu organu vpogleda v sef (185. člen);
5. uporablja zarubljeno premoženje v nasprotju z zakonom (prvi in tretji odstavek 186. člena);
6. razpolaga z zarubljenimi premoženji (prvi odstavek 187. člena).

396. člen

(izjema od prekrška pri predložitvi davčne napovedi na podlagi samoprijave)

Ne glede na 1. točko 394. člena, 1. točko 395. člena, 7. in 8. točko prvega odstavka 397. člena tega zakona se za prekršek ne kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik, posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorne osebe teh oseb ter posameznik, če je davek plačan na podlagi samoprijave v skladu s 63. členom tega zakona.

397. člen

(davčni prekrški v zvezi z opravljanjem dejavnosti)

(1) Z globo od 800 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 1.200 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se za prekršek kaznuje z globo od 3.200 do 30.000 eurov, če:

1. ne predloži davčnega obračuna ali ne predloži davčnega obračuna na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (tretji do peti odstavek 51. člena, 297., 297.a, 297.b, 307. člen in 356. do 369. člen);
2. ne predloži obračuna davčnega odtegljaja ali ne predloži obračuna davčnega odtegljaja na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (četrti, peti in deveti odstavek 57. člena, 284., 307.g, 336. člen, drugi in tretji odstavek 352. člena, drugi odstavek 353. člena, 374. člen);
3. ne predloži izjave oziroma ne navede ali ne navede pravilno količine finančnih instrumentov (peti odstavek 58. člena);
4. izjave ne hrani do poteka predpisanega roka (šesti odstavek 58. člena in četrti odstavek 383.c člena);
5. prejemnik izjave ne dostavi davčnemu organu podatkov o prenosu obveznosti plačnika davka ali podatkov ne dostavi v zakonsko določenem roku (sedmi odstavek 58. člena);
6. kot plačnik davka ne izračuna, odtegne ali ne plača davčnega odtegljaja za davčnega zavezanca v skladu z zakonom (59., 260. člen, prvi odstavek 283. člena, 285. člen, prvi odstavek 305. člena, četrti odstavek 313. člena, prvi odstavek 317. člena, prvi odstavek 321. člena, prvi, tretji in četrti odstavek 325. člena, drugi in tretji odstavek 352. člena, 353., 374. člen, drugi odstavek 383.c člena in drugi odstavek 383.e člena);
7. (črtana)
8. v davčni napovedi ali obračunu davka navede neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena);
9. ne vodi ali ne hrani poslovnih knjig in evidenc v skladu s tem zakonom ali jih ne vodi dobro in pravilno oziroma na način, ki zagotavlja podatke za ugotovitev davčnih obveznosti (31. in 32. člen ter peti odstavek 308. člena);
10. kot plačnik davka ne vodi evidenc o dohodkih in o odtegnjenih davkih po posameznem davčnem zavezancu (tretji odstavek 31. člena);
- 10.a ne vzpostavi, vodi ali hrani seznama izdanih računov pri prodaji lastnih izdelkov iz predelave lastnih pridelkov ali ga ne vodi dobro in pravilno oziroma na način, ki zagotavlja nadzor izpolnjevanja pogojev za obravnavo dohodkov kot dohodkov v zvezi z osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnostjo ali ne predloži ustreznih zbirnih podatkov iz seznama izdanih računov ali jih ne predloži davčnemu organu v predpisanem roku in na predpisan način (drugi, tretji in četrti odstavek 316.a člena);
- 10.b ne izdaja ustreznih računov (prvi odstavek 316.a člena);
11. ne obvesti davčnega organa, kje se po prenehanju davčnega zavezanca hrani dokumentacija oziroma kdo hrani dokumentacijo (šesti odstavek 32. člena);
12. ne navede davčne številke na davčni napovedi ali obračunu davka (34. člen);
13. v nasprotju s tem zakonom izplača dohodek fizični osebi, ki ni predložila svoje davčne številke, oziroma ne zagotovi potrebnih podatkov o nerezidentu (drugi in šesti odstavek 35. člena);
14. v nasprotju z zakonom ne nakazuje plačila za dobavljeno blago ali opravljene storitve ter druga plačila na transakcijske račune prejemnikov (prvi odstavek 36. člena);
- 14.a v nasprotju z zakonom oseba iz 31. člena tega zakona pri ponudniku plačilnih storitev nima odprtega

- transakcijskega računa (tretji odstavek 37. člena);
15. ne zagotovi na predpisan način izpisov iz elektronsko vodenih poslovnih knjig ali evidenc oziroma ne omogoči dostopa ali vpogleda v svoje elektronsko vodene knjige ali evidence ali v programsko ter strojno opremo ali v baze podatkov ali ne zagotovi pristnosti izdanih dokumentov izdajatelja ter celovitosti vsebine izdanih dokumentov (prvi do tretji odstavek in peti odstavek 38. člena zakona);
 16. davčnemu organu na njegovo zahtevo ne da na razpolago dokumentacije o elektronskem sistemu za vodenje poslovnih knjig in evidenc ali ne dokumentira vsake spremembe elektronske rešitve v časovnem zaporedju na predpisan način (šesti in sedmi odstavek 38. člena);
 17. davčnemu organu v nasprotju z zakonom ne da na razpolago podatkov iz evidenc, zbirk podatkov, registrov ali drugih evidenc, ki jih vodi, ali ne omogoči davčnemu organu vpogleda v svojo dokumentacijo ali dokumentacijo, s katero razpolaga povezana oseba (prvi in drugi odstavek 39. člena in 40. člen);
 18. v nasprotju z zakonom razkrije podatke, ki so davčna tajnost, ali jih sporoči tretjim osebam ali jih uporablja oziroma omogoči, da jih uporablja tretja oseba (16. člen);
 19. (črtana);
 20. na poziv davčnega organa ne predloži ali ne predloži v predpisanem roku in na predpisan način seznama premoženja ali na seznamu navede nepopolne in neresnične podatke (147. člen);
 21. ne omogoči davčnemu organu vpogleda v sef (185. člen);
 22. uporablja zarubljeno premičnino v nasprotju z zakonom (prvi in tretji odstavek 186. člena);
 23. odtuji, poškoduje, uniči ali kako drugače onemogoči unovčitev zarubljene premičnine (prvi odstavek 187. člena);
 24. ne izračuna ali ne predloži izračuna akontacije davka davčnemu organu v skladu z zakonom (drugi odstavek 298., 307.a člen in sedmi odstavek 371. člena);
 25. ne priglasi sprememb članov kmečkega gospodinjstva, uporabnikov kmetijskih in gozdnih zemljišč ali panjev ali jih ne priglasi v predpisanem roku (peti odstavek 304. člena);
 26. (črtana);
 27. (črtana);
 28. uveljavlja oprostitev od katastrskega dohodka v nasprotju z odločbo davčnega organa ali ne sporoči razlogov za prenehanje oprostitve od katastrskega dohodka (šesti odstavek 314. člena);
 - 28.a v nasprotju z zakonom ne prijavi kmetijskih in gozdnih zemljišč ter pridelka vina izven Republike Slovenije, jih ne prijavi v predpisanem roku ali prijavi neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (316.b člen);
 29. zavezanca ne obvesti pisno o tem, da odlog ugotavljanja davčne obveznosti po zakonu, ki ureja dohodnino, ni odobren (sedmi odstavek 331. člena);
 30. zavezanca ne obvesti pisno o odložitvi ugotavljanja davčne obveznosti (deveti odstavek 331. člena);
 31. lastnikom ne pošlje vseh podatkov, ki so potrebni za ugotavljanje njihovih morebitnih davčnih obveznosti iz preoblikovanja (332. člen);
 32. davčnemu zavezancu ob unovčitvi investicijskega kupona podsklada pri krovnem skladu oziroma ob prejemu izplačila sorazmernega dela likvidacijske mase ob likvidaciji podsklada ne dostavi izpisa iz evidence spremljanja prehodov med podskladi istega krovnega sklada s potrebnimi podatki (332.a člen);
 33. davčnemu organu ali davčnemu zavezancu v nasprotju z zakonom ne dostavi podatkov, potrebnih za pobiranje dohodnine, ali ne dostavi teh podatkov v predpisanih rokih ali na predpisan način ali v dostavljenih podatkih navede neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena, osmi odstavek 331. člena, prvi, drugi, četrti in sedmi odstavek 337. člena, 338. člen ter prvi in tretji odstavek 339. člena);
 34. (črtana);
 35. (črtana);
 36. ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost ali ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (prvi in tretji odstavek 353. člena);
 37. davčnega organa ne obvesti o nameravani spremembi davčnega obdobja (prvi in drugi odstavek 372. člena);
 38. davčnemu organu ne predloži dokazil in dokumentov ali jih ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (prvi odstavek 375. člena);
 39. zavezanec ne zagotovi in na zahtevo davčnega organa ne predloži zahtevanih dokazil (376.a člen);
 40. ne predloži dokumentacije o povezanih osebah, obsegu in vrsti poslovanja z njimi ter o določitvi primerljivih tržnih cen oziroma tega ne predloži na predpisan način oziroma v določenih rokih (382. člen);
 41. družba za upravljanje skrbniku ne zagotovi podatkov, ki jih skrbnik potrebuje za izpolnjevanje obveznosti plačnika davka in z njimi ne razpolaga (enajsti odstavek 58. člena);
 42. družba za upravljanje in skrbnik ne določita, kdo od njiju se šteje za plačnika davka, oziroma ne določita tudi načina zagotavljanja podatkov v pogodbi (enajsti odstavek 58. člena);
 43. pred izdajo vezanih knjig računov od davčnega organa ne pridobi identifikacijske oznake za namene

- izdaje vezanih knjig računov ali pred izdajo vezanih knjig računov davčnemu organu ne posreduje podatkov o serijskih številkah vezanih knjig računov (drugi odstavek 31.a člena);
44. davčnemu organu ne poroča o veljavnosti in spremembah kritičnih predpostavk in prilagoditvah, opravljenih skladno z merili, določenimi z APA sporazumom (14.c člen);
 45. poročevalec ne predloži poročila po državah ali ga ne predloži na predpisani način oziroma v predpisanih rokih (drugi odstavek 255.i člena).

(2) Z globo v višini od 400 do 4.000 eurov se za prekrške iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo v višini od 600 do 4.000 eurov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje z globo 800 do 4.000 eurov.

399. člen

(izjema od prekrška pri predložitvi davčnega obračuna)

Ne glede na 1., 4., 5. in 7. točko 395. člena ter 1., 2., 6., 8. in 24. točko prvega odstavka 397. člena in 398. člen tega zakona se za prekršek ne kaznujejo pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik, posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, in odgovorne osebe teh oseb ter posameznik, če predložijo davčni obračun v skladu s 53., 54., 55., 57. ali 140.a členom tega zakona.

